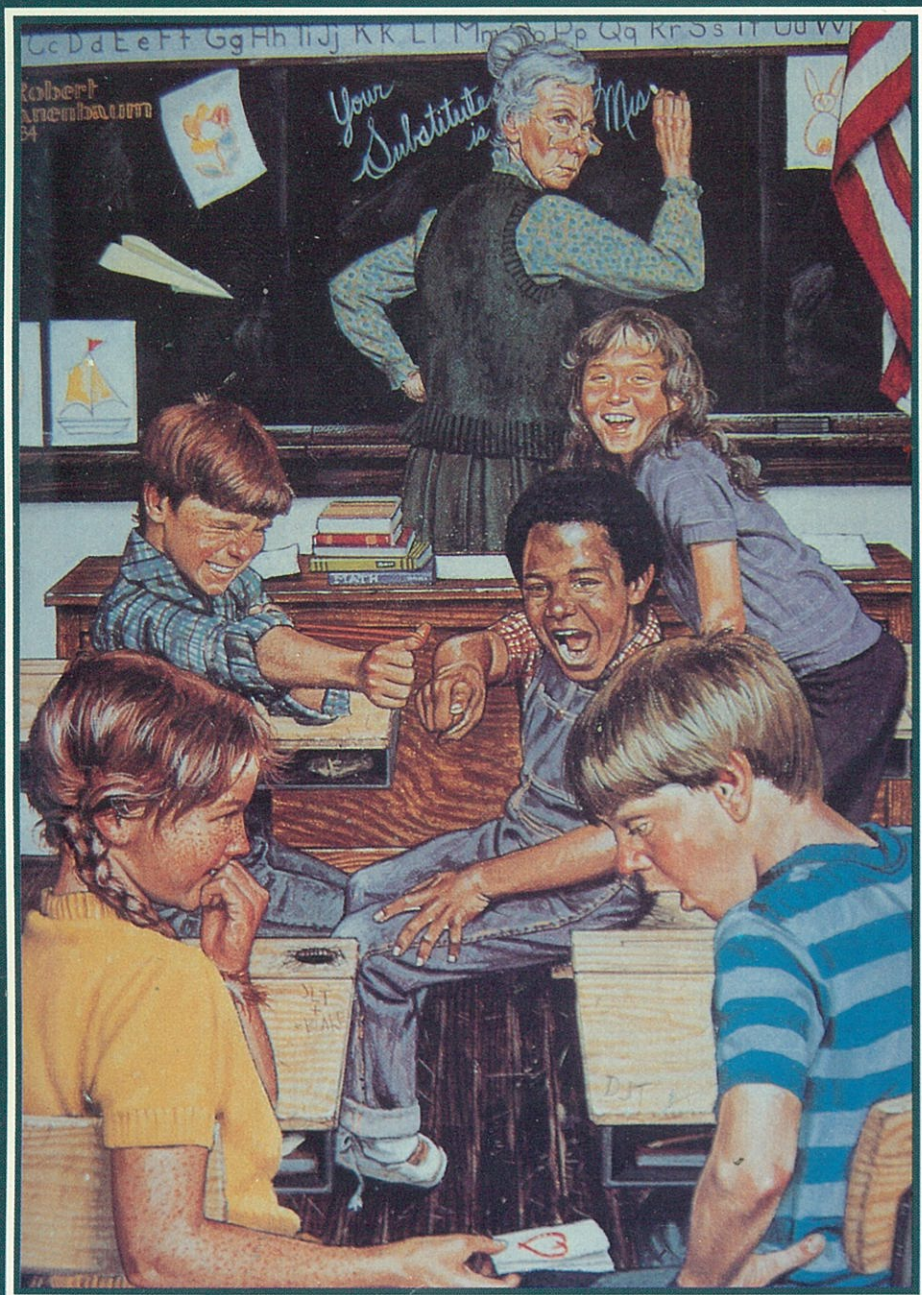

สุทธีปริทัศน์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยวิทยา

ปีที่ ๘ ฉบับที่ ๒๒ มิถุนายน-กันยายน ๒๕๓๖ ราคา ๓๐ บาท ISSN 0857-2670

ฉบับ“ภาษาเพื่อความสำเร็จของชีวิต”

สุทธิปริทัศน์

ปีที่ ๘ ฉบับที่ ๒๒ มิถุนายน-กันยายน ๒๕๖๖

ราคา ๓๐ บาท

เจ้าของ

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

๑๑๐/๑-๔ ถ.ประชาชื่น เขตดอนเมือง กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

โทร. ๕๕๐-๐๐๕๐ (อัตโนมัติ ๒๐ เลขหมาย) ต่อ ๔๐๒

โทรสาร. ๕๕๑-๓๑๕๕

คณะที่ปรึกษา

ดร.ไสว สุทธิพิทักษ์

อาจารย์ประเสริฐ ประภาสโนบล

ศาสตราจารย์ไพฑูรย์ พงศะบุตร

รองศาสตราจารย์นพ.เมืองทอง แหม่มณีนี

อาจารย์ประกาศ วัชรภรณ์

ดร.เลิศลักษณ์ ส.บุรุษพัฒน์

คณบดีทุกคณะ

บรรณาธิการ : ผู้พิมพ์และโฆษณา

รองศาสตราจารย์ดร.นวนิตย์ อินทรามะ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นุชทิพย์ ป.บรรจงศิลป์

กองบรรณาธิการ

ดร.ปริญ ลักษิตานนท์

ดร.อรชร อรรถบวรพิศาล

อาจารย์สุนันท์ ปุณณะหิตานนท์

อาจารย์สุวรรณา ตริมาศ

อาจารย์ปรียาภรณ์ เผือกผ่อง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปริญญ์ เกื้อหนุน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.วินิจ พินิจอักษร

อาจารย์สุเทพ พันประสิทธิ์

อาจารย์วิศรุต สุวรรณวิเวก

อาจารย์ศันย์ มุสา

ฝ่ายจัดการ

อาจารย์สุนันทา ลิ้มศิริวงศ์

ฝ่ายสมาชิก

อาจารย์สมศิริ ลิ้มภาพ

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้ทางด้านวิชาการในศาสตร์สาขาต่าง ๆ
๒. เพื่อให้บริการทางวิชาการแก่สังคมในรูปแบบของวารสารทางวิชาการ
๓. เพื่อส่งเสริมการแสดงความคิดเห็น เสนอผลการค้นคว้าและวิจัย
๔. เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิ คณาจารย์ และนักวิชาการได้เผยแพร่ผลงาน
๕. เพื่อเผยแพร่เกียรติคุณทางด้านวิชาการของมหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง

เหรียญกษาปณ์

นายพัฒนพงศ์ อภิเดชพัชรกุล

ประชาสัมพันธ์

อาจารย์สุรางคณา ณ นคร

พิสูจน์อักษร

อาจารย์ชัยศักดิ์ สุกระกาญจน์

ศิลปกรรม

อาจารย์ทรงธรรม โพธิ์แก้ว

ออกแบบรูปเล่ม

อาจารย์ก่อเกียรติ ขวัญสกุล

จัดจำหน่าย

ศูนย์หนังสือธรรมศาสตร์ โทร. ๒๒๑-๐๖๓๓

พิมพ์ที่

บริษัท เอ็ดดิสันเพรสโปรดักส์ จำกัด โทร. ๓๑๘-๐๐๖๘

เรียงพิมพ์

ไฮ-เทค คอมพิวเตอร์กราฟิก โทร. ๕๘๗-๕๓๗๔

กำหนดออก

ราย ๔ เดือน

บทความหรือข้อคิดเห็นของผู้เขียนทุกท่านที่ลงพิมพ์
ใน วารสารสุทธิปริทัศน์ทุกฉบับเป็นทัศนะวิจารณ์อิสระ
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กองบรรณาธิการ
และผู้จัดทำไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย

ป ร ร ณา ธิ ก า ร แถ ล ง

ภาษาเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของมนุษยชาติที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความคิดความต้องการ และอารมณ์จากตนเองไปยังบุคคลอื่น เพื่อให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ภาษามีขึ้นและดำรงอยู่ทุกแห่งหนในสังคม ซึ่งมีการติดต่อสื่อสารกันตลอดชีวิต มนุษย์รับและถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ จากบรรพชนด้วยภาษา ภาษาจึงเป็นเครื่องมือช่วยให้มนุษย์สามารถดำรงวัฒนธรรมไว้ได้ภาษายังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่ทำให้รู้ว่าเป็นชาติเดียวกัน

วารสารมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต **สุทธิปริทัศน์** ฉบับนี้ได้ทำหน้าที่สื่อกลางในการรวบรวมบทความจากผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านภายใต้หัวข้อเรื่อง **“ภาษาเพื่อความสำเร็จของชีวิต”** เนื้อหาแต่ละบทกอประกอบด้วยเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับภาษาในแง่มุมต่าง ๆ ทั้งบทความภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ ตลอดจนถึงภาษาดนตรีอันเป็นภาษาสากลอันหนึ่ง สิ่งที่จะนำเสนอต่อท่านในฉบับนี้ ประกอบด้วยบทความ **“บทบาทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจต่อวงการธุรกิจในปัจจุบัน”** **“ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา : มุมมองทางวัฒนธรรมและภาษานานาชาติ”** **“สัญลักษณ์วิทยาเชิงภาษา”** **“ภาษาฝรั่งเศสกับธุรกิจท่องเที่ยว-โรงแรม”** **“กินอยู่อย่างฝรั่งมังค่า”** และทัศนทางภาษาอีกหลายความคิดเห็นชวนให้ติดตามเพื่อประดับความรู้ สติปัญญา

และฉบับต่อไปพบกันอีกกับ **สุทธิปริทัศน์** ในฉบับ INFOCOM

สารบัญ

๗ ESP : ENGLISH FOR BANKING A THAI PERSPECTIVE / Asst. Prof. Dr.Vinit Phinit-Akson

๑๒ บทบาทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจต่อวงการธุรกิจในปัจจุบัน/สุวรรณา ตริมาศ.

๒๒ Back to Basics / Donald A.Louschel

๒๙ กริยาท่าทาง: ภาษาที่ให้ความรู้ลึก / Takayuki Yamamoto สมพร โกมารทัต

๓๒ Considerations of EFL Writing Instruction / Saksit Saengboon

๓๕ ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา: มุมมองทางวัฒนธรรมและภาษานานาชาติ/ผศ.ปริญญา เกื้อหนุน

๔๒ LANGUAGE FOR LIFE :

An Introduction to the of Scotland's national poet Robert Burns./ Desmond Hughes

๖๐ สัญลักษณ์วิทยาเชิงภาษา/สุริย์ ศิริพัฒน์.

๖๙ แนวทางการวิเคราะห์ภาษาทางการเมือง/เชษฐา พวงหัตถ์.

๗๗ คอมพิวเตอร์ช่วยแปลภาษา/ศิริกิตรา เหมือนมาลย์.

๘๑ ดนตรี-ลีลา/ยุวดี ทองคำวรรณ.

๙๔ ภาษาฝรั่งเศสกับธุรกิจท่องเที่ยว-โรงแรม/อมรลักษณ์ อากาศวิภาต.

๑๐๓ กินอยู่อย่างฝรั่งมั่งคั่ง /ชลธิชา บุญนาค.

๑๑๐ ท่องเที่ยวประทับใจใช้บริการรถไฟฝรั่งเศส/สินิทธิ์ คุ่มพันธุ์

๑๑๗ เกร็ดภาษาอังกฤษโภชนาการเครื่องบิน/สุวันชัย หวนนากลาง

๑๑๙ กฎหมายใกล้ตัว/โชติช่วง ท้าววงศ์.

สาระสังเขป บทความ

Vinit Phinit-Akson/ESP : ENGLISH FOR BANKING - A THAI PERSPECTIVE Page 7

An eclectic approach used in teaching ESP/ESL proves successful in catering to the needs of Thai students studying ESP : English for Finance and Banking.

การสอนแบบผสมผสานหรือแบบ eclectic approach โดยใช้วิธีสอนต่าง ๆ เพื่อการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจและภาษาอังกฤษทั่วไป เป็นการสอนที่ได้ผลในการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการเงินและธนาคาร

สุวรรณา ตริมาศ/บทบาทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purposes) ต่อบทการธุรกิจในปัจจุบัน หน้า 12

วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีมีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาบุคคลใน สาขาวิชาต่าง ๆ ในระดับสูง รวมทั้งทางด้านภาษาด้วย E.S.P. (ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ) กลายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักธุรกิจที่หวังความก้าวหน้า

Donald A. Leuschel/Back to Basics หน้า 22

If you don't know where you're going, how can you get there ?

หากคุณเองยังไม่รู้เลยว่าคุณกำลังเดินทางไปไหน แล้วคุณจะไปถึงจุดที่มุ่งหวังได้อย่างไร

Takayuki Yamamoto และ สมพร โกมารทัต / กิริยาท่าทาง ภาษาที่ให้ความรู้สึก หน้า 29

การสื่อสารด้วยภาษาพูดเพียงอย่างเดียวไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกหรืออารมณ์ของคู่สนทนา จำเป็นต้องอาศัยกิริยาท่าทางของคู่สนทนาและใบหน้าที่คู่สนทนาประกอบด้วย ในฐานะที่เป็นชาวต่างชาติอยู่เมืองไทยมา 3 ปี ทำให้รู้ซึ่งถึงภาษาที่ให้ความรู้สึกด้วยกิริยาท่าทางได้เป็นอย่างดีดังประสบการณ์บางส่วนที่จะได้กล่าวไว้ในบทความ

ปริญญ์ เกื้อหนุน/ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร : มุมมองทางวัฒนธรรมและภาษานานาชาติ หน้า 35

การใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อ ผู้ใช้จำเป็นจะต้องคำนึงถึงวัฒนธรรม และบทบาทของภาษาอังกฤษระหว่างประเทศด้วย เพราะจะช่วยให้ผู้ใช้ภาษาอังกฤษใช้ได้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

Desmond Hughes/An Introduction to the work of Scotland's national poet:Robert Burns. Page 42.

Like to know more about a song to a sausage (a hymn to a haggis, actually) ? No ? The last words of a dying sheep ? No ?? The pleasures of whisky, then ? And how about the joys of love ? Yes ? All this and more in the poetry of Robert Burns.

“ถ้าท่านอยากรู้อะไรเกี่ยวกับเพลง อาหารว่าเป็นไส้กรอก หรือแม้แต่คำสวดของแกะที่ใกล้ตาย หรือถ้าท่านอยากสัมผัสความหรรษา จิบลิเก้หรือความหวานชื่นแห่งความรัก เชิญค้นหาลิงที่ต้องการได้จากบทกวีของโรเบิร์ต เบิร์น”

สุรีย์ ศิริพัฒน์/สัญลักษณ์วิทยาเชิงภาษา หน้า 60

ในความเป็นจริงเรากำลังอาศัยอยู่ในโลกแห่งสัญลักษณ์ ทุกสิ่งทุกอย่างมีความสัมพันธ์เชิงความหมายความสัมพันธ์เชิงความหมายประกอบด้วย (1) ความสัมพันธ์เชิงความหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา และ (2) ความสัมพันธ์เชิงความหมายที่เกี่ยวข้องกับภาษา ในบทความฉบับนี้ จะกล่าวถึงความสัมพันธ์เชิงความหมายแบบหลัง ความสัมพันธ์ประเภทนี้เกิดจากองค์ประกอบหรือปัจจัย 3 ประการ คือ ปัจจัยด้านเวลา ปัจจัยด้านสภาวะการณ์ และปัจจัยด้านคำศัพท์ ซึ่งอยู่ภายใต้กระบวนการรวมความหมายของคำในระดับประโยค และประการสำคัญ คือ กระบวนการดังกล่าวนี้มีผลกระทบโดยตรงต่อโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาทุกภาษา

เชษฐา พวงหัตถ์/แนวทางการวิเคราะห์ภาษาทางการเมือง หน้า 69

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับการเมือง โดยพิจารณาวิเคราะห์ภาษาในฐานะเป็นกลไกหรือเครื่องมือของรัฐ ในการกำหนดกรอบความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม การศึกษา ภาษาทางการเมือง จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับบริบททางสังคมในมิติของประวัติศาสตร์

ศรภัทรา เหมือนมาลัย/คอมพิวเตอร์ช่วยแปลภาษา หน้า 77

วิวัฒนาการในการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์แปลภาษาจากภาษาหนึ่งเป็นภาษาหนึ่ง

ยุวดี ทองคำวรรณ /ดนตรี-ลีลา หน้า 81

ความรู้เกี่ยวกับศรียางคีตศัพท์ หรือศัพท์ทางดนตรี มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้ปฏิบัติการดนตรี เพราะทำให้ถ่ายทอดลีลาอารมณ์ของเพลง ได้ถูกต้องตามความปรารถนาของผู้ประพันธ์เพลง

อมรลักษณ์ อากาศวิภาต/ “ภาษาฝรั่งเศสกับธุรกิจท่องเที่ยว-โรงแรม” หน้า 94

ทุกวันนี้ธุรกิจท่องเที่ยวโรงแรมกำลังเฟื่องฟู ดังนั้นสถานประกอบการที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับฝั่งตรงนี้ถึงมีความสำคัญในเรื่องความพร้อมทางด้านการใช้ภาษาที่สองของบุคลากรในความรับผิดชอบของท่าน ทั้งนี้เพื่อความเจริญก้าวหน้าของชาติบ้านเมืองอันเป็นที่รักของเราทุกคน

ชลธิชา นูนาค/กินอยู่อย่างฝรั่งมังค่า หน้า 103

จะวางแผนมาแต่เข้าไปรับประทานอาหารฝรั่งในโรงแรมชั้น 1 ทั้งที่ต้องเตรียมพร้อมอะไรบ้าง นอกจากทรัพย์สินกระเป๋า

สินธุ์ คุ้มพันธุ์/ท่องเที่ยวประทับใจใช้บริการรถไฟฝรั่งเศส หน้า 110

คุณจะเดินทางด้วยตนเองโดยรถไฟฝรั่งเศสได้อย่างไรขึ้นตอนที่ถูกต้อง แม้คุณไม่รู้ภาษาฝรั่งเศสได้อย่างไร คุณจะลองหาประสบการณ์ในการใช้บริการการรถไฟฝรั่งเศสด้วยกันสักครั้งหรือ

สุวันชัย หวนนากลาง/เกร็ดภาษาอังกฤษ โขนนาการเครื่องบิน หน้า 117

บทความนี้มุ่งหมายให้ท่านที่กำลังจะเดินทางไปต่างประเทศ ได้คุ้นเคยกับเกร็ดความรู้เกี่ยวกับโขนนาการบนเครื่องบิน รวมทั้งสิ่งละอันพันละน้อยอื่น ๆ ที่จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ และความสุขในการเดินทางของท่าน

“ว่าด้วยเรื่อง ชื่อ”

ดร.วิมลศรี อุปรมัย

ชื่อ ในที่นี้หมายถึง การตั้งชื่อ ให้กับเด็ก เพื่อความเป็นสิริมงคล และใช้แทนคน ๆ นั้น ซึ่งจะต้องมีคำนำหน้าจาก เด็กชาย เป็น นาย จาก เด็กหญิง เป็น นางสาว และเป็นนางเมื่อมีครอบครัว มีเรื่องเกี่ยวกับการเรียกชื่อคน ซึ่งจะนำมาเล่าขยายต่อเพื่อเสริมบรรยากาศ “มุขภาษาพาสน” เป็นการประเดิมสักสองสามเรื่อง

เรื่องแรก ผู้เขียนเคยได้รับการแนะนำให้รู้จักผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่ง อายุเธอคงไม่เกินสามสิบ โดยการแนะนำสั้น ๆ ว่า

“นี่คุณหญิง เจ้าของธุรกิจ”

ผู้เขียนยกย่องแกมอิจฉาหน่อย ๆ ว่า เธอผู้นี้คงมีความสามารถเกินอายุ และคงทำประโยชน์ให้แก่บ้านเมืองอย่างมหาศาล จึงได้เป็นถึง คุณหญิง

ไป ๆ มา ๆ เพิ่งทราบความจริงต่อมาว่า เธอมีชื่อว่า “หญิง” นางสาวหญิง แต่ธุรกิจของเธอเดิมคือ มีเงินมีทองร่ำรวย ผู้คนจึงเรียกตามมรรยาทสังคมโดยใช้คำนำหน้าว่า “คุณ” และเวลานำใครให้รู้จักก็ต้องเรียกว่า “คุณหญิง”

เรื่องที่สอง เป็นอดีตเจ้านาย และนักบริหารระดับสูง รายนี้ทั้งที่ไม่ได้เรียนทหาร และรับราชการทหาร แต่เป็นครู มีชื่อว่า พล ผู้คนจึงเรียกว่า ครูพล อาจารย์พล และตำแหน่งปัจจุบันคือ อธิการ

และในฐานะหัวหน้าสถาบัน จึงมีหน้าที่ลงนามในหนังสือแต่ละวันมากมาย และเพื่อให้ถูกต้องตามแบบฟอร์มของทางราชการ จำเป็นต้องพิมพ์ชื่อ และเพศ กำกับไว้ว่า “นายพล...” เห็นหรือยังว่าไม่เป็นทหารก็เป็น

นายพล ได้เช่นกัน

เรื่องที่สาม รายนี้เป็นคนต่างจังหวัด อยู่แถวทางใต้ของไทย คนแถวนั้นมีการตั้งชื่อที่เรียกกันง่าย ๆ เช่นพอแรกเกิดถ้าเป็นหญิง แม้ยังไม่ทันจะสาวก็ตั้งชื่อว่า “สาว” ที่นี้เด็กหญิงสาว พออายุเกินสิบห้าก็เรียก “นางสาว” แต่พอแต่งงาน คำว่าสาวหายไป เหลือแต่คำว่า “นาง” กลับกลายเป็น “นางสาว” เสีย

รายสุดท้าย ที่จะนำมาเล่าเป็นชื่อ เด็กหญิง “สาวไทย” ผู้อ่านลองคิดว่า ถ้าเด็กคนนี้โตขึ้นและเข้าพิธีแต่งงานเมื่อไร เธอก็จะได้เป็น “นางสาวไทย” เมื่อนั้น

จบเรื่องชื่อ มุขภาษาพาสน เพียงนี้ ผู้อ่านมีอะไรดี ๆ ย่าเก็บไว้คนเดียว เพื่อมิให้ใครเห็นว่าเห็นแก่ตัว ก็ลอง ๆ ขยายบอกเล่าต่อ ๆ ก็คงจะดีไม่น้อย □■

ESP

= ENGLISH FOR BANKING

-A THAI PERSPECTIVE

INTRODUCTION

Any serious attempt to acquire a foreign/second language in an ESP environment such as Thailand should take three factors into account: all the students have Thai as their first language (L1); all the students are adults at the tertiary level; and lastly, most, if not all, have no background in the specific ESP field such as banking and finance. Because of these three factors, any approach, method, technique used should cater to these problems.

Specifically, all the students will have pronunciation problems. Secondly, the students will all have past the ideal biological stage for language learning.

Asst. Prof. Dr. Vinit Phinit-Akson

Thirdly, the students know next to nothing about finance and banking.¹

Firstly, let us look at the fundamentals, namely, the very meaning of ESP as we understand it today. Most language teachers would agree that it is an "absolute" characteristic of ESP that it consist of English language teaching which is:

(a) designed to meet the specified needs of the learner;

(b) related in content (in its themes and topics) to

particular disciplines, occupations and activities; (c) centered on the language appropriate to those activities in syntax, lexis, discourse, semantics, etc. and is;

(d) in contrast with what we refer to as "general English".

Although ESP is not restricted to any particular "approach", an approach that was largely communicative in nature was employed.

In choosing teaching materials for the course on "English for Finance and Banking", "instructional ESP materials were used rather than "operational ESP materials" for the simple reason that the students were not students of finance and banking but in fact fourth

¹English for Banking is one of the ESP subjects offered to fourth year English majors at Dhurakijpundit University, Bangkok, Thailand.

*Head, English Department, Faculty of Humanities, Dhurakijpundit Univ. : Ph.D. (Linguistics) Univ. of Pittsburgh U.S.A.

year English majors who often, upon graduation, end up working in a local bank or financial institution.

A "Pre-test" was conducted at the start of the fourteen-week course for two main reasons: to gage the general English proficiency of the class; and, to enable me to measure improvements in student performance (if any) towards the conclusion of the course.

At the end of the semester, students were again evaluated. An assessment was then made on the students' general (their control of general English structure) and specific (their control of specialised vocabulary and terminology relating to finance and banking) proficiency.

THE APPROACH TO ESP

It has been my belief (and training in linguistics) that "language is language". That is, language is a system of systems. Furthermore, language is both innate and an acquired skill. This is, I believe, true for both ESL and ESP.

It is innate in the sense that all normal humans are born with the ability to produce and compre-

hend language. It is an acquired skill in the sense that it is possible for, say, an English native speaker, to acquire the ability to speak, say, French or Thai and vice versa,

Over the years, various "approaches, methods, and techniques" have been used in teaching foreign languages. More importantly, there isn't any "one and only one" approach, method, technique which "has" to be used in order to achieve some degree of success in the acquisition of a foreign or second language.

It is true to say then, that in the acquisition of a second language, each approach, method, technique used has its good and weak points. It is a well known fact that students taught via the "traditional approach" will usually be weaker in the aural-oral skills than students trained via the structural or "oral-aural" approach. The opposite is equally true: students trained via the structural approach will usually be weaker in the reading and writing skills than students trained via the traditional approach.

STAGES OF LINGUISTIC DEVELOPMENT

Another important factor in the teaching of ESL and/or ESP is the linguistic stage of development of the students themselves. No matter which approach, method, technique is used, second language acquisition will proceed at a more successful rate if the learner is in the developmental stages rather than when he/she is in the later stages of development. Hence, the younger the learner, the easier the acquisition of certain aspects of language acquisition such as using the "correct" pronunciation or "correct" stress of "correct" tone, depending on the particular language being learnt.

Nevertheless, in spite of the constraints of nature, it is often the case that we, as foreign language teachers, are faced with a none too ideal teaching situation. That is, our students are linguistically speaking, already mature and have passed the "ideal" language learning stage (around 5 to 10 years). As ESL or ESP teachers, we have to teach say, English for special purposes, to students who, biologically and ling-

uistically, have progressed to a stage where "first language habits" (such as Thai) have already been well and truly formed.

From a linguistic point of view then, these "mature" students face problems of interference from L1 (say Thai) in their attempts to acquire (say English in an ESP environment) L2.

INTERFERENCE PROBLEMS

In teaching ESP/ESL, the teacher is faced with at least 3 types of problems: firstly, a linguistic interference problem derived from the students' native language; secondly, a biologically related problem, namely, that the student has already (in most cases) passed the ideal language acquisition stage; and, thirdly, (and perhaps one in which the teacher has the most control), difficulties due to a lack of specialised knowledge relating to the specific ESP task.

Any serious attempt to acquire a second language in an ESP/ESL environment must take into consideration all 3 problems and attempt to resolve them satisfactorily. Faced with such odds then, the ESP/

ESL teacher has to choose the "approach, method, technique" which will be most effective given the teaching environment.

I took an eclectic approach (that was largely communicative in nature) in the belief that there is no one and only one approach to teach ESP/ESL since any approach will have both good and bad points. I placed emphasis on structural practice and also introduced the students to the usage of specialised vocabulary and terms relating to finance and banking. Additional drills were also given to address student weakness stemming from linguistic interference problems.

In short, my approach was one of "total bombardment". Hence the eclectic nature of the course.

THE CHOICE OF TEXTS FOR ESP

It is essential for a successful ESP course to have suitable texts. Specifically, "academic texts" can prove troublesome and impractical. For example, some teachers may not have the required tech-

nical background and therefore be less knowledgeable than their students who might be "majors" in the particular technical field, ie commerce/economics.

Secondly, as a language teacher (and therefore a teacher of communication skills), one should concentrate on communication skills and not on the subject matter (the technical area). Consequently, in teaching "English for Banking", students were given practice in English used in communicating but on banking/finance topics rather than on the specialised information dealing with banking/finance itself. Granted, it is sometimes difficult to separate the two. Often, there must be some sort of compromise.

Thirdly, texts used in the specialised curriculum are usually too technical and theoretical. As such, specialised texts have no place in the broader context of communication ie. LSP/ESP.

Fourthly, technical specifications are not the only considerations in real life. Other factors play a role in making decisions.

ie costs, human problems, etc. In preparing students to communicate in English, it is essential to have a fairly broad perspective.

COURSE DESIGN

The course English for Banking covers approximately fourteen weeks of instruction. The objective was to take the students through the course designed mainly to improve their aural-oral skills, and perhaps to a lesser extent, their reading-writing skills. The materials used were specifically related to banking and finance but had a general structural framework. Moreover, since the students all have Thai as their native language (L1), materials for some practice in pronunciation were also used (based on contrastive analysis of English and Thai).

The topics and vocabulary chosen related to the usage of various types of bank accounts, the nature of loans, mortgages, consumer credit, international transactions involving rates of exchange, the use of travelers cheques, etc.

PRE-TEST

A pre-test was given at the start of the course to gauge the students' proficiency in English for finance and banking. Of the 20 students pre-tested, results were as follows.

Range: 86 to 52

Median Score: 66

Mode: 72, 62

Standard Deviation: 7.7

N: 30

Considering that none of the students had any prior experience relating to finance and banking, the class performance was satisfactory for a pre-test.

The pre-test consisted of 50 test items which included the areas of specialised vocabulary, structure exercises and short reading passages. Both multiple choice items and short answer types were used in addition to matching types of test items.

Problem Areas

By far, the most difficult test items for Thai students were those dealing with the usage of English prepositions (ie. Customers may write cheques (a) for (b) against (c) onto... the money on deposit in

their accounts).

Next in order of difficulty was the usage of specialised vocabulary (ie. In order to calculate the monthly payments on your loan, the bank adds the interest to the (a) tenure (b) charge account (c) principal...and divides the total by the number of months).

The easiest test items were those which required students to change sentences into negatives (ie. Miss Sukon deposited a lot of money. // Miss Sukon didn't deposit a lot of money.).

Building complete sentences from given "elements" (ie. From the following "elements", select the correct ones to form a grammatical sentence: (a) The depositor (b) tried to (c) open a savings account.) also proved fairly easy for Thai students.

GROUP PERFORMANCE (PRE-TEST)

Approximately half of the group scored 66 percent or above. Again, around half of the group scored in the middle range between 72 and 62. Only one

student scored above 85 percent (an A). Of the pre-test group, seven (a quarter of those pre-tested) failed outright (F's). Only one obtained a score equivalent to B (80 percent).

COMPARISON OF PRE-TEST WITH THE POST-TEST

How successful was the eclectic approach used? Did the students improve their English and also acquire specialised knowledge in ESP, namely English for banking and finance?

The answer to the above questions can be found in a comparison of student performance in the pre-test with their perfor-

mance in the post-test given towards the end of the course.

POST-TEST RESULTS

Range: 91 to 33
Median Score: 68
Mode: 68
Standard Deviation: 12.8
N: 30

Of the post-test group, only 13 percent failed outright (as compared to 25 percent failure rate in the pre-test). Of those who passed, 10 percent received A's (as compared to only 5 percent in the pre-test). More convincingly, 29 percent received either B's or B+'s (as compared to only 5 percent again, in the pre-test.)

The distribution of scores in the post-test also showed that overall student performance in the post-test (terminal behaviour) was markedly better than in the pre-test (entering behaviour.)

Therefore, even though the median and mode of the pre-test differed only slightly from that of the post-test, in fact, student performance was much better due to the distribution of scores in the post-test being skewed to the right (a higher percentage of students receiving higher scores in the post-test). ☐ ☒

BIBLIOGRAPHY

- Das, B.K., ed. **Communicative Language Teaching : RELC Anthology Series 14**. Singapore : Singapore University Press, 1987.
- McGovern, J.J. **Bank on Your English**. U.K. : Wheaton, 1984.
- Nilson, D.L.F. and A.F. **Pronunciation Contrasts In English**. New York : Regents, 1971.
- Phinit-Akson, V. **Modern Language Testing**. Bangkok : Thammasat University Press, 1976.
- _____. "Linguistics and Language Testing : Their Relevance to the Thai Scene." in **Papers on Language Testing**, Edited by J.A.S. Read Occasional Paper No. 18. Singapore : SEAMEO Regional Language Centre, 1988.
- Still, D.M. and Gordon, R.L. **English for Banking and Finance**. Singapore : McGraw-Hill, 1983.
- Tickoo, M.L., ed. **ESP : State of the Art : Anthology Series 21**. Singapore : SEAMEO Regional Language Centre, 1988.

บทบาทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ต่อวงการธุรกิจในปัจจุบัน (English for Specific Purposes)

นี้เป็นเวลาร่วม
สามทศวรรษที่
ภาคอุตสาหกรรม
ในประเทศไทย
ได้ขยายตัวขึ้น

อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง เศรษฐกิจของชาติเปลี่ยนแปลงแนวทางมาพึ่งภาคอุตสาหกรรมมากขึ้น เพราะประเทศไทยกำลังเบนสู่ความเป็นนิกรส์ (Newly Industrialized countries) ในอนาคตอันใกล้ นักลงทุนทั้งไทยและต่างประเทศต่างพากันมาประกอบธุรกิจเชิงอุตสาหกรรม ทำให้ผลผลิตในด้านต่าง ๆ เช่น ในหมวดอาหาร หมวดเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม หมวดเครื่องจักร และหมวดเคมีเพิ่มพูนยิ่งขึ้น การลงทุนขยายตัว

***สุวรรณา ตรีมาศ**

เป็นอย่างมากในช่วง พ.ศ. 2530-2534 และคาดว่าจะขยายตัวในอัตราสูงยิ่งขึ้นในช่วง พ.ศ. 2535 จนถึงปัจจุบัน จึงมีผลให้เกิดความต้องการแรงงานฝีมือทั้งระดับกลางและระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มอุตสาหกรรมวิศวกรรมและอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกที่ชาวต่างประเทศสนใจเข้ามาลงทุนอย่างไม่ขาด

สายแม้จะมีความผันผวนทางการเมืองเข้ามาแทรกแซงบ้างก็ตาม ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐบาลจะต้องเร่งวางแผนผลิตบุคลากรที่มีประสิทธิภาพเพื่อสนองความต้องการของตลาดในอนาคตรวมทั้งจัดการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดอีกด้วย ทางทบวงมหาวิทยาลัยก็ได้มีมติเห็นชอบใจ ได้ดำเนินการจัดทำแผนการศึกษาระดับอุดมศึกษาระยะที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) โดยได้มีการติดตามและประเมินผลของการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลและเอกชน ในช่วงปีงบประมาณ 2530-2534 พร้อมกันนี้ก็ได้มีการกลั่นกรอง

*อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย: อ.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการที่จะใช้ดำเนินการในช่วงแผนพัฒนาฯ ระยะที่ 7 ด้วยสาระสำคัญของนโยบายวัตถุประสงค์และมาตรการของแผนพัฒนาฯ ระยะที่ 7 พอสรุปได้ดังนี้

1. เน้นการผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ และขยายการผลิตบัณฑิตในสาขาที่ขาดแคลน โดยเฉพาะในสาขาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นพิเศษ

2. ส่งเสริมและพัฒนางานวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชน

3. ขยายการผลิตบัณฑิตในระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อเพิ่มการผลิตกำลังคนระดับสูง เพื่อสนองความต้องการกำลังคนและการพัฒนาประเทศรวมทั้งการพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาให้ไปสู่การจัดการศึกษานานาชาติในโอกาสต่อไป

การที่จะนำประเทศไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาษาอังกฤษ ก็เข้ามามีบทบาทสำคัญพอ ๆ กับวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และนับวันจะทวีความสำคัญยิ่งขึ้นทุกขณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purposes) ย่อมเป็นที่ต้องการอย่างยิ่งในวงการ ธุรกิจปัจจุบัน เพราะการติดต่อเพื่อแสวงหาความร่วมมือและร่วมงานโดยตรงกับชาวต่างประเทศโดยใช้

ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางมีผลโดยตรงต่อความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจนั้น ๆ

ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purposes)

ทุกวันนี้ ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเข้ามามีบทบาทในกระบวนการเรียนการสอนในวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐบาลและเอกชน ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เน้นทักษะการสื่อสารเฉพาะอย่างยิ่งที่สอดคล้องกับอาชีพและความต้องการของผู้เรียนซึ่งต่างกับภาษาอังกฤษพื้นฐานทั่วไปที่เน้นทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนทั่วไปในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างภาษาอังกฤษธุรกิจได้แก่ English for Medical Sciences, English for Technicians, English for Economics, English for Science and Technology, English for Marine English for Secretaries และ English for Business เป็นต้น ดังจะเห็นได้ว่า ภาษาอังกฤษธุรกิจเป็นส่วนหนึ่งของอังกฤษเฉพาะกิจ ไม่ได้แยกออกไปโดยโดดเดี่ยว

แผนภูมิรูปต้นไม้จะช่วยให้ท่านเข้าใจการแตกแขนงของวิชาภาษาอังกฤษสาขาต่าง ๆ ตั้งแต่อดีตถึง

ปัจจุบัน จากแวดวงวรรณกรรมสู่แวดวงวิทยาศาสตร์และ

เทคโนโลยี

ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purposes) โดยทั่วไปประกอบด้วยภาษาอังกฤษ 2 แขนงด้วยกัน คือภาษาอังกฤษวิชาการ (English for Academic Purposes) หรือ E.A.P. กับภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพ (English for Occupation Purposes) หรือ E.O.P. นักศึกษาเรียน E.A.P. ด้วยจุดประสงค์ที่จะสร้างพื้นฐานในการเข้าใจวิชาต่าง ๆ ที่สอนเป็นภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพื่อ

- เสริมสร้างความเข้าใจในโครงสร้างพื้นฐานภาษาอังกฤษเพื่อเป็นรากฐานต่อไป

- เข้าใจคำบรรยายภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ

- เข้าใจคำบรรยายภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ

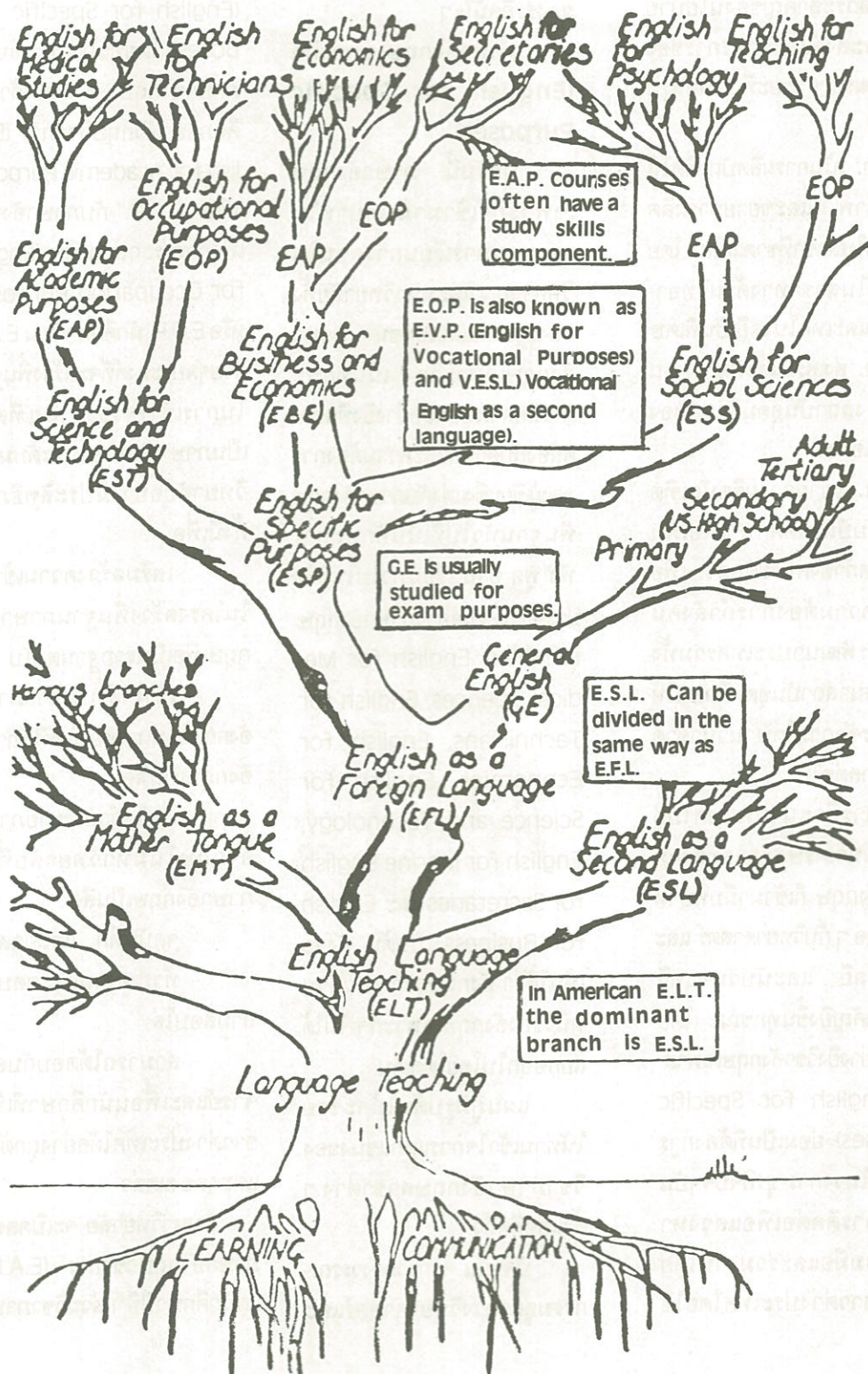
- จัดบันทึก และย่อสรุป

- ทำรายงานและตอบคำถามสอบไล่

- สามารถโต้ตอบกับอาจารย์และเพื่อนนักศึกษาที่เป็นชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว

มหาวิทยาลัย จะเปิดสอนภาษาอังกฤษวิชาการ (E.A.P.) แก่นักศึกษาปีที่ 1 ส่วนวิชาภาษา

THE ELT TREE

อังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพ E.O.P. จะเปิดสอนแก่นักศึกษา ปีที่ 2-4 ตามลำดับ ทั้งนี้เพื่อเตรียมนักศึกษาสู่อาชีพในอนาคต มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่จะเปิดสอนวิชาต่อไปนี้เพื่อฝึกนักศึกษาให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ	ความต้องการและปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ	เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ จะขอความร่วมมือจากวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ให้ช่วยจัดการอบรมบุคลากรในสังกัด เพื่อพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาของพนักงานของเขาจึงเป็นหน้าที่ของหน่วยอบรมต้องการวิจัยย่อยหรือการวิจัยเล็ก ในการสำรวจความต้องการของผู้เรียน เพื่อจะได้จัดหลักสูตรได้อย่างเหมาะสม
- การสมัครงานและการสัมภาษณ์	1. บัณฑิตส่วนใหญ่ที่จบออกไปเป็นพนักงานในวงการธุรกิจหลาย ๆ แห่งที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อมักจะประสบปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษและหาวิธีแก้ปัญหาในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น ได้ตามผู้รู้ อ่านเพื่อค้นคว้าเพิ่มเติม รวมทั้งเข้าอบรมสัมมนาเพื่อประสิทธิภาพในการทำงาน	ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างการสำรวจความต้องการของหน่วยงานแห่งหนึ่งในประเทศมาเลเซีย ที่ต้องการให้หน่วยอบรมจัดการอบรมวิธีการเขียนรายงานแบบต่าง ๆ แก่เจ้าหน้าที่ระดับบริหาร และนักวิทยาศาสตร์ของเขาที่มีคุณสมบัติตั้งแต่ระดับปริญญาตรีถึงปริญญาเอก และมีอายุอยู่ในช่วง 30-50 ปี การจัดอบรมอยู่ในระหว่าง 3-5 วัน
- การเขียนจดหมายธุรกิจแบบต่าง ๆ	2. มีบริษัทต่างประเทศจำนวนไม่น้อยต้องการจ้างบัณฑิตของเราไปทำงานร่วมกับผู้ชำนาญการของเขาและขณะเดียวกันก็ต้องการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของไทยในกรม กอง และแผนกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วอันจะนำมาซึ่งความราบรื่นในเชิงธุรกิจ	
- การเขียนบันทึกสั้น		
- การเขียนรายงานย่อของประชุม		
- การเขียนรายงานอย่างพิสดาร		
- การใช้โทรศัพท์และการเขียนโทรพิมพ์		
- การสื่อสารปากเปล่าทั้งในด้านสังคมและธุรกิจ		
- การเขียนและการอธิบายข้อบ่งชี้	3. หน่วยงานบางแห่งที่	

A public sector organization in Malaysia wants a Written Business cum Technical English Course for their administrators and scientists who need to write a variety of reports. The educational qualifications range from basic degree to PhD. The age range is 30-50. The sponsors want the course to be held in Malaysia for 3-5 days.

10) What is your highest educational qualification?

11) What was the name of the institution where you received this degree?

12) What was the medium of instruction at this institution?

☐ English ☐ Malay ☐ Chinese

13) Have you taken courses in English?

☐ Yes ☐ No

14) If yes, please give details of courses taken.

NAME OF INSTITUTION	TYPE OF COURSE	DATE COURSE HELD	DURATION OF COURSE

15) Did you find these English courses helpful? (Please give details)

☐ Yes ☐ No

16) Were writing skills emphasized in these English courses?

☐ Yes ☐ No

17) Did you have any specific problems in these English courses?

18) What percentage of time do you use English at work?

SPOKEN	WRITTEN	READING
☐ 0.20 % ☐ 20.40 %	☐ 0.20 % ☐ 20.40 %	☐ 0.20 % ☐ 20.40 %

☐ 40.60 %	☐ 40.60 %	☐ 40.60 %
☐ 60.80 %	☐ 60.80 %	☐ 80.100 %
☐ 80.100 %	☐ 80.100 %	☐ 80.100 %

19) Which of the following skills in English are more important in your work at present and in the near future?

PRESENT	FUTURE
☐ LISTENING	☐ LISTENING
☐ SPEAKING	☐ SPEAKING
☐ READING	☐ READING
☐ WRITING	☐ WRITING

20) Have you experienced problems in talking to people in English or understanding native or non-native speakwrs of English ? (Please give details).

21) What kinds of writing do you do? (Please attach a sample of your own written work on any of the following reports).

REPORTS

- Feasibility reports ☐
- Progress reports ☐
- End of course reports ☐
- Preliminary studies ☐
- Others (give details) ☐

LETTERS (give detaila) ☐

MEMORANDUMS (circle which types) ☐

Circulars/Requests / Reprimands / Regulations / Instructions

MINUTES
☐ Notes / Summaries / Formal / Report
AGENDAS
☐
NOTES
☐ Discussions / Negotiations / Interviews
ARTICLES
☐ Magazine / Bulletin / Newspaper / Journal
OTHERA (give details)
☐

- 22) Have you experienced any problems in writing to people in English or understanding what they write? (Please give details)

- 23) Please identify your language problems/weaknesses. Give details where possible.

- ☐ Grammar
☐ Vocabulary
☐ Technical terms
☐ Pronunciation

- 24) Your general interest and activities where you would use English. (details welcome).

- ☐ Entertainment at home (radio, T.V., etc.)
☐ Friends, social gatherings (parties, etc.)
☐ films
☐ music
☐ cultural interests (continued)
☐ travel
☐ sports
☐ community activities
☐ transportation
☐ shopping
☐ reading newspapers
☐ Others

- 25) How do you feel about this course?

26) Are you looking forward to the course?

27) What do you hope to gain from this course?

การเตรียมแบบสอบถามเพื่อ สำรวจความต้องการของผู้ เรียนและผู้สอน

แบบสอบถามส่วนใหญ่แบ่งเป็น
หัวข้อใหญ่ๆ พอสรุปได้ดังต่อไปนี้
1. เหตุผลในการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

- 1.1 ถูกบังคับหรือสมัครใจ
- 1.2 มีความจำเป็นมาก

น้อยเพียงใด

- 1.3 เพื่อเลื่อนขั้น ตำแหน่ง
หรือเพื่อเพิ่มพูนความรู้

- 1.4 มีเปอร์เซ็นต์ในความ
สำเร็จมากน้อยเพียงใด

2. ขบวนการเรียนการสอน

- 2.1 ผู้เรียนมีความเข้าใจ
เพียงไรเกี่ยวกับการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ

- 2.2 มีวิธีสอนและเทคนิค
การสอบแบบใดบ้างที่ผู้เรียนคุ้น
เคยในอดีต

- 2.3 มีทัศนคติอย่างไรต่อ
วิธีสอนแบบใหม่ๆ

3. ตัวผู้เรียน

- อายุ เพศ และสัญชาติ
- ความสนใจของผู้เรียน

ต่อภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

- ทัศนคติของผู้เรียนต่อ
ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

- ตำแหน่งหน้าที่ของผู้
เรียน

- พื้นความรู้ของผู้เรียน

4. วิทยากร

- จำนวนวิทยากรเพียงพอ
หรือไม่

- คุณวุฒิของวิทยากร
เหมาะสมหรือไม่

- ทัศนคติของวิทยากรต่อ
วิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

- ความเข้าใจเกี่ยวกับ
ความสอดคล้องระหว่างผู้เรียน
เนื้อหาวิชา อุปกรณ์การสอน
และกิจกรรมการสอน

- ความสามารถในการ
ถ่ายทอดความรู้ การสร้างความ
สนใจและเนื้อหาสาระในการ

บรรยายมีความเหมาะสมเพียงใด

5. สถานที่จัดการอบรมสัมมนา

- ภายในหรือภายนอก
สถานที่

- ภายในประเทศหรือต่าง
ประเทศ

- เป็นห้องบรรยาย โรงแรม
หรือโรงฝึกงาน

- บรรยากาศเหมาะสมกับ

การเรียนการสอนเพียงใด

- สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น
ไมโครโฟน เทป แผ่นใส แผ่น
ปลิว วีวีจีวีซีดี เป็นต้น สา-
มารถเอื้อประโยชน์ในการสอน
ได้มากน้อยเพียงใด

- รูปแบบการอบรมสัมมนา
ที่ต้องการ- แบบบรรยายเชิง
ปฏิบัติการ, สาธิต, หรืออื่นๆ

6. ระยะเวลาที่จัดการสัมมนา

- เฉพาะภาคเช้า หรือบ่าย
- ตลอดวัน
- สัปดาห์ละ 1 ครั้ง
- 3 วัน หรือ 5 วัน

บรรณานุกรม

- ธรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัย. **Symposium XII**. กรุงเทพมหานคร: คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.
- บึงอร สว่างวโรรส. การศึกษาความสอดคล้องระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจไทย: งานวิจัย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- "ผลการดำเนินงานที่สำคัญในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ของทบวงมหาวิทยาลัย". **อนุสารอุดมศึกษา**. 17, 176, ตุลาคม 2534. หน้า 9-10.
- สุโขทัยธรรมาริราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักธุรกิจ. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัย-ธรรมาริราช, 2530.
- Herrbert, A. J. **The Structure of Technical English**. London : Longmans, 1965.
- Robinson, P. **E.S.P. (English for Specific Purposes)**. Oxford : Pergamon, 1980.
- Suwanna Trimas, and others. **E.S.P.; Need Analysis**. Singapore : Group project presented to the RELC Language Teaching Institute, 1991.
- Widdowson, H.C. **Teaching Language as Communication**. Oxford University, 1978.

ขอขอบคุณ

ห้างหุ้นส่วนจำกัด เพรสซิเดนท์ มาร์เก็ตติ้ง

๙/๒๑๙-๒๒๐ ถนนอินทรา แขวงอนุสาวรีย์

เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทร. ๕๕๑-๑๗๕๐

Back to Basics

* Donald A. Leuschel

Introduction

A person need not be a construction engineer to know that a building depends on its foundation. A one-story bamboo hut need not have much of one, but then such a building does not last long in a rapidly-flowing flood or in a strong wind storm. It is also obvious that the bigger and taller a building is, the stronger its foundation must be. Perhaps not so obvious is the fact that learning a foreign language is exactly the same: the more that a person wants to do in a foreign language, the stronger his found-

ation in that language must be.

The fundamentals of language learning

If a person wants to learn and be able to use the four major skills in a foreign language well, there are three elements in the foundation of foreign language learning that he must master: the sound-symbol systems and their relationships, a basic vocabulary, and the basic sentence structures and the combinations and changes that they frequently undergo. If a learner

does not have this foundation, no teaching method or approach-no matter what the name or degree of fashionable-ness-will enable him to go very far; his one-story bamboo hut of English will be blown away with his first real (i.e., non-classroom) contact with English.

The verb "master" is important. A great disservice was done to foreign language teaching when someone many years ago decided that the results of a good foreign language test would result in a standard (bell-shaped) curve.

* Instructor, Faculty of Humanities, Dhurakijpundit Univ.: Ph.D. (Linguistics), Indiana University

An exam that produces a bell-shaped curve has few students getting A or F and the majority getting C and C⁺. But such a result does not indicate clearly which students "know" and which "do not know". (By "know" I mean "be able to use up to the point taught"). The ideal results of a good foreign language test should result in two smaller bell-shaped curves, one with the apex at B⁺ and the other with the apex at D-with no scores at the C or C⁺ level. The ideal foreign language test would thus clearly indicate which students have learned and which have not. (Of course, if administrators and teachers are primarily interested in having as few students as possible fail, then this paper will have been a waste of time for the writer and for anyone who reads any further.)

The sound-symbol systems and their relationships

Both the audio-lingual method and the communicative approach emphasize spoken language. The Modern Language Association's **Modern Spanish** (Harcourt Brace Jovanovich, Inc., Third Edition, 1973) is a good example

of materials prepared for the audio-lingual method. On page 5 (the second

Con permiso.

Como no.

(Excuse me.)

(Certainly.)

These phrases include an unaspirated **p**, an unaspirated **k** (represented by the letter **C**), and a flap **r**-all of which are problem sounds for (American) English speakers. The unaspirated stops are explained on page 12 and practiced as sounds on pages 106 and 107. The flap **r** is explained on page 14 and practiced on page 63. In the pages between the explanation and the specific practice, the students are **forced** by the materials to produce these sounds in one way or another-hundreds, perhaps thousands, of times. Few of the textbooks that exemplify the communicative approach-the latest fashion in English teaching in Thailand-have anything that even resembles the teaching of the sound system of English. The textbooks that are fashionable now for required English courses are good examples of requiring students to speak English without in any way giving them the opportunity to learn to produce the

page of "Useful Phrases") the students are asked to repeat.

sounds of English. In one textbook, for example, the students are forced to produce questions in Unit 1. However, question intonation is not "taught" until Unit 4 and the form of **do** that is used (which may be represented by **da** as in **daya** "do you") is not presented until Unit 6. "Taught" is in quotation marks because the students merely listen to only 6 to 12 words and 2 to 4 sentences and then repeat those or similar words and sentences. With textbooks like these, accuracy in pronunciation is out of the question: in order to achieve it, the student would have to unlearn a great deal of mispronunciation before he is even given a chance to acquire a correct pronunciation.

Aside from the mastery of the sound system that is needed for everyday communication, a learner must have a mastery of the sound-symbol relationships in order to enjoy English poetry. The words meter, rhyme, alli-

teration, assonance, consonance, etc., are carefully taught, exemplified, and memorized by the students in a typical English

literature course here in Thailand. But how many students can read a poem that has not been "taught"

to them and enjoy the music that is involved? How many can read (without previous "teaching")

The fair breeze blew, the white foam flew,
The furrow follows free;
We were the first that ever burst
Into that silent sea.

The Ancient Mariner
S.T. Coleridge

and enjoy the internal rhyme of **blew, flew** and **first, burst**; the external rhyme of **free, sea**; and the alliteration of **fair, foam, flew**, etc., and **silent, sea**? How many English majors-on their own-can appreciate the adagio rhythm of the first two lines contrasted with the andante rhythm of the last two lines?

Hearing the music of a lot of English poetry comes from a solid foundation in the sound-symbol systems and relationships of English, not from tens or hundreds of hours of lectures about English poetry.

Vocabulary

Although it might be possible to establish a list of fundamental words that a student must know, it is probably more important that the student learn how to learn

words while laying his foundation in the foreign language.

The most important factor in learning how to learn vocabulary is that translation must be completely avoided. The use of translation to teach vocabulary leads students to believe, not only think, that a word in his own language-with its area of meaning and all its connotations-is exactly equivalent to a word in the language he is learning. With the exception, perhaps, of technical terms, nothing could be farther from the truth.

The words **table**,

chair, and **desk** provide a good example of how the areas of meaning of words in English and Thai differ. In an (American) English classroom, there are only **desks** (one for the teacher and others for the students), while in a Thai classroom there are **chairs** for the students and a **table** for the teacher. The word **hand** is often taught through translation to mean "*the part of the body that is at the end of an arm.*" After a student has "*learned*" this word "*hand*," he might have difficulty in understanding the sentences

Please give me a hand with this box.

Please hand me that pencil.

More important, perhaps, for people learning English is the concept of connotation. The words

kill and **massacre** have the denotation "to put to death," but differ in connotation. Many years

ago, I read on the front page of a local English-language newspaper that-

"100 Blacks Killed"

"Five Whites Massacred"

Since, according to the news items, the 105 people died in more or less the same way, I could only conclude that the headline

writer felt that for some reason the death of 5 Whites was in some way much worse than the death of 100 Blacks.

On the back page of that newspaper-the sports section-there might have been the headline

"Devils Massacre Angels"

The English learner who had understood the words **kill** and **massacre** on the front page might be shocked that no Devil was arrested or even reprimanded. He might be even more shocked to find out that many people in fact considered the Devils to

be people of very high standing. The shock would result from the fact that the learner-already quite advanced in the use of English-had not yet learned that the connotation of a word may be applied even when there is no suggestion whatsoever

that the denotation of the word is applicable. The headline above indicates that the only part of the Angels that suffered damage was their egos.

That step is necessary in the learning of how to learn vocabulary if the student wants to go on to

The rosy-fingered dawn...

and

The fog crept in on cat's paws...

If the student can see this "dawn" and that "fog" without half-an-hour's

explanation (most likely in Thai) by a literature teacher, then he has a

foundation in vocabulary learning that will support a skyscraper.

Structure

When I was a child, I heard Johnny Weismuller tell Maureen O'Sullivan
Me tarzan, you Jane.

If he had been the hero of some 19th-century romantic novel, he might have said something like

I firmly believe that I have been given the name
Tarzan, and I equally firmly confer upon you
the appellation Jane.

(Or perhaps he might have said: *"I equally firmly believe that you have the appellation Jane."* I have not seen the movie for a long time, so I do not remember the situation or context: that is, the function of the exponent that includes the notions **you** and **Jane**.) Between these two extremes, there is a level that university

graduates should attain: that is, they should understand and use effortlessly not only the basic sentence patterns of English but also the frequently-occurring ways of combining and changing those patterns.

I once saw a videotaped program in which the song *"My Darling Clementine"* was used to

"teach" English (the fashion then was *"English through songs"*). The commentator explained words such as **cavern, canyon, excavating**, etc. and paraphrased the meaning of the song. But at no time was there any mention that the first stanza consisted of 6 or 7 basic sentences or ideas, including the following:

A miner and his daughter lived in a cavern.

The miner was a forty-niner.

The daughter was Clementine.

The cavern was in a canyon.

The miner (and his daughter) was (were) excavating for a mine.

These basic sentences (or ideas) are combined by frequently-used and easy-to-learn means that result in the sentence

A miner, who was a forty-niner, and his daughter, who was Clementine, lived in a cavern that was in a canyon, and he was (they were) excavating for a mine.

This sentence is then reduced by again frequently-used and easy-to-learn means to the sentence

A miner, (a) forty-niner, and his daughter Clementine lived in a cavern in a canyon, excavating for a mine.

Finally, the complete subject and all the post-verb modifiers are interchanged to produce the stanza

In a cavern in a canyon,
Excavating for a mine,
Lived a miner, (a) forty-niner,
And his daughter Clementine.

Many of the concepts that are vital to the structure of English-definiteness/indefiniteness in articles, singularity/plurality in nouns, past/non-past tense in verb forms, and the multitude of aspect meanings in verb constructions are either completely absent in or quite different from Thai. To think that students can absorb these concepts from a short series of communicative sentences is to believe that the moon really is made of green (or is it blue?) cheese.

Conclusions and recommendations

I have heard administrators in several different private universities say that they wanted their graduates to be "*good in English*." I have met only one that in any way tried to make it possible for the graduates to be "*good in English*" (but several of the English in-

structors saw to it that no such goal was achievable). Even if the administrators were not only willing to make it possible but also even insisted that it be possible, I doubt that the majority of the faculty members would be interested—that is, more than orally interested in producing graduates who are "*good in English*." The development of an English program that would produce students "*good in English*" would involve time but would not involve a great deal of expense or any facility that is not already available in many universities.

First, the idea of "*be good in English*" must be defined with the aid of interested administrators in as much detail as possible in terms of objective goals that can be achieved in the classroom.

Second, the English entrance exam should be a good placement exam that divides students into three general groups:

"*fair*" (i.e., those who use English at an acceptable first-year university level as decided by the faculty), "*good*" (i.e., those who have a greater than minimum level of achievement for first-year university students), and "*poor*" (i.e., those that do not achieve the minimum acceptability).

Third, the curriculum should include at least six fundamental English courses, four of which would be required of all students: "*poor*" students would take English 1-4, "*fair*" students would take English 2-5, and "*good*" students would take English 3-6.

Fourth, clear, specific, detailed performance objectives should be set for each of the six fundamental courses. The objectives set for English 4 should be equivalent to "*good in English*."

Fifth, good mid-term and final exams should be developed to distinguish between students

that "know" and students that "do not know."

Sixth, the basis for passing from one course to another should be "exam-pass" not "enrol-pass" (in fact, it might be possible to have only two grades in the ideal program: P for those who pass a well-written exam and F for those who do not).

These six steps involve a great deal of thinking on the part of administrators and English instructors. They involve very little, perhaps no, expense.

The advantages of this proposal should be self-evident: (1) Students begin at a level they can cope with; (2) They continue through a series of integrated courses with their peers; (3) They perform or do not perform at any level, in accordance with their interest in performing.

The objections to this proposal are predictable:

1. Scheduling will be difficult. There is certainly no difficulty, at present, in assigning students 1-80 to Section 1, students 81-160 to Section 2, etc.

2. There are not enough classrooms. At present, there are enough classrooms for students

1-80 and students 81-160 so there are obviously enough classrooms so that students 1, 4, 5, 9, and 14 can be assigned to English 1 while students 3, 8, 17, and 32 can be assigned to English 2

3. There aren't enough teachers. In fact, if there are enough teachers for 160 students, then there are still enough teachers no matter how the students are divided into sections, groups, or courses

A much more important stumbling-block is the thinking that would be required for a program in which a student builds on what he knows. First, the objectives of each course would have to be clearly stated. It would no longer be possible to say simply "We'll teach lessons 1 to 8 in the first semester and lessons 9 to 15 in the second." Second, it would involve writing tests that really indicate the amount of a student's learning and not be simply a haphazard 10 or 20 items that have something (faintly) to do with the textbook, or that come directly from the textbook. Third, it would require choosing or developing teaching materials that would make it likely for students to achieve the goals desired, rather

than simply purchasing a textbook that is currently fashionable.

At a seminar that I attended a year or two ago, the keynote speaker said something like "intrinsicly motivated students will internalize the code efficiently and effectively" (the fashionable topic at the time was "motivation"). I have said the same thing for more than twenty years, but I will never be a keynote speaker because no one has any difficulty understanding what I say: Interested students will learn well.

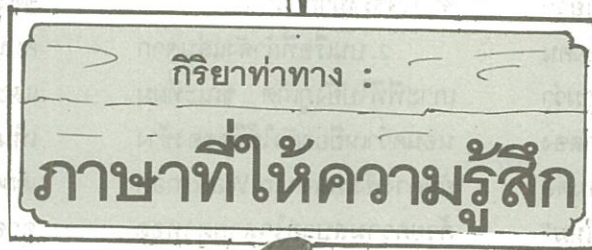
The same may be said of administrators and teachers: Really interested administrators and teachers will produce students who are "good in English," no matter what the apparent problems or difficulties are. Every university I have taught at has the capable personnel and competent leadership to achieve this goal. What I have found to be lacking is the sincere desire to achieve it. ☐ ■

เมื่อวันที่ 22-28 มีนาคม 2536 ผมได้ไปเที่ยวทางภาคใต้ของไทย และได้พบปะพูดคุยกับผู้คนหลากหลาย เช่นเมื่อคุยกับคนอิตาลีก็ได้ทราบว่า “ความฝันของเขาก็คือฝันจะได้แต่งงานกับคนญี่ปุ่น” และเมื่อคุยกับคนฝรั่งเศสกับคำถามว่า “ทำไมถึงมาเที่ยวเมืองไทยในช่วงหยุดภาคฤดูร้อน” ก็ได้คำตอบว่า “เพราะชอบแสงแดดและทะเล” ได้เห็น

หมายได้ แต่ภาษาพูดเพียงอย่างเดียว นั้นไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกหรือความหมายได้ทุก

บรรดาการสื่อสารที่พิเศษดังกล่าว ผมขอเลือกมาเขียนเพียง 3 เรื่อง ดังนี้

1. เข้าวันหนึ่งที่ชายหาดแห่งหนึ่งในจังหวัดกระบี่ ผมเช่ามอเตอร์ไซด์และขับวิ่งไปตามชายหาด รวด ๆ เทียงก็แวะที่ภัตตาคารแห่งหนึ่งซึ่งหันหน้าออกสู่ทะเลมีบังกาโลตั้งเรียงรายอยู่ เมื่อดูอัลบั้มของภัตตาคารเห็นรูปของแขกที่มาพักกับพนักงาน

*Takayuki Yamamoto

**สมพร โกมารทัต

“ความสนุกสนานของการท่องเที่ยวอย่างหนึ่งก็คือการได้พบปะผู้คน”

วัยรุ่นจากกรุงเทพกินส้มตำใส่ปู 3 จานต่อเนื่องกัน รวากับว่า เขาไม่ได้กินมาเป็นเวลานาน

ผมอยู่เมืองไทย 3 ปีแล้ว ตลอดทั้งวันต้องใช้ภาษาไทยบ้าง ภาษาอังกฤษบ้าง พูดคุยกับคู่สนทนาซึ่งก็สามารถเข้าใจความ

อย่าง จำเป็นต้องอาศัยกิริยาท่าทางของคู่สนทนาและใบหน้าที่ยิ้มแย้มประอบด้วยจึงจะได้อารมณ์ที่เป็นสุขด้วยกันทั้งสองฝ่าย ซึ่งลักษณะการสื่อสารที่วิเศษอย่างนี้ผมได้พบหลายครั้ง ในการไปเที่ยวภาคใต้ครั้งนี้ ใน

ของภัตตาคารร่วมกันทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เก็บเกี่ยวข้าว กรีดยาง ชกมวยไทย และทำอาหารไทยด้วยกันอย่างสนุกสนาน ซึ่งน่าสนใจมาก หลังจากที่ผมรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้ว ก็เดินลงชายหาดเล่นเกม

* อาจารย์ประจำภาควิชาการท่องเที่ยวและการโรงแรม คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต : B.A. (Business Administration) The University of Housei, Japan

** อาจารย์ประจำภาควิชาการท่องเที่ยวและการโรงแรม คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต : ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อยู่พักหนึ่งรู้สึกเหนื่อยเล็กน้อย จึงมานั่งพักได้รึ่มไม้ ขณะนั้นก็มีเด็กสองคนเดินมานั่งข้าง ๆ ผมเพื่อดูเกมที่คนอื่นยังเล่นกันอยู่ ผมก็ทักทายด้วยภาษาไทยว่า “เล่นเกมนี้ได้ไหม” เด็กสองคนก็ตอบว่า “ไม่ได้” และเมื่อถามว่า “รู้จักภาษาญี่ปุ่นไหม” เด็กสองคนก็สั่นหัวปฏิเสธ ผมถามต่ออีกว่า “พูดภาษาอังกฤษได้ไหม” เขาก็ตอบว่า “นิดหน่อย” ดังนั้นผมก็พูดคุยกับเขาทั้งสองด้วยภาษาอังกฤษ เด็กคนหนึ่งชื่อ โต เกิดวันที่ 11 ตุลาคม 1980 ส่วนอีกคนไม่ค่อยพูดค่อยคุยได้แต่ทำท่าทางเอียงอาย ผมพูดคุยอยู่นานประมาณ 30 นาที ด้วยคำถามเกี่ยวกับ “Do you....., Can you....., Where is.....” ก็ได้ยินเสียงเพื่อนเรียกผมไปเล่นเกมต่อ เด็กสองคนนั้นก็ยืนขึ้นและพูดว่า “ผมจะกลับแล้ว” เวลาจะแยกจากกันผมไม่รู้ว่าจะพูดภาษาไทยว่าอะไรดีก็เลยพูดภาษาญี่ปุ่นออกไปว่า “Sayonara” เด็กสองคนนั้นก็มองหน้ากันแล้วหัวเราะแสดงอาการไม่เข้าใจว่าผมพูดอะไร ดังนั้นผมจึงยกมือขวาโบกเป็นการอำลา เด็กสองคนก็โบกมือตอบผม และผมก็พูดว่า “Sayonara” อีกครั้งหนึ่ง ความรู้สึกโดยส่วนตัวของผมในฐานะเป็นชาวญี่ปุ่นแล้ว เวลาพบปะกันหรือแยกจาก

กันกับคู่สนทนาไม่ว่าจะเป็นคนชาติไหนก็ตาม ผมอยากใช้คำทักทายหรือคำร่ำลากันด้วยภาษาญี่ปุ่นเพราะรู้สึกได้แสดงออกจากใจจริงมากกว่า

2. บนเรือที่กำลังแล่นจากเกาะพีพีไปยังภูเก็ต ขณะที่ผมนอนคว่ำเหยียดตัวใช้มือสองข้างยันคางฟังเพลงจาก Walkman ด้วยความสบายใจสายตาทอดมองไปข้างหน้าชื่นชมความงามของทะเลอยู่นั้น ผมรู้สึกว่ามืออะไรมาอยู่ข้าง ๆ ด้านซ้ายมือผม เมื่อเหลียวไปดูก็พบเด็กอายุราว ๆ 5-6 ปี ยิ้มหัวเราะเหมือนทักทายผม หน้าของเด็กคนนั้นกับหน้าของผมอยู่ระดับเดียวกันพอดี ใบหน้าของเด็กขมุกขมอมมีน้ำมูกไหลเกรอะกรังที่จมูกขวา ผมคิดในใจว่า คงเป็นลูกชาวประมงกระมัง? ระยะทางจากเกาะพีพีไปภูเก็ตใช้เวลาประมาณ 30 นาที ข้างหน้าผมมีแต่ท้องทะเล ขณะที่ผมมัวเพลินกับการฟัง Walkman และชมความงามของท้องทะเลอยู่นั้น ผมก็หยิบลูกอมออกจากกระเป๋ากางเกงของผมเป็นลูกอมที่เพิ่งออกใหม่รสเชอร์รี่ เป็นแท่งสี่เหลี่ยมมีอยู่ด้วยกัน 9 เม็ด ผมหยิบมาอมหนึ่งเม็ด และยื่นให้เด็กคนนั้นหนึ่งเม็ด ในความรู้สึกของผมเด็กคนนั้นไม่แสดงท่าทางเกรงใจหรือเงินอายอะไรเลยเขารับลูกอม

จากผมใส่เข้าปากโดยไม่แสดงท่าทางขอบคุณอะไรเลย ผมเพลิดเพลินกับธรรมชาติอยู่ครู่หนึ่ง เด็กคนนั้นก็สะกิดที่ไหล่ของผม ผมก็เหลียวหน้าไปดูเด็กคนนั้นแสดงท่าทางเคียดแค้นลูกอมและอ้าปากให้ผมดูพลางหัวเราะเห็นปากข้างในเป็นสีแดงไปหมด เด็กคนนั้นอ้าปากให้ผมดูเพราะว่าลูกอมในปากหมดแล้วคงต้องการใหม่อีกกระมัง? ผมจึงหยิบลูกอมส่วนที่เหลือในกระเป๋าส่งให้ เด็กคนนั้นหยิบหนึ่งเม็ดใส่ปากส่วนที่เหลือก็เก็บเข้ากระเป๋าทันที และทำท่าจะเอากระดาดห่อลูกอมทิ้งลงทะเล ผมจึงหยิบกระดาดนั้นจากมือเด็กแล้วใส่กระเป๋ามผมไว้ ความรู้สึกผมตอนนั้นสบายใจและเป็นสุขอย่างที่สุด ประการแรกเด็กคนนั้นพอใจในลูกอมที่ผมให้ ประการที่สองผมได้ช่วยทำให้ทะเลสะอาดและสวยงามอย่างที่ผมเคยเป็น

3. ในโรงแรมชั้นหนึ่งของหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ตที่ต้องจ่ายค่าที่พักถึง 4,000 บาทต่อคืน ขณะที่ผมเดินไปห้องอาหารผมเกิดหลงทางจึงถามทางกับพนักงานโรงแรมที่ยืนตามทางเดิน พนักงานก็ชี้ทางให้แต่ไม่พูดไม่ว่าอะไรเลยเพียงแต่ยกมือแสดงทิศทางให้ ห้องอาหารของโรงแรมนี้อยู่ชั้นสอง ขณะที่ผมเดินขึ้นบันไดกำลังจะถึงทางเข้าห้อง

อาหารก็มีเสียงผู้หญิงเรียกผมด้วยภาษาญี่ปุ่นว่า “อะนะตะ” (คุณ, เธอ) ผมเหลือยหลังอย่างฉับพลันเห็นผู้หญิงสาวคนหนึ่ง ในใจของผมคิดว่า “ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครกันนะผมไม่รู้จักเธอมาก่อนเลย” นึกในใจว่า “ตายละ โรงแรมชั้นหนึ่งอย่างนี้มีผู้หญิงแบบนี้ด้วยหรือ” (ในประเทศญี่ปุ่นพวกผู้หญิงบริการหรือผู้หญิงตามบาร์เหล่านี้นั่งบริการพูดคุยกับแขกที่มาเที่ยวจะเรียกผู้ชายที่มาเที่ยวว่า “อะนะตะ”) ภาษาไทย “อะนะตะ” แปลว่า คุณ, เธอ ภาษาอังกฤษก็คือ “You” ในความหมายของ “อะนะตะ” แปลว่า คุณ, เธอ นั้นไม่ผิด แต่สำหรับคนญี่ปุ่นจะไม่ใช้ “อะนะตะ” ในการเรียกผู้อื่น ถ้าจะเรียกผู้อื่นจะเรียกชื่อหรือตำแหน่งนั้น เช่น “ยะมะโมโตะซัง” (คุณยะมะโมโตะ) “ทะนะกะซัง” (คุณทะนะกะ) หรือเรียกตามตำแหน่ง เช่น “อะโวจิซัง” (ท่านประธานบริษัท) เป็นต้น “อะนะตะ” ในภาษาญี่ปุ่นในความหมายของคนญี่ปุ่นเป็นการเรียกของคู่สามีภรรยาเท่านั้น จะไม่ใช่คำๆนี้กับผู้อื่นเลย ผมไม่เข้าใจว่าทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงทักทายผมว่า “อะนะตะ” แทนที่จะกล่าวว่า “คอนนิจิวะ” (แปลว่าสวัสดีตอนเที่ยง) ในที่สุดผมก็เข้าใจจากกิริยาท่าทางของเธอว่าเธอคือพนักงาน

ต้อนรับในห้องอาหารนั่นเอง เธอจัดให้ผมนั่งตรงโต๊ะว่างของห้องอาหาร จัดแจงอุปกรณ์จัดวางช้อนส้อมอย่างคล่องแคล่ว แต่ใบหน้าของเธอบึ้งตึงเหมือนเปื้อนหน้าใจไม่เต็มใจทำงานซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับกิริยาอาการของเจ้าหน้าที่ราชการบางคนที่มีกะทำหน้าที่ราบูตบึงเมื่อเวลาถูกซักถามก็จะพูดว่า “อะไร” ด้วยน้ำเสียงห้วน ๆ ๓ ๆ ผมรู้สึกเกลียดการกระทำอย่างนั้นจริง ๆ ผมรู้สึกโกรธและหงุดหงิดแต่ถอนหายใจระอากับการกระทำของพนักงานต้อนรับคนนี้ ผมสั่ง “ก๋วยเตี๋ยวราดหน้าทะเล” ขณะที่รออาหารผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงมุมห้องด้านหลังผม ดูลักษณะเป็นพนักงานฝึกงานเพราะแต่งตัวแตกต่างจากผู้หญิงคนแรกที่แต่งชุดยูนิฟอร์มของโรงแรม พนักงานฝึกงานคนนี้น่าจะเครื่องปรุงก๋วยเตี๋ยวมาวาง ขณะที่จัดวางของที่ละชิ้น ๆ ผมสังเกตท่าทางและมือของเธอมีอาการสั่นขณะวางของบนโต๊ะที่ละอย่าง อาการของเธอเหมือนกลัว ผมคิดว่าเธอคงเครียดและกลัวผม เธอคงเห็นอาการของผมที่แสดงความไม่พอใจต่อการปฏิบัติของผู้หญิงคนนั้น ผมจึงยิ้มให้เธอ เธอก็ยกไหล่ยิ้มตอบ แล้วกลับไปยืนที่เดิม เมื่อผมรับประทานอาหารเสร็จ ก่อนจะออกจากห้องอาหารผมก็เดินตรง

ไปหาพนักงานฝึกงานหญิงคนที่ยืนอยู่มุมห้องคนนั้นแล้วกล่าวกับเธอด้วยภาษาญี่ปุ่นว่า “อะริงาโตะ” (แปลว่า ขอบคุณ) แล้วผมก็รีบออกเดินทางไปยังสนามบิน

จากประสบการณ์ที่ผมกล่าวไว้ข้างต้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ผมได้พบ ผมคิดเสมอว่าการสื่อสารด้วยภาษาพูดเพียงอย่างเดียวไม่ทำให้คู่สนทนารับรู้อารมณ์ ความรู้สึกของภาษาที่ต้องการสื่อสาร บางครั้งไม่มีการพูดคุย เพียงกิริยาท่าทางที่แสดงออกก็สามารถเข้าใจความรู้สึกเข้าใจภาษาที่ต้องการสื่อสารของคู่สนทนา ในฐานะที่ผมเป็นคนต่างชาติตลอดทั้งวันใช้ภาษาไทยบ้าง ภาษาอังกฤษบ้างพูดคุยกับคู่สนทนา ซึ่งบางครั้งก็สามารถเข้าใจได้ แต่เมื่อคู่สนทนาแสดงกิริยาและท่าทางประกอบคำพูดนั้น ๆ ด้วยจะทำให้เข้าใจถึงอารมณ์ความรู้สึกของภาษานั้นดียิ่งขึ้น

จากการไปเที่ยวภาคใต้ของผมในครั้งนี้ ทำให้ผมได้รับการประสบการณ์มากมายเกี่ยวกับการพบปะผู้คน และทำให้รู้ซึ่งถึงการสื่อสารที่พิเศษได้เป็นอย่างดี เป็นบันทึกแห่งความทรงจำที่จะติดตรึงภายในใจไปตราบนานเท่านาน ■□

Considerations Concerning EFL Writing Instruction

***Saksit Saengboon**

A frequent lament heard among EFL teachers is that distressingly large numbers of their students fail to acquire adequate writing skills. This lament has prevailed in the realm of writing sphere for years. As far as this problem is concerned, some teachers believe that students' inadequate ability to write is partly the result of a shift of focus in teaching approach from grammar translation and audiolingualism to communicative language teaching (CLT). That is, they erroneously criticize that CLT ignores grammatical accuracy and form. As a result, they argue with tunnel vision that to teach students how to write, teachers should stress grammatical accuracy and thus correct every grammatical mistake right at the outset of a writing class. This practice is considered by such teachers a magic pill which will enable their students to eventually become good writers. Worse yet, some other teachers whose commitment to improve students' writing abilities have become desperate. They thus believe that nothing could be done to enable such students to be proficient writers. This is because they have found solace in a seemingly sensible belief that impeccable writing is an inborn gift, a kind of genetic endowment.

While I am skeptical about the above assertions, I am certain that writing is a complex task. It is complex in the sense that it is not just a matter of "writing things down" (Omaggio, 1986 : 221). That is to say, it requires, among other things, purpose, thinking, drafting, knowledge of audience, rewriting and persistence. Clearly, writing is not easy.

Given that writing is a difficult task, a time-consuming one, what considerations should we EFL teachers be aware of, so that we will be able to make our students become better writers?

1. Achievement breeds achievement.

I am very convinced that instead of correcting mistakes in every nook and cranny of students' papers, we teachers should look for strengths in their writing and guide students as to how to utilize those strengths to improve inadequacy in their writings. In other words, we

**Instructor level 5, Language Center, National Institute of Development Administration : M.A. (English as a second Language) Univ. of Arizona.*

should not saturate students' papers with red ink so much that they would feel daunted, thus stopping learning, for what they write tends to be criticized for its shortcomings. But rather, what we should do is "...shift the focus of our comments on student papers to what is working so they can revise what isn't working" (Mittan, 1989, p. 207).

Some teachers who are fiercely loyal tyrannies of grammar and form may disagree with me on the ideas above. However, if we are to truly practise what CLT authorities preach, we would allow grammatical accuracy and correct form to come into play only when students revise and edit their papers (Kaplan, 1983, p. 250). What I am proposing here is that once students feel they are able to handle writing tasks, they will gain more confidence, thus imbuing themselves with enthusiasm to keep learning how to write and to be more willing to take risks. These are crucial factors that can enhance L2 learning (Brown, 1987, : 105). Just as it is true that parents' verbal abuse can lower children's self-esteem, teachers' over-correction would make students feel inadequate. The key point I am making here is achievement breeds achievement.

2. No one's writing is perfect.

Pessimistic though the above heading may sound, it is not far-fetched to claim that rarely can one find a consummate piece of prose ever produced by student writers. However, that no students can write perfect prose does not necessarily mean that they cannot learn how to write well. In reality, I find it difficult to define what perfect prose is, especially when we deal with the writing of EFL students. For one thing, different cultures have different rhetorical conventions. For example, while the writing of English speaking students is generally linear, Oriental students are prone to write circular prose (Kaplan, 1972, p. 245-262). Consequently, it is no surprise that a noticeable number of Oriental students may not write in English successfully, although they are armed with a good knowledge of English grammar.

Moreover, to write successful prose, let alone a perfect one, students have to take into account the importance of appropriate styles which differ from one situation to another (McKay, 1979, p. 80). As a matter of fact, there seems to be single criterion on which native speakers base their judgements of perfect writing. Hence,

there has recently been a movement towards "plain English" in official documents to attack "gobbledegook--the use of unnecessary complicated language by government departments, business..." (Crystal, 1988, p.266). In a nutshell, it is by no means possible to expect our students to write perfect papers, but trying to make our students write better is worth an effort.

3. A process-oriented approach to teaching should be stressed.

Given that writing is a multi-faceted skill, we should underscore the fact that one's ability to write succinctly can be acquired only when one undergoes a process of writing in which, as Zamel (1982) puts it, "writing is taught as a process of discovery which implies that revision becomes the main focus of the course and that the teacher, who traditionally provides feedback after the fact, intervenes to guide students through the process." (p. 205). In other words, students are taught how to explore ideas to write about, which can be accomplished through pre-writing, writing, and re-writing activities. Also, through this process students need not write comprehensive outlines, but rather encouraged to "...take more informal notes or jot down ideas..." and are reassured that "...they need not know from the outset what it is they are going to say..." (p. 205).

Moreover, this process-oriented approach to teaching EFL writing, as Raimes (1986) puts it, "... does not neglect product concerns, but approaches them by means of the students' writing, the students' processes, the students' content rather than by means of the teacher's prescriptions." (p. 163). This implies that grammatical accuracy and rhetorical forms are not neglected, because they are given attention in a re-writing or revision phase. In sum, through this process, students are believed to be on the right track that leads to ways of overcoming difficulties they encounter in their writing endeavours.

Based upon what I have written so far, it is obvious that writing well and the teaching of writing are difficult. While I have no doubts the importance of grammar, I also believe that writing instruction should not be confused with the teaching of grammar. In fact, the latter should be ancillary to the former. Although we teachers should assume authority in teaching to some extent, we cannot assert that what we are preaching is an absolute truth

to which students must adhere. This is because there is not and will never be such an inflexible truth in the EFL pedagogy.

To summarise, the ideas expressed in this paper should not be regarded as a panacea able to cure all flawed writings, considering that "...our understanding of the language learning process is partial..." (Freeman, 1989, p. 28). Actually, there is no hard and fast rule that students

can apply to brilliantly craft pieces of prose. Nevertheless, I am certain that by being willing to experiment with ideas and methods we have already had, we can make a difference, we can make things happen. Although we may not be able to make our students become literary award-winning figures, I am sure that we can produce better student writers.

This is no small achievement.

BIBLIOGRAPHY

- Brown, H.D. **Principles of Language Learning and Teaching**. 2nd ed. Englewood Cliffs : Prentice-Hall, 1987.
- Crystal, D. **The English Language**. London : The Penguin Group, 1988.
- Freeman, D. "Teacher Training, Development, and Decision Making : A Model of Teaching and Related Strategies for Language Teacher Education." **TESOL Quarterly**. No. 23, 1989. p. 28.
- Kaplan, R. "Cultural Thought Patterns in Intercultural Education." **Readings on English as a Second Language**. Cambridge : Winthrop, 1972.
- "Reading and Writing, Technology and Planning : To Do What And With What And To Whom ?" **Georgetown University Round Table on Language and Linguistics 1983**. Washington, D.C. : Georgetown University, 1983.
- McKay, S. "Communicative Writing." **TESOL Quarterly**. No. 13, 1979. p. 80.
- Mitlan, R. "The Peer Review Process : Harnessing Students' Communicative Power." in **Richness in Writing**. New York : Longman, 1989.
- Omaggio, A. **Teaching Language in Context**. M.A. : Meinle & Heinle, 1986.
- Raimes, A. "Teaching ESL Writing : Fitting What We Do To What We Know." **The Writing Instructor** No. 5, 1986, p. 163.
- Zamle, V. "The Process of Discovering Meaning." **TESOL Quarterly**. No. 16, 1982. p. 205-206.

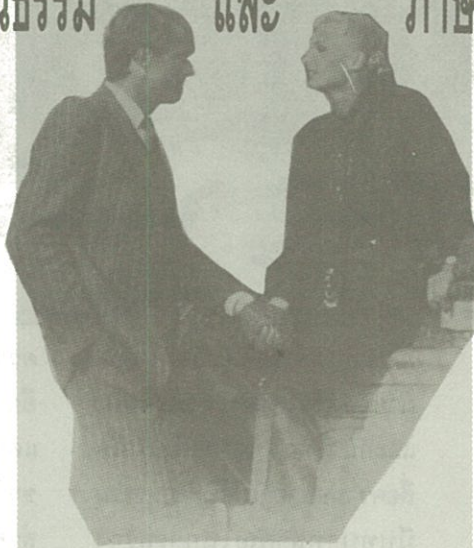
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

: มุมมองทางวัฒนธรรม และ ภาษานานาชาติ

๖

เห็นชื่อเรื่องบทความนี้คงจะแปลกใจว่าทำไมจะต้องตั้งชื่อเช่นนี้เพราะถ้า

จะพูดกันแล้วภาษาทุกภาษาที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้ไม่ว่ามีคนพูดจำนวนมาก หรือจำนวนน้อยล้วนใช้เป็นสื่อในการสื่อสารเข้าใจกันทั้งนั้น ภาษาที่เกิดขึ้นก็เพื่อใช้เป็นเครื่องมือของมนุษย์ในการทำความเข้าใจกัน ใคร ๆ ก็เข้าใจอย่างนี้ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนมีเหตุผลบางประการในการใช้ชื่อบทความดังกล่าว ประการแรก ผู้เขียนได้จำกัดขอบเขตของภาษาไว้แต่เพียงภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียว ดังนั้นประเด็นแรกอยากให้ผู้ผู้อ่านพิจารณาถึงก็คือ บทบาทของภาษาอังกฤษ ซึ่งเราจะเห็นว่าภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีบทบาทอย่างกว้างขวางทั่วโลกในทุกวงการ ทุกสาขาอาชีพไม่ว่าจะเป็นวงการหรืออาชีพธุรกิจ ท่องเที่ยว คอมพิวเตอร์ และความ

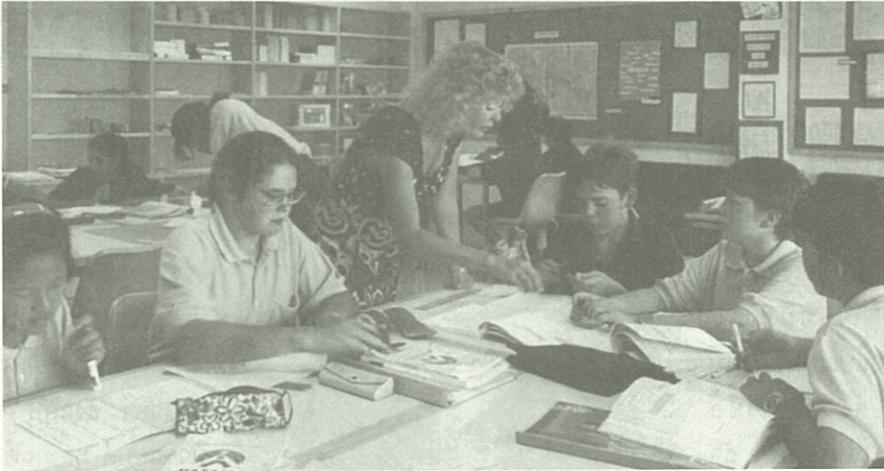

* ผศ. ปริญญ์ เกื้อหนู

สัมพันธ์ระหว่างประเทศ ฯลฯ จากสถิติที่ Peter Stevens (1987 : 56) กล่าวไว้ เราพบว่าพลเมืองประมาณ 350 ล้านคน

ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือเป็นเจ้าของภาษา ซึ่งมีพลเมืองในประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา อังกฤษ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ฯลฯ แต่เมื่อเรามาดูตัวเลขผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เป็นภาษาแม่ หรือไม่ใช่เจ้าของภาษาจะมีประมาณ 700-750 ล้านคน พลเมืองที่กล่าวมานี้คือผู้ที่อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเป็นประจำ แต่เมื่อมองบทบาทของภาษาอังกฤษกว้างไปกว่านั้น คือรวมผู้ใช้ภาษาอังกฤษในลักษณะขอบเขตแคบหรือจำกัดกว่านี้ก็จะพบว่าผู้ใช้ภาษาอังกฤษมีจำนวนระหว่าง 1,000-2,000 ล้านคนทีเดียว การมองบทบาทของภาษาอังกฤษในลักษณะนี้เป็นการมองในมุมของการสื่อสารระหว่างประเทศ (English as an International Language) การมองภาษาอังกฤษในลักษณะนี้ทำให้เราต้องทำความเข้าใจลักษณะของภาษานานาชาติ ดังที่บ๊อง สว่างวโรต (2527 : 2-3) ได้กล่าว

*อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต : กศ.ม. (ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ไว้ในบทความที่แปลจาก ลารรี อี สมิธ ว่า เมื่อภาษาใดก็ตาม มีลักษณะเป็นภาษานานาชาติ ภาษานั้นไม่จำเป็นต้องผูกพันกับวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง เราจะเห็นว่าภาษาอังกฤษมิได้เป็นของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติและผู้พูดภาษาอังกฤษที่มีได้เป็นภาษาประจำชาติที่ทุกแห่ง ควรรับรู้การเปลี่ยนแปลงอย่างกว้างขวางทั้งในด้านทัศนคติและสมมติฐานเกี่ยวกับภาษา จากความคิดและทัศนคติดังกล่าวนี้นี้ เราจะเห็นว่า การสื่อสารทางภาษาอังกฤษจะสื่อสารได้ผลดีนั้นเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของผู้สื่อสารทั้งสองฝ่ายไม่ว่าฝ่ายหนึ่งจะเป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ หรืออีกฝ่ายหนึ่งใช้ภาษาอังกฤษไม่ใช่

ภาษาประจำชาตินั้นคือ ทั้งสองฝ่ายต้องเข้าใจวัฒนธรรมของกันและกัน จึงจะสามารถเรียนรู้หรือสื่อความหมายกันได้ดี วัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการสร้างความเข้าใจกันในการใช้ภาษา ยิ่งถ้าในกรณีผู้ที่สื่อสารระหว่างกันฝ่ายหนึ่งเป็นเจ้าของภาษา อีกฝ่ายหนึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษา การสื่อสารกันไม่รู้เรื่องย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ หรือแม้แต่การสื่อสารระหว่างเจ้าของภาษาด้วยกัน ถ้ามีวัฒนธรรมต่างกันการสื่อสารระหว่างกันถึงจะใช้ภาษาอังกฤษก็ย่อมจะมีปัญหาอย่างแน่นอน กระทั่งวงการศึกษาการได้มองเห็นบทบาทของภาษาอังกฤษในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม จึงได้กำหนดนโยบายการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเปลี่ยนไปจากเดิมที่ว่า “เพื่อเข้าใจวัฒนธรรมของประชาชนที่พูดภาษาอังกฤษ” เป็น “เพื่อส่งเสริม

ความเข้าใจวัฒนธรรมของชาติอื่น เพื่อจะนำมาซึ่งมิตรภาพและความกลมเกลียวระหว่างชาติ” ที่กล่าวมานี้คือเหตุผลสำคัญประการแรก คือภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

เหตุผลประการที่สองที่ผู้เขียนคำนึงถึง คือภาษาเพื่อชีวิต ในปัจจุบันนี้เราแทบจะต้องยกตัวอย่างอะไรมากมาย ถ้าจะพูดว่าโลกปัจจุบันเป็นโลกแห่งข้อมูลข่าวสาร โลกแห่งการพัฒนา โลกแห่งเทคโนโลยี และโลกแห่งการธุรกิจการค้า ในกิจการดังกล่าวที่กล่าวมานี้ภาษาอังกฤษได้เข้าไปมีบทบาทอย่างสูง (Stevens : 1987;57) ไม่ว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการควบคุมการจราจรทางอากาศ การใช้ภาษาอังกฤษในองค์การสหประชาชาติ และองค์การอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง การใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อทาง

ธุรกิจ ในวงการทีวีระหว่างประเทศ หรือแม้แต่วงการเพลงสากล นี่ คือความเป็นจริงที่เราทุกคนต้อง ยอมรับ บทบาทดังกล่าวเป็น บทบาทของภาษาอังกฤษที่มีต่อ ชีวิตด้านการประกอบอาชีพ การ สร้างสรรค์ความเข้าใจ และความ อยู่ดีกินดีของมวลมนุษยชาติ มี ความสำคัญต่อชีวิต

เหตุผลประการสุดท้ายที่ จะกล่าวถึงก็คือเหตุผลในด้าน การสอน การสอนภาษาอังกฤษ อยู่ภายใต้อิทธิพลของนักภาษาศาสตร์กลุ่ม Structuralist (Savignon:1987;12) เป็นเวลานาน หรือในช่วงกลางศตวรรษ ที่ 20 ต่อมาการสอนภาษาอังกฤษได้พัฒนาขึ้นมาอีกระดับ หนึ่ง คือ การสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งการสอนด้วย วิธีการดังกล่าวจะเน้นการเข้าใจ ความหมายในระดับประโยค และ การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) และการ สื่อสารเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญ ที่สุดในการสอน การใช้ภาษาใน ลักษณะดังกล่าวต้องสอดคล้อง กับสถานที่ โอกาส และเรื่องราว ที่พูด

การที่ผู้เขียนได้กล่าวถึง ประเด็นการสอนนั้นเพื่อชี้ให้เห็น ว่าสภาพสังคมได้กำหนด หรือ บังคับให้มีการสอนภาษาอังกฤษ

ให้สอดคล้องกับบทบาทของ ภาษาอังกฤษที่เปลี่ยนแปลงไป ถ้าหากการสอนไม่ได้พัฒนาตาม ความก้าวหน้าของสังคมแล้วก็จะ เป็นตัวจุดรั้งให้การติดต่อสื่อสาร ของโลกข่าวสารในปัจจุบันให้มี ปัญหามากมาย

การสื่อสารในปัจจุบัน หรือ ในอดีตนั้นได้มีการติดต่อสื่อสาร ในลักษณะใหญ่ ๆ 2 ลักษณะ ด้วยกันคือการพูดกับการเขียน ผู้ อ่านบางท่านอาจจะได้แย้งว่าไม่ ใช่ยังมีลักษณะอื่น ๆ อีก อย่างไร ก็ตามถ้าเราพิจารณาลักษณะ หลัก ๆ ก็มีเพียงสองประการเท่านั้น ส่วนการมองที่ต่างออกไป นั้นอาจจะมองตามการใช้สื่อใน การถ่ายทอดข่าวสารนั้น ๆ ก็ได้ เช่น ในการพูด เราอาจจะพูด กันตัวต่อตัว พบปะสังสรรค์กัน หรือพูดจาทางโทรศัพท์ พูดทาง วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ แต่ถ้ามอง ตามลักษณะของสังคม และการ ประกอบอาชีพ ก็อาจจะพูดได้ว่า มีการพูดจาทางธุรกิจการค้า การ พูดทางการเมือง การพูดทาง กฎหมาย ฯลฯ อย่างนี้เป็นต้น เช่นเดียวกับการเขียน เช่นถ้าแบ่ง ตามสื่อก็อาจจะกล่าวได้ว่า มี การเขียน จดหมาย เทเลกซ์ ฯลฯ เป็นต้น แต่ถ้าแบ่งตามลักษณะ สังคมและงานก็อาจจะกล่าวได้ ว่ามีที่ที่การเขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ การเขียนรายงาน

การเขียนแบบฟอร์มต่าง ๆ เป็นต้น

ที่กล่าวมานั้นเป็นลักษณะ รูปแบบการสื่อสารทางภาษาใน ลักษณะทางการพูด และการ เขียนในรูปแบบต่าง ๆ กัน ใน ตอนต้นของบทความนี้ผู้เขียนได้ กล่าวไว้เล็กน้อยเกี่ยวกับปัญหา ในการสื่อสาร ผู้เขียนใคร่ขอ ขยายความถึงปัญหา และการ สื่อสารที่มีประสิทธิภาพควรจะ เป็นอย่างไร

จะขอพูดถึงการสื่อสารโดย การพูด เป็นอันดับแรกก่อน ใน ขั้นแรกนี้ผู้เขียนจะพูดถึงการใช้ ภาษาพูดจา พบปะทางสังคม การ รู้จักคุ้นเคยโดยทั่วไปของมนุษย์ เรา (ส่วนการพูดจาที่เป็นทาง ธุรกิจ การเมือง หรือวิชาการ มักจะมีรูปแบบแน่นอน) การใช้ ภาษาอังกฤษในการพูดจาย่อม มีปัญหาอย่างแน่นอน ปัญหา ประการแรกที่เราเผชิญคือปัญหา ทางวัฒนธรรม (วชิรา พงศ์ไพโรจน์ : 2534) เพราะบทสนทนา แสดงให้เห็นปัจจัยทางวัฒนธรรม ภาษาทุกภาษาก็เป็นผลสะท้อน ของวัฒนธรรมคำพูดในรูปใด ๆ ก็แฝงไว้ด้วยปัจจัยทางวัฒนธรรม ผู้เขียนขอยกตัวอย่างการเรียกชื่อ คน (Addressing People) การเรียกชื่อกันสำหรับคนไทย แล้วก็จะเรียกตั้งแต่ พี่ น้อง ลุง ตา แต่ถ้าในที่ที่ทำงานก็อาจจะ เรียก ผู้จัดการ ผู้ช่วย เจ้านาย

หรืออาจจะมีคุณ ถ้าสนิทก็อาจ
จะเรียกพี่ ป้า น้า อา ส่วนใน
สถานศึกษาก็จะเรียกว่า คุณครู
อาจารย์ อาจารย์ใหญ่ ท่าน
อธิการบดี ครูอาจารย์ก็จะเรียก
ลูกศิษย์ว่า นักเรียน นักศึกษา
เธอ คุณ เป็นต้น แต่ในอเมริกา
(Levine, Baxter, Mc-Nulty:
1987;3-9) ในกรณีที่ทำงานใน
บริษัทเดียวกันก็จะมีมีการเรียก
เหมือนคนไทยแต่จะเรียกชื่อแรก
ไม่ว่าจะเป็นลูกจ้างกับนายจ้าง
ผู้จัดการกับพนักงาน ถ้าในสังคม
ทั่วไปก็จะเรียกชื่อแรกเช่นกัน
หรือไม่ก็ชื่อเล่น ส่วนในครอบครัว
จะเรียกพ่อ (Dad) หรือแม่
(Mom) ก็เพียงพอกับแม่ตนเอง
เท่านั้น ส่วนพี่น้องน้องท้องเดียว
กันก็จะเรียกชื่อเล่นเช่นกัน หรือ
เป็นชื่อแรก ส่วนในโรงเรียน ครู

อาจารย์ จะไม่เรียกนักเรียน
นักศึกษาว่า นักเรียน นักศึกษา
แต่จะเรียกชื่อแรก ถ้าเป็นกลุ่มก็
เรียกว่า คุณ (you) นักเรียน
นักศึกษาก็จะไม่เรียกครูอาจารย์
ของเขาว่า คุณครู อาจารย์ แต่
จะเรียกชื่อแรก หรือชื่อเล่น ส่วน
การเรียก คุณครู (teacher)
นั้นเด็กเล็กๆ ใช้เรียก คุณครู
เขาเท่านั้น ที่กล่าวมานี้เป็นเพียง
ตัวอย่างเดียวทางวัฒนธรรม ยังมี
ตัวอย่างอื่นอย่างมากมายที่มัก
จะเกิดปัญหา เช่นคนไทยอาจจะ
ถามว่า (Richards, Hull and
Proctor;1990) How old are
you? How much is your
salary? Are you married?
หรือ Why don't you have
any children? แต่สำหรับเจ้า
ของภาษาแล้วคำถามเหล่านี้จะมี

ปัญหามากมาย สร้างความไม่
พอใจให้กับคู่สนทนาเป็นอย่างยิ่ง

ในการพูดนอกจากคำพูดที่
แฝงไปด้วยวัฒนธรรมแล้ว ท่า
ทางต่าง ๆ ที่ใช้เวลาพูดก็แตกต่างกันด้วย (Gunzel, Cummings
1986; 3-8) ในรูปที่เห็นเป็นรูป
ของคนกำลังเรียกเพื่อนให้เข้ามา
ใกล้ รูปดังกล่าวถ้าใช้กับคนไทย
ก็คงเข้าใจผิดแน่นอน เพราะคิด
ว่าคน ๆ นั้น อาจกำลังเรียกสุนัข
ก็ได้ หรือในกรณีที่เห็นด้วย คน
ไทยใช้ท่าทางด้วยการพยักหน้า
ถ้าเป็นคนอินเดียก็จะไม่ใช่เป็น
อย่างนั้น เพราะคนอินเดียจะส่าย
หน้าเมื่อเห็นด้วย ดังนั้นท่าทางก็
เป็นปัญหาหนึ่งในการสื่อความ-
หมาย

*This gesture in the United States means
that something is good, acceptable,
or "OK." However, in parts of South
America, it may be interpreted to have
a vulgar meaning.*

เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้เป็นภาษาประจำชาติ และไม่เป็นภาษาประจำชาติ ในหลายประเทศ ดังนั้นภาษาอังกฤษในประเทศต่าง ๆ เหล่านี้มีลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศตามสภาพแวดล้อม (Stevens 1987:59) ภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศสิงคโปร์ก็มีเอกลักษณ์เฉพาะออกไป หรือภาษาอังกฤษในอาฟริกาตะวันออกมีลักษณะแตกต่างออกไปอีก ยิ่งถ้าเป็นภาษาอังกฤษในประเทศอินเดีย

□ กิริยาท่าทางที่คนตะวันตกเรียกเพื่อน

ยิ่งจะมีความแตกต่างมากขึ้นตามสภาพภูมิศาสตร์ของประเทศ

นั้น หรือภาษาอังกฤษในประเทศฟิลิปปินส์ก็มีรูปแบบไปอย่างหนึ่ง ดังนั้นภาษาอังกฤษในแต่ละประเทศจึงมีเอกลักษณ์เฉพาะที่เราจะต้องทำความเข้าใจ แม้แต่ภาษาอังกฤษแบบบริติช กับแบบอเมริกัน ก็มีความแตกต่างกันมากมายในทุกระดับ (บังอร สว่างวโรต 2527 : 25-32) ไม่ว่าจะเป็นพุดถึงในระดับไหน เช่น เมื่อเราพุดถึงระดับคำ หรือศัพท์ ก็จะมีพบความแตกต่างเหล่านั้นดังตัวอย่างล่างนี้

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English)	ภาษาอังกฤษแบบบริติช (British English)	ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English)	ภาษาอังกฤษแบบบริติช (British English)
furniture store	furnishing store	work out	training
faculty	teaching staff	sidewalk	pavement
to fill	to fulfill	can opener	tin-opener
truck	lorry	fish-dealer	fish-monger
billion	milliard	paperboy	newsboy
hallway	corridor	check	bill
mailbox	letter box	mail	post
five and ten-cent store	bazaar		

ในด้านศัพท์นั้นนอกจากจะมีความแตกต่างในด้านความหมายยังมีความแตกต่างในด้าน

การสะกด ในด้านรูป เป็นต้น และเมื่อพุดถึงด้านไวยากรณ์ก็พบความแตกต่างมากมายเช่น

กัน แต่ผู้เขียนขอยกตัวอย่างมาเพียงเล็กน้อย (Stevens 1987: 59) ดังนี้

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน	ภาษาอังกฤษแบบบริติช
- in the hospital	- in hospital
- the book will be published Friday	- the book will be published on Friday
- I already had my break fast	- I've already had my breakfast
- Do you have your passport with you ?	- Have your got your passport with you ?
- Yes, I do.	- yes, I have.

ในการออกเสียงก็เช่นเดียวกัน มีความแตกต่างกันในการออกเสียงพยัญชนะควบ การออกเสียง r, t การ stress ผู้เขียนขอยกตัวอย่างเรื่องการออกเสียง t ระหว่างเสียงสระชาวอเมริกัน จะออกเสียงแตกต่างออกไป เช่น คำ writer, waiting, matter ชาวอเมริกันจะออกเสียงคล้าย คำ rider, wading, madder

และถ้าเป็นเสียง r ชาวอเมริกันจะออกเสียง r ที่ติดกับสระกล้ำกับสระนั้น ๆ ไปด้วย เช่น คำว่า bird, peer, park ฯลฯ ซึ่งถ้าเป็นชาวอังกฤษจะไม่มีเสียง r อยู่เลย ถ้าจะดูการ stress คำก็เช่นเดียวกัน เราจะพบได้มากมาย แต่จะยกตัวอย่างเพียงเล็กน้อยดังนี้

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน	ภาษาอังกฤษแบบบริติช
Cigarette Address	Cigarette address

นอกจากความแตกต่างดังกล่าวแล้วเรายังพบความแตกต่างในการเขียนจดหมายธุรกิจ เช่นการเขียนวันที่แบบอเมริกันจะเขียนว่า October 13, 1989 แต่แบบบริติชจะเขียนว่า 1st Octber, 1989 และเมื่อพูดถึงคำขึ้นต้นจดหมายก็จะพบความ

แตกต่างแบบอเมริกันจะเขียนว่า Gentlemen: แบบอังกฤษจะเขียนว่า Dear Sirs, ในเรื่องตัวจดหมายแบบอเมริกันมักจะไม่นย่อหน้า ถ้าแบบบริติชจะย่อหน้า ส่วนคำลงท้ายจดหมายก็แตกต่างกัน แบบอเมริกันจะเขียนว่า Sincerely yours, Sincerely,

Cordially แบบบริติชจะเป็น Yours faithfully, Yours sincerely, ความแตกต่างที่กล่าวมานี้อาจทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารได้แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าความว่จะก่อให้เกิดปัญหาได้ทั้งหมด

ความแตกต่างที่สำคัญประการหนึ่งที่สะท้อนออกมาทางวัฒนธรรมที่ชัดเจน จะมีผลต่อการสื่อสารคือคำอุทานที่แสดงความรู้สึกต่าง ๆ (วิชา พงศ์-ไพโรจน์ 2534:65-66) เช่นเมื่อเรารู้สึกแปลกใจภาษาอังกฤษจะอุทานว่า "Oh" หรือเกิดความเจ็บปวดก็จะอุทานว่า "Ouch" หรือเมื่อทำของตกพื้นก็จะอุทานว่า "whoops!" หรือผู้หนึ่งจะใช้คำว่า "Eeek!" เมื่อรู้สึกตกใจ เป็นต้น คำอุทานเหล่านี้แน่นอนว่าจะไม่เหมือนกับคำอุทานภาษาไทยแต่อาจจะมีคล้ายคลึงบ้างก็เพียงเล็กน้อย

ความแตกต่างที่มักจะมองเห็นชัดเจนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอีกอย่างหนึ่งคือคำสุภาษิต ขอให้ผู้อ่านลองสังเกตสุภาษิตบทนี้ (Ridout and writing 1979;150-151) A stitch in time saves nine ความหมายก็คือควรรีบแก้ปัญหาตั้งแต่ต้นดีกว่าจะรอให้ปัญหาลูกลามใหญ่โต ถ้าจะให้ตรงกับสุภาษิตไทยก็น่าจะพูดว่า "ดัว

“ไฟแต่ต้นลม” ผู้อ่านพอจะมองเห็นแล้วว่าสุภาษิตของแต่ละภาษา และชนชาตินั้นแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อมของสังคม สังคมแตกต่างกันภาษาที่ใช้ (ถึงแม้จะเป็นภาษาเดียวกัน) ก็จะมีลักษณะแตกต่างกัน การสื่อสารระหว่างผู้คนในสังคมที่ต่างกัน ถึงแม้ใช้ภาษาอังกฤษเหมือนกันก็ต้องคำนึงถึงประเด็นความแตกต่างที่กล่าวมาข้างต้น

การสื่อสารระหว่างมนุษย์ นอกจากจะพูดจากันก็ยังมีการเขียนติดต่อกัน การเขียนติดต่อกันส่วนมากก็มีตั้งแต่การเขียนติดต่อกันทางสังคม ธุรกิจ วิชาการ องค์การการเมือง และองค์การระหว่างประเทศ แต่โดยทั่วไปแล้วการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในรูปการเขียน มักจะไม่เกิดปัญหามากมายเหมือนกับการพูด ทั้งนี้เพราะว่าในการเขียนนั้น มักมีแบบฟอร์ม วิธีการเขียน ศัพท์เฉพาะที่แน่นอน ที่รับรู้กันระหว่างผู้คนในแวดวงนั้น ๆ จึงไม่ค่อยจะมีอุปสรรค

มากมายเหมือนกับการสื่อสารโดยการพูด

ผู้อ่านพอจะมองเห็นแล้วว่า การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารต่อกันมีปัญหาอะไรบ้างที่จะเกิดขึ้น สำหรับผู้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารก็ควรตระหนักว่าเราควรคำนึงถึงอะไรบ้างในการใช้ภาษาจึงใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นต้องเข้าใจ วัฒนธรรม เข้าใจภาษา ท่าทาง เข้าใจการออกเสียง เข้าใจคำอุทาน และรวมทั้งเข้าใจว่าควรพูดสิ่งใดและไม่ควรพูดสิ่งใด เวลาใด ส่วนครูผู้สอนนั้นต้องตระหนักเสมอว่าเราสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้นักศึกษานำไปใช้ให้สื่อสารกันได้เข้าใจ เกิดดอกผลมากมาย การสอนของเราจึงไม่ใช่สอนเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจประโยค หรือไวยากรณ์อย่างเดียว แต่ต้องเข้าใจว่าสิ่งนั้น ประโยคนั้นควรใช้เมื่อใด สถานที่ใด และใช้อย่างไร นำจะสำคัญมากด้วย ครูควรจัดปัญหาที่เป็นอุปสรรคที่เป็นปัญหา

ในการสื่อสารโดยการเพิ่มเติมการสอนสิ่งเหล่านั้นเข้าไป และก็เชื่อว่าจะใช้ภาษาอังกฤษนั้นกับเจ้าของภาษาเพียงอย่างเดียว แต่ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ผู้สอนจำเป็นต้องสอนให้นักศึกษายอมรับ และเข้าใจบทบาทของภาษาอังกฤษในประเด็นนี้ เพราะในชีวิตจริงนักศึกษาอาจจะไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาเลย แต่อาจจะมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษทุกวันกับชาวญี่ปุ่น ยองกง เป็นต้น ดังนั้นผู้สอนต้องสร้างทัศนคติที่ว่า นักศึกษาควรต้องพยายามใช้ภาษาอังกฤษกับคนต่างชาติได้ทุกชาติอย่างไม่มีปัญหา และที่สำคัญที่สุดก็คือ การเรียนภาษาทุกภาษาในปัจจุบันไม่ได้เรียนเพื่อรู้ แต่เนื่องจากโลกปัจจุบันเล็กลง เราในฐานะของครูน่าจะตระหนักว่าเราสอนให้นักศึกษานำไปใช้เพื่อประโยชน์ของสังคม อาชีพมากกว่า ที่จะคิดว่าสอนให้พวกเขาเข้าใจก็เพียงพอแล้ว

บรรณานุกรม

- บังอร สว่างวโรบล. “ภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นภาษานานาชาติ.” *ภาษาปริทัศน์*. 5, 1, 2527 หน้า 1-12.
- _____. “ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและแบบบริติช.” *ภาษาปริทัศน์*. 5, 1, 2527 หน้า 24-37.
- วชิรา พงศ์ไพโรจน์. “เราใช้บทสนทนาเพื่ออะไร เมื่อไรและจะมีวิธีการสอนอย่างไร” *ภาษาและภาษาศาสตร์*. 10, 1, กรกฎาคม-ธันวาคม 2534 หน้า 64-87.
- Genzel, Rhona B. and Cummings, Martha Graves. **Culturally Speaking**. New York : Harper & Row, 1986.
- Levine, Deena R., Baxter, Jim and McNulty, Piper. **The Culture Puzzle**. New Jersey : Prentice-Hall, 1987.
- Ridout, Ronald and Clifford, Writing. **English Proverbs Explained**. London : Pan Books, 1979.
- Stevens, Peter. “English as International Language, English Teaching.” *Forum*. Vol. xxv, No. 4, October 1987, pp. 56-64.

LANGUAGE FOR LIFE

An introduction to the work of Scotland's national poet

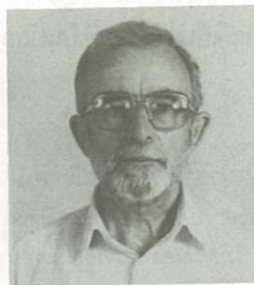
ROBERT BURNS

Robert Burns : from the miniature by Reid.

When asked by a visitor to the Tchaikovsky museum near Moscow if it was true that the composer had been homosexual, the guide replied, "Yes, but that's not the only reason why Russians love him." And so with Burns. Certainly he was a bit of a lad, as we say. He had an eye for the lassies, which sometimes got him into trouble with the Kirk (Church), and the girls into trouble of another kind. He could take

a drink, as we also say, and may on occasion even have got uproariously drunk, or roarin'fu', as he himself might have said. But the stories about him are exaggerated. In any case, like the Russians

* DESMOND HUGHES

and Tchaikovsky, we Scots love Burns for other reasons also. Which I shall try to show.

Probably no other poet is remembered in quite the same way as Burns. On New Year's Eve, and at reunions and farewells nearly all over the world, it is Burns's song Auld Lang Syne that people sing, even if they know only the chorus and first verse, and would be hard pressed to explain the meaning.

* Instructor Faculty of Humanities, Dhurakijpundit Univ. : B.A. Hons. Russian, subsidiary French, Univ. of Leeds.

CHORUS

For auld lang syne, my dear,
 For auld lang syne,
 We'll tak a cup o' kindness yet,
 For auld lang syne.

Should auld acquaintance be forgot,
 And never brought to mind?
 Should auld acquaintance be forgot,
 And auld lang syne?

We twa hae run about the braes
 And pu'd the gowans fine;
 But we've wander'd mony a weary foot,
 Sin auld lang syne.

We twa hae paidl'd i' the burn
 Frae mornin' sun till dine;
 But seas between us braid hae roar'd
 Sin auld lang syne.

Scotsmen all over the world have also their own special way of honouring their poet's memory. January 25 is Burns Night, when we remember his birth in 1759. His verses are recited and his songs sung. A haggis is addressed

in Burns's own words before being eaten wi' tatties an' neeps (potatoes and turnip), and a great deal of whisky is drunk. Haggis? Sheep's heart, liver, lungs and kidneys, minced and mixed with oatmeal, seasoned with

Fair fa' your honest, sonsie face,
 Great chieftain o' the puddin-race!
 Aboon them a' ye tak your place,

Painch, tripe, or thairm:

Weel are ye wordy of a grace

As lang's my arm.

old long ago

hillsides
 pulled; wild daisies
 since

waded; brook
 noon
 broad

salt, pepper and onion, and boiled in the sheep's stomach. If the thought of ever having to eat such a concoction alarms you, don't worry - there's a vegetarian version. Here are the first and last verses of 'To a Haggis.

good luck to; jolly

above
 paunch; small guts
 well; worthy
 long

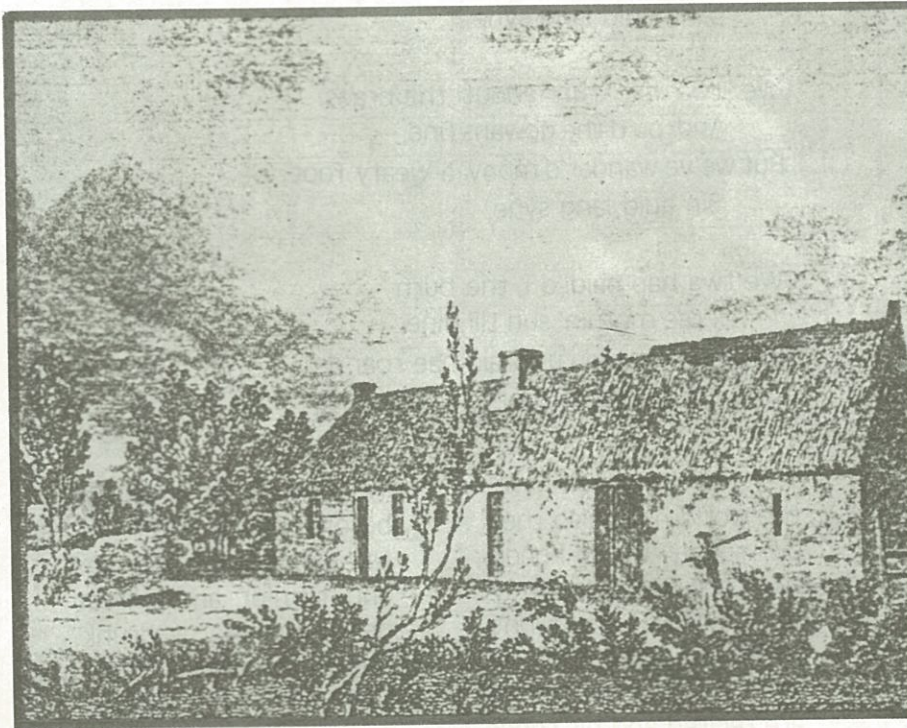
Ye Pow'rs, wha mak mankind your care,
And dish them out their bill o' fare,
Auld Scotland wants nae skinking ware
That jaups in luggies:
But if ye wish her gratefu' prayer,
Gie her a Haggi's!

no watery stuff
splashes; bowl with handles
give

Burns himself liked to say that the seeds of poetry were sown by his mother's singing of the old Scots songs to him as a child and also by the many stories she told him of fairies, ghosts and devils. But two other influences were also important. With his father he studied the Old and New Testaments. He also attended classes at the home of a young teacher, John Murdoch, who gave him a thorough grounding in English and introduced him to the works of Shakespeare, Milton, Dryden and Pope. His Scottish literary heritage he was to discover later for himself. For the present, his visits to Murdoch were of necessity irregular and for very short periods, because even as a young boy he was taking on more and more responsibilities at home.

In 1766, his father embarked on the first of a series of farming ventures, all of which ended disastrously. Conditions

An anonymous engraving of Burns's cottage dating from the first decade of the nineteenth century: from *Burns's Cottage* by John MaBain (1904)

were hard on these farms. At the age of thirteen, Robert, the eldest child, was doing the work of an adult, and at fifteen was the principal labourer on the farm. The work was too heavy and was to take its toll. It brought on heart disease, from which Burns was to die, aged only

thirty seven.

But back to the boy, aged fifteen. He fell in love for the first time with a young farmgirl working beside him at harvest time. Too shy to declare his love to her, he expressed his admiration for Nelly Kilpatrick in his first attempt at verse

She dresses ay sae clean and neat,
 Bothe decent and genteel;
 And then there's something in her gait.
 Gars ony dress look weel.

By eighteen he was capable of something better

When in my arms, wi' a' thy charms
 I clasp my countless treasure, O!
 I seek nae mair o' Heav'n to share
 Than sic a moment's pleasure, O!

But the gem of these early years is surely 'Mary Morison', so perfect indeed that some say it must have been written by a more mature Burns. Not so.

Yestreen, when to the trembling string
 The dance gaed thro' the lighted ha',
 To thee my fancy took its wing,
 I sat, but neither heard nor saw;
 Tho' this was fair, and that was braw,
 And yon the toast o' a' the town,
 I sigh'd and said amang them a',
 'Ye are na Mary Morison.'

Ayr in 1801, from *Scotia Depicta* by James Fittler and John Claude Nattes (1804)

Among other early poems are 'It was upon a Lammas Night' (1 August, harvest festival for the consecration of the new bread) - a joyous celebration of sexual passion

It was upon a Lammas night,
 When corn rigs are bonie,
 Beneath the moon's unclouded light,
 I held awa to Annie:
 The time flew by, wi' tentless heed,
 Till 'tween the late and early;
 Wi' sma' persuasion she agreed
 To see me thro' the barley

lovely

tight

unnoticed

little

The sky was blue, the wind was still,
 The moon was shining clearly;
 I set her down, wi' right good will,
 Among the rigs o' barley:
 I ken't her heart was a' my ain;
 I lov'd her most sincerely;
 I kiss'd her owre and owre again,
 Among the rigs o' barley.

knew; all my own

over

I lock'd her in my fond embrace;
 Her heart was beating rarely:
 My blessings on that happy place,
 Among the rigs o' barley!
 But by the moon and stars so bright,
 That shone that hour so clearly!
 She ay shall bless that happy night,
 Among the rigs o' barley.

and 'The Death and Dying Words of Poor Mailie', a completely unsentimental yet sympathetic treatment of an animal. Robert's brother Gilbert has told the story behind the

poem. Robert had recently bought a ewe, which was tethered with its two lambs near the farmhouse while the two brothers were ploughing some way off. A terrified young

herdsboy called Hughie appeared on the scene with the story that the ewe had fallen into a ditch and been strangled on the tether. In fact the animal was only entangled

in the tether and had come to no harm. Burns found the entire incident hilarious, and on his way home after the ploughing composed the poem more or less as we have it today. It is only one of several poems that he

addressed to animals or, as in this case, where the animal is made to speak. The dying ewe speaks her last words to the frightened boy. She hopes her "son an' heir" will not wander far from home but content himself with

the local ewes. And for her "yowie, silly thing", she hopes she'll manage to stay free of the tether, and also not get into any bad company. There is a message for her master, too

*"Tell him, if e'er again he keep
As muckle gear as buy a sheep,
O, bid him never tie them mair,
Wi' wicked strings o' hemp or hair!
But ca' them out to park or hill,
An' let them wander at their will:
So may his flock increase, an' grow
To scores o' lambs, an' packs o' woo'!*

own
much money
more

drive

wool

*"And now, my bairns, wi' my last breath,
I lea'e my blessin' wi' you baith:
An' when you think upo' your mither,
Mind to be kind to ane anither."*

children
leave; both

remember

*"Now, honest Hughoc, dinna fail,
To tell my master a' my tale;
An' bid him burn this cursed tether,
An' for thy pains thou'se get my blether."*

don't

you'll get; bladder

*This said, poor Mailie turn'd her head
An' clos'd her een amang the dead!*

eyes

The years 1784-86 mark an extraordinary flowering of Burns's poetic genius. There are more love poems, of course, as well as 'animal' poems, notably 'To a Mouse',

which has the subtitle 'On Turning her up in her Nest, with the Plough, November 1785.' The poem moves unerringly from tender compassion for the mouse to a hint,

in the last two verses, not only of the poet's own troubles, but also of the entire human predicament

But Mousie, thou art no thy lane,
In proving foresight may be vain:
The best-laid schemes o' mice an' men
Gang aft agley
An' lea'e us nought but grief an' pain,
For promis'd joy!

alone

go often askew
leave

Still, thou art blest, compared wi' me
The present only toucheth thee:
But och! I backward cast my e'e,
On prospects drear
An' forward, tho' I canna see,
I guess an' fear

eye

Tarbolton in the 1830's, showing a procession of St. James'Lodge: from the painting made by D.O. Hill for *Land of Burns* by 'Christopher North' (1841)

By his early twenties Burns had more than once earned the Kirk's disapproval, and not for his supposed sexual misdemeanours only. It did not like the obviously independent judgement he was already beginning to show in religious mat-

ters. And that in eighteenth century Calvinist Scotland! That there were good, sincere men, narrow in their outlook perhaps, among the elders of the Kirk, there can be no doubt. What angered Burns was the self-righteous hypocrisy

of some of the ministers and elders, and these he pilloried mercilessly in his satires. The best of these, without a doubt, is 'Holy Willie's Prayer'.

'To a Louse, On seeing one on a lady's bonnet at church', ends

O wad some Power the giftie gie us
To see oursels as others see us!

It wad frae monie a blunder free us.

An' foolish notion:

What airs in dress an' gait wad lea'e us,

An' ev'n devotion !

would; gift; give

would from many

would leave
even

These lines convey the underlying theme of all the satires. They point up the chasm that often exists between our own opinion of ourselves and the perception of others.

A friend of Burns's, Gavin Hamilton, had been unjustly accused of immoral conduct by the Kirk. He refused to submit to

its judgement, and was eventually acquitted of all charges. 'Holy Willie's Prayer' is the 'response' by one of the Kirk's elders to Hamilton's acquittal. Burns heaps scorn on him, and at the same time reveals the full moral horror of such a man's beliefs. Willie thanks God for having chosen him

above all others “*a chosen sample, To show thy grace is great and ample.*” The confession of his own lapses contains an unforgettable alliteration, which I will leave you to find for yourselves! For the rest, let Burns himself speak:

I bless and praise thy matchless might.

When thousands thou hast left in night,

That I am here before thy sight,

For gifts an' grace

A burning and a shining light

To a' this place.

But yet, O Lord, confess I must:

At times I'm fash'd wi' fleshly lust:

An' sometimes, too, in worldly trust,

Vile self gets in:

But Thou remembers we are dust,

Defil'd wi' sin.

troubled

worldly

O Lord, yestreen, thou kens, wi' Meg
Thy pardon I sincerely beg!

O, may't ne'er be a living plague
To my dishonour!

An' I'll ne'er lift a lawless leg
Again upon her.

Besides, I farther maun avow -
Wi' Leezie's lass, three times I trow
But, Lord, that Friday I was fou
When I cam near her,
Or else, thou kens, thy servant true
Wad never steer her.

Lord, in thy day o' vengeance try him!
Lord, visit him wha did employ him!
And pass not in thy mercy by them,

Nor hear their pray'r.

But for thy people's sake destroy them,
An' dinna spare!

But, Lord, remember me and mine
Wi' mercies temporal and divine,
That I for grace an' gear may shine.
Excell'd by nane;
And a' the glory shall be Thine!
Amen, Amen!

There were, of course,
more liberal-minded mi-
nisters and elders in the
Kirk, too. One was John
M'Math. He asked for a

copy of Holy Willie's . . . Pra-
yer, which Burns sent him.
With it, he enclosed one
of his earliest letters in
verse, in which he makes

But I gae mad at their grimaces,
Their sighin, cantin, graceprood faces,
Their three-mile prayers, an' hauf-mile graces,
Their raxin conscience,
Whase greed, revenge, an' pride disgraces
Waur nor their nonsense..

last night; knowest

may it never

never

must

girl; believe

drunk

came

thou knowest

would; disturb

Hamilton's defence lawyer
punish; Hamilton

don't

wealth

no one

it clear that he is not
against religion, but only
against those who use it
to conceal their own short-
comings and hypocrisy

mad

whining, | hypocritical; proud

ha f; prayer before a meal

elastic, accommodating

whose

worse than

They take religion in their mouth;
 They talk o' mercy, grace an' truth,
 For what? to gie their malice skouth
 On some poor wight,
 An' hunt him down, o'er right an' ruth,
 To ruin streight.

Another letter in
 verse, 'Epistle to Davie,
 a Brother Poet,' is inter-
 esting not only for its

very difficult old-Scots
 stanza form, but for its
 attack on injustice. He
 does not really envy the

give; scope
 creature, fellow
 without right or pity
 complete

rich, but is angered by
 their pride

I tent less, and want less
 Their roomy fire-side;
 But hanker, and canker,
 To see their cursed pride.

value

It's hardly in a body's pow'r.
 To keep, at times, frae being sour,
 To see how things are shar'd;
 How best o' chieles are whyles in want,
 While coofs on countless thousands rant,
 An' ken na how to wair't
 But Davie lad, ne'er fash your head,
 Tho' we hae little gear;
 We're fit to win our daily bread,
 As lang's we're hale and fier:
 *"Mair spier na, nor fear na";**
 Auld age ne'er mind a feg;
 The last o't, the warst o't
 Is only but to beg.

from
 shared
 chaps, fellows; sometimes
 dolts, fools; make merry
 don't know how to spend it
 never trouble
 money

as long as; whole; hearty
 don't ask for more or be afraid
 fig; don't worry about old age
 the last of it, the worst

There is no bitterness,
 for he acknowledges that

happiness does not consist
 in possessions but is an

inner quality, residing in
 the heart

It's no in titles nor in rank:

It's no in wealth like Lon'on Bank,

To purchase peace and rest.

It's no in makin muckle, mair;

It's no in books, it's no in lear,

To make us truly blest:

much, more
 learning
 blessed

* A quotation from Allan Ramsay's poem *The Poet's Wish*

If happiness hae not her seat
 An' centre in the breast,
 We may be wise, or rich, or great,
 But never can be blest !
 Nae treasures nor pleasures
 Could make us happy lang;
 The heart ay's the part ay
 that makes us right or wrang.

long
 always is

Irvine in the 1830's: from D.O.Hill's painting for *Land of Burns* by 'Christopher North' (1841)

This is not the place
 to attempt to detail
 Burns's love affairs or
 to tell the full story of
 his marriage to Jean

Armour. But there are
 two related poems in
 particular which deserve
 to be known. In the first
 he welcomes his first

child, a little girl born out
 of wedlock; in the second
 he celebrates his own
 prowess after Jean Armour
 gave birth to twins.

1

Welcome! My bonie, sweet, wee Dochter!
 Tho' ye come here a wee unsought for;
 An' tho your comin I hae fought for,
 Baith Kirk and Queir;
 Yet by my faith, ye're no unwrought for,
 That I shall swear!

lovely; little daughter
 a little unexpected
 both church and choir
 on my word; unwelcome

Sweet fruit o' monie a merry dint,
 My funny toil is no a' tint;
 Tho' ye come to the warld asklent,
 Which fools may scoff at,
 In my last plack your part's be in't.,
 The better half o't.

many; chance
 merry work is not all lost
 world; askew, not quite right

Lord grant that thou may ay inherit
 Thy Mither's looks an' gracefu' merit;
 An' thy poor, worthless Daddie's spirit,
 Without his failins!
 'Twad please me mair to see thee heir it
 Than stocked mailins!

always
 mother's; graceful
 father's
 failings, faults
 it would; more; inherit the father's spirit
 well-stocked small farms

2

Chorus

Green grow the rashes O,
 Green grow the rashes O,
 The lasses they hae wimble bores,
 The widows they hae gashes O.

girls; [untranslatable]

In sober hours I am a priest;
 A hero when when I'm tipsey, O;
 But I'm a King and ev'ry thing,
 When wi' a wanton Gipsey, O.

slightly drunk

'Twas late yestreen I met wi' ane,
 An' wow, but she was gentle, O!
 Ae han' she pat roun' my cravat,
 The tither to my p---, O.

it was; last night; one
 one hand; put round my tie
 the other;

I dought na speak - yet was na fley'd-
My heart play'd duntie, duntie, O
An' ceremony laid aside,
I fairly fun' her c----, O.

couldn't; not afraid
was beating wildly
easily found

Kilmarnock in the 1830's : from D.O. Hill's painting for *Land of burns* by 'Christopher North' (1841)

Burns's last years were devoted to collecting, and re-creating the songs of Scotland. He refused to take any money for this work, and indeed was often so self-effacing that he simply sent off to the publishers what were in fact his own compositions, as songs he had discovered. 'Auld Lang Syne' is an example. "But", as Dr Daiches says, "we can

recognise Burns's hand, by the way he manages to capture the moment of realised passion, the timeless emotion when the whole of experience is centred on what is happening here and now, with a lyrical intensity which is all the stronger because of the simplicity of the expression." Dr Daiches also reminds us that the words were writ-

ten to specific airs, and that without these airs they lose an important dimension. (I will try to get recordings from Scotland; failing that, I'll have to sing them to you myself !)

Three love songs, then. The first, a young man's promise of undying love. In the second, ardour and caution go hand in

hand. The third is the
tender expression of the

love of an old woman for
her husband as they

approach the end of their
life together.

A RED, RED ROSE

O my luve's like a red, red rose,
That's newly sprung in June;

O my luve's like the melodie
That's sweetly play'd in tune.

As fair art thou, my bonie lass,
So deep in luve am I,

And I will luve thee still, my Dear,
Till a' the seas gang dry.

Till a' the seas gang dry, my Dear,
And the rocks melt wi' the sun:
I will luve thee still, my Dear,
While the sands o' life shall run.

And fare thee weel, my only Luve,
And fare thee weel a while!
And I will come again, my Luve,
Tho' it were ten thousand mile!

O, WHISTLE AN' I' LL COME TO YE, MY LAD

Chorus

O, whistle an' I'll come to ye, my lad,
O, whistle an' I'll come to ye, my lad,
Tho' father an' mother an' a' should gae mad,
O, whistle an' I'll come to ye, my lad

But warily tent when ye come to court me,
And come nae unless the back-yett be a-je;
Syne up the back-style, and let naeboddy see,
And come as ye were na comin to me,
And come as ye were na comin to me,

watch
not; gate; ajar
then
as though you weren't

At kirk, or at market, whene'er ye meet me,
Gang by me as tho' that ye car'd na a flie;
But steal me a blink o' your bonie black e'e,
Yet look as ye were na lookin at me,
Yet look as ye were na lookin at me.

church; whenever
go past; you cared nothing
glance; lovely; eye

Ay vow and protest that ye care na for me,
And whyles ye may lightly my beauty a wee;
But court na anither, tho' jokin ye be,
For fear that she wyle your fancy frae me.

always
sometimes; slight; a little
don't court another
lure ; from

JOHN ANDERSON MY JO

John Anderson my jo, John,
When we were first acquent,
Your locks were like the raven,
Your bonie brow was brent;
But now your brow is beld, John,
Your locks are like the snaw,
But blessings on your frosty pow,
John Anderson my jo.

dear
acquainted
hair; black
smooth
bald
snow (white)
white head

John Anderson my jo, John,
We clamb the hill thegither,
And monie a cantie day, John,
We've had wi' ane anither:
Now we maun totter down, John,
And hand in hand we'll go,
And sleep thegither at the foot,
John anderson my jo.

climbed together
many; jolly
one another
must
together

Dumfries in the 1830's: from the painting by D.O. Hill for *Land of Burns* by 'Christopher North' (1841)

I have left to the last something that Burns strangely called a mere 'bagatelle'. But 'For A' That' is no trifle. It is a ringing declaration of the

dignity of Man. It embodies what was for Burns truly the disgrace of the artificial divisions of society. And it ends with the moving affirmation

that one day men will recognise that, in spite of everything, they are indeed brothers.

Is there for honest poverty

That hings his head, an' a' that?

The coward slave, we pass him by,

We dare be poor for a' that!

For a' that, an' a' that,

Our toils obscure, an' a' that,

The rank is but the guinea's stamp,

The man's the gowd for a' that.

[anybody]

hangs; and the like

in spite of everything

our work not recognised; all the rest of it of no real value

gold

What tho' on hamely fare we dine,
Wear hoddin grey an' a' that ?
Gie fools their silks, and knaves their wine,
A man's a man for a' that.
For a' that, an' a' that,
Their tinsel show, an' a' that,
The honest man, tho' e'er sae poor,
Is king o' men for a' that.

simple food
coarse grey woollen colth
give; dishonest men

Ye see yon birkie ca'd a lord,
Wha struts, an' stares, an' a' that ?
Tho' hundreds worship at his word,
He's but a cuif for a' that.
For a' that an' a' that,
His ribband, star, an' a' that,
The man o' independent mind.
He looks an' laughs at a' that.

fellow; called

dolt, fool

For a' that an' a' that,
Their dignities, an' a' that,
The pith o' sense an' pride o' worth
Are higher rank than a' that.

common sense; pride in oneself

Then let us pray that come it may
As come it will for a' that,
That Sense and Worth o'er a' the earth
Shall bear the gree an' a' that.
For a' that an' a' that,
It's comin yet for a' that,
That man to man the world o'er
Shall brothers be for a' that.

win; first place

I referred at the beginning to a certain notoriety that Burns has acquired, mostly unfounded in fact. He was certainly no ascetic, but it is worth pointing out that that negative

reputation rests largely on the testimony of narrow-minded critics whose prejudices were as obnoxious in their own day as they are in ours. I shall leave the last word on this matter of Burns's

character to a neighbour and friend: "*It is only on the gem we are disturbed to see the dust; the pebble may be soiled, and we do not regard it.*"

But to the poems again. Two works that would have been treated more fully in a longer introduction can only be mentioned in passing here. One is the great narrative poem, 'Tam o' Shanter', and the other, with its moving portrayal of simple family life, 'The Cotter's Saturday Night'. The selection that I have made will have shown, I hope, something of the rich variety of Burns's work. That variety of

itself, however, does not explain 'The Immortal Memory' still celebrated in Scotland and indeed throughout the world. It is something else in the poems that especially enshrines that memory their truth, their honest emotion simply and sincerely expressed, and above all their sheer joy.

It was this quality of joy that worked its magic on at least one contemporary of Burns. Someone

who had known great personal tragedy in her life professed to having been lifted out of the depths of despair by reading the poems. Hecht speaks here of *"the richest blessing which human power can dispense: the gift of comfort and healing to a sick heart"*. Eloquent testimony to the rich abundance of 'language for life' provided for us by Burns's poetry. □ ■

APPENDIX

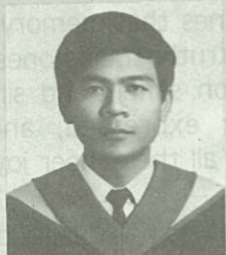
Robert Burns lived all his life in the southwest corner of Scotland. A few dates will help to explain the illustrations, which have been reproduced from Maurice Lindsay's study.

- 1759 25 January Robert Burns born at Alloway, near Ayr
- 1777 The family moves to Lochlie, Tarbolton, a farm on the north bank of the Ayr
- 1781 Burns works as a flax-dresser in Irvine
- 1786 First collection of poems published in Kilmarnock
- 1793 Burns moves with his family to Dumfries
- 1796 21 July Burns dies at Dumfries

BIBIOGRAPHY

- Daiches, David, ed. **The Selected Poems of Robert Burns**. N.P.: Andre Deutsch, 1979.
- Hecht, Hans. **Robert Burns, the man and his work**, translated by Jane Lyburn. N.P.: Alloway Publishing, 1950.
- Kinsley, James, ed. **Burns: Poems and Songs**. N.P.: O.U.P., 1979.

สัญลักษณ์วิทยา เชิงภาษา

* สุริย์ ศิริพัฒน์

ส

งที่อยู่รอบตัวเรา
สามารถสื่อความ
หมายในตัวเอง
ได้ และอาจมี
มนุษย์เป็นผู้กำ-

หนดค่าความหมายให้กับสิ่งเหล่านี้นั้นได้ด้วยว่าสิ่งดังกล่าวนั้นสื่อความหมายถึงอะไรได้บ้างตามที่กำหนดไว้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งสิ่งเหล่านั้นทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์

ลักษณะสื่อความหมายสัญลักษณ์
ที่ทำหน้าที่สื่อความหมายอาจ
แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ

(1) สัญลักษณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา

*อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต : กต.ม.
(ภาษาศาสตร์การศึกษา) มศว.ประสานมิตร

(2) **สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาษา** สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาษา เช่น พิธีกรรมต่างๆ ตามประเพณี เช่น ประเพณีงานบวช ประเพณีขึ้นบ้านใหม่ งานแต่งงาน เป็นต้น พิธีกรรมเหล่านี้มีขึ้นเพื่อต้องการจะสื่อความหมายถึงอะไรบางอย่าง และพิธีกรรมเหล่านี้จะสื่อความหมายถึงแนวความคิด ความเชื่อ หรือค่านิยมไปด้วยในขณะเดียวกัน นอกจากนี้ สัญลักษณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาอาจจะอยู่ในลักษณะเครื่องหมาย เหยียดตรา หรือตำแหน่งยศ เป็นต้น ซึ่งสิ่งดังกล่าวนี้จะมี ความหมายชัดเจนเมื่อบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเข้าใจความหมายของ สิ่งดังกล่าวนี้ในลักษณะแนวทางอย่างเดียวกัน สำหรับสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาษานั้น เป็นเนื้อหาที่แตกต่างออกไปอีกต่างหาก ซึ่งเป็นกระบวนการที่พยายามจะเก็บความหมายของสิ่งต่างๆ ให้ปรากฏออกมาในรูปอักษรที่รวมกันเป็นคำ ในทางตรงกันข้าม อักษรที่รวมกันเป็นคำหรือวลีนั้น ก็จะสื่อความหมายย้อนกลับไปถึงอธิบายถึงความชัดเจนเชิงความหมายของสิ่งต่างๆ เหล่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อมนุษย์นำอักษรเหล่านั้นไปใช้ จะสื่อความหมายกันได้อย่างชัดเจนมากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับขอบเขตความหมายที่

ชัดเจนในการกำหนดหรือตกลงกันไว้ก่อน ดังนั้น ในการเสนอบทความนี้ผู้เขียนตั้งใจจะเสนอแนวคิดด้านสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาโดยตรง โดยจะอธิบายถึงกระบวนการรวมความหมายของหน่วยสัญลักษณ์ที่ปรากฏอยู่ในระดับประโยค

สำหรับกระบวนการรวมความหมายของหน่วยสัญลักษณ์ในระดับประโยคนี้ ปัจจัยหรือองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องมากที่สุดคือ เวลา ส่วนปัจจัยรองลงไป คือ สภาวการณ์ ปัจจัยด้านเวลาสามารถแบ่งย่อยออกเป็น

(1) เวลาอดีต (Past Time)

(2) เวลาปัจจุบัน (Present Time)

(3) เวลาอนาคต (Future Time)

ส่วนปัจจัยด้านสภาวการณ์สามารถแบ่งเป็น

(1) สภาวการณ์ที่จบสิ้นไปแล้วในขณะใดขณะหนึ่งในอดีต (Past Event)

(2) สภาวการณ์ที่ดำรงอยู่ในช่วงปัจจุบัน (Present Event)

(3) สภาวการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ (Continuous Event)

(4) สภาวการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในอดีตแล้วยังผลมาถึงปัจจุบัน (Perfect Event)

(5) **สภาวการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต** (Future Event) ปัจจัยด้านเวลาและปัจจัยด้านสภาวการณ์ จะทำหน้าที่ร่วมกันในการกำหนดให้คำต่างๆ มารวมกันเพื่อให้ได้ความหมายอย่างถูกต้องและชัดเจน ดังนั้น ปัจจัยสุดท้ายที่เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ คลังศัพท์ (Lexicon) ว่ามีจำนวนมากน้อยเพียงใด คำที่อยู่ในคลังศัพท์ เกิดขึ้นจากการรับรู้ความหมายใหม่ที่ปรากฏอยู่ในสภาพแวดล้อม ภาษาหรือชุมชนภาษาแห่งใดแห่งหนึ่ง หมายความว่าผู้ใช้ภาษาสามารถเข้าใจภาษาใดภาษาหนึ่งได้ด้วยตนเอง และสามารถใช้ภาษานั้นได้ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์หรือเรียกได้ว่าเป็นเจ้าของภาษา (Native Speaker) นอกจากนี้ คำที่อยู่ในคลังศัพท์ อาจเกิดจากการเรียนรู้โดยตรง โดยผ่านกระบวนการเรียนการสอนภาษาของโรงเรียนหรือจากครูที่มาสอนโดยตรง ในโครงสร้างคลังศัพท์จะประกอบไปด้วยหมวดของคำ ซึ่งหมายความว่าคำๆ ใดที่มีความหมายหรือมีหน้าที่ทางไวยากรณ์เหมือนกัน จะจัดเป็นกลุ่มคำเดียวกัน ดังเช่นตามแนวคิดของ ทฤษฎีไวยากรณ์ดั้งเดิม (Traditional Grammar) จะแบ่งหมวดคำเป็น 8 หมวด ได้แก่ คำนาม (Noun) คำสรรพนาม (Pronoun) คำกริยา (Verb)

คำคุณศัพท์ (Adjective) คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb) คำบุพบท (Preposition) คำสันธาน (Conjunction) และ คำอุทาน (Interjection) นอกจากคำในคลังศัพท์สามารถแบ่งออกเป็นหมวดหมู่ได้แล้ว กระบวนการหนึ่งที่น่าสนใจมากที่สุดคือ **กระบวนการนิยามความหมายของคำ (Word Definition)** กระบวนการนี้จะเกิดขึ้นในขณะเดียวกันที่มี **การรับรู้ภาษา (Language Acquisition)** หรือมี **การเรียนรู้ภาษา (Language Learning)** หน้าที่โดยตรงของกระบวนการดังกล่าว คือ **การระบุขอบเขตความหมายของคำ** ว่ามีความหมายกว้างหรือแคบมากน้อยเพียงใด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ มีความหมายได้กี่อย่าง ซึ่งจะรวมทั้ง **กระบวนการเทียบเคียงความหมาย** เข้าไปด้วย กระบวนการเทียบเคียงความหมาย จะทำหน้าที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างคำ ๆ หนึ่งกับคำอื่น ๆ ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงหรือไกลจากอีกคำ ๆ หนึ่ง ซึ่งทำให้เกิดคำที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน จนถึงคำที่มีความหมายตรงกันข้ามกันออกไป จนมีความสัมพันธ์กันน้อยลง ดังนั้น ความสัมพันธ์เชิงอรรถศาสตร์จึงน่าจะเป็น **ความสัมพันธ์แบบเครือข่าย (Net Work)** มากกว่าจะเป็น ความ

สัมพันธ์แบบแนวตั้ง หรือ ความสัมพันธ์แบบแนวนอน

นอกจากจะมีกระบวนการนิยามความหมายของคำและกระบวนการเทียบเคียงความหมายเกิดขึ้นในการจัดแบ่งหมวดหมู่คำในคลังศัพท์แล้ว ผู้ใช้ภาษายังสามารถจัดเก็บความรู้ส่วนพิเศษไว้เพิ่มเติม คือ รายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับคำ หรือกระบวนการจัดโครงสร้างของคำ ซึ่งจะมีผลต่อการจัดแบ่งหมวดหมู่คำ รวมทั้งการเพิ่มหรือลดจำนวนคำและความหมายในภาษา อย่างเช่น การเติมวิภัติปัจจัยในภาษาอังกฤษ หรือการสร้างคำสม ดังตัวอย่าง การเติมวิภัติปัจจัยในคำ “Symbol” เมื่อเติมวิภัติปัจจัยแล้วจะได้คำเพิ่มขึ้น ได้แก่ “Symbolic”, “Symbolize”, และ “Symbolism” หรือตัวอย่างคำสม เช่น “Shot Cut” (A way of going, doing, etc. that saves time, money, energy, etc.) หรือ “Long Shot” (An effort not likely to succeed) เป็นต้น ในกระบวนการสร้างคำดังกล่าวนี้ ผู้ใช้ภาษาอาจจะมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับรายละเอียดประวัติของคำด้วยก็ได้ สิ่งที่น่าสนใจเพิ่มเติมอีกประการหนึ่ง คือ ยิ่งผู้ใช้ภาษามีความรู้เกี่ยวกับ **กระบวนการนิยามความหมายของคำ กระบวนการเทียบเคียง**

ความหมายของคำ และ กระบวนการจัดโครงสร้างของคำ มากเพียงใด ยิ่งทำให้ผู้ใช้ภาษาสามารถใช้ภาษาได้คล่องตัวมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เพราะฉะนั้น **กระบวนการรวมความหมายของหน่วยสัญลักษณ์ในระดับประโยค** จึงมีองค์ประกอบ 3 ประการเป็นพื้นฐานสำคัญ ได้แก่ **ปัจจัยด้านเวลา ปัจจัยด้านสภาวะการณ์ และ ปัจจัยด้านคำศัพท์**

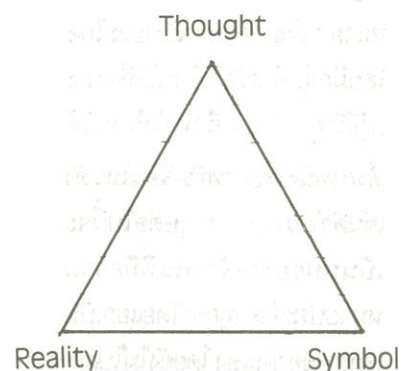
ตามทัศนคติของผู้เขียนแล้ว การพัฒนาด้านภาษาของมนุษย์โดยทั่วไปน่าจะมีปัจจัยสำคัญทั้ง 3 อย่างรวมอยู่ด้วย อย่างเช่นปัจจัยด้านสภาวะการณ์นั้น ผู้ใช้ภาษาจะต้องสร้างสถานการณ์หรือเหตุการณ์ให้เกิดขึ้นซึ่งจะอยู่ในลักษณะการจัดลำดับเรื่องราวของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้ใช้ภาษาเผชิญมาหรือปรุงแต่งขึ้นมาจากจินตนาการของตนเอง **เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะถูกลำดับตามระยะเวลาเสมอ** หรือกล่าวในอีกทางหนึ่งปัจจัยด้านสภาวะการณ์แต่ละสภาวะการณ์ที่เกิดขึ้นจะถูกแบ่งลำดับตามปัจจัยด้านเวลาเสมอ ถ้าไม่มีปัจจัยด้านเวลาเป็นตัวควบคุมลำดับเหตุการณ์ เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะอยู่ในลักษณะสับสน ไม่มีระเบียบและไม่ชัดเจนหรือผู้ฟังไม่สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้ชัดเจนตามลำดับเหตุการณ์แต่อย่างไร

ก็ตาม ผู้ใช้ภาษายังสามารถเสนอความคิดหรือเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ตามลำดับความสำคัญ (Priority) ของเนื้อเรื่องได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใช้ภาษาเขียน เพราะผู้เขียนมีเวลาเพียงพอในการจัดลำดับเนื้อหา และสามารถขัดเกลาโครงสร้างภาษาได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น การลำดับเนื้อหาจึงสามารถเสนอได้ 2 แนวทางคือ การลำดับเหตุการณ์ตามเวลา (Chronological Arrangement) และ การลำดับเหตุการณ์ตามความสำคัญ (Prior Arrangement) ซึ่งการลำดับเหตุการณ์ตามเวลาจะเป็นธรรมชาติที่สุดตามกระบวนการความคิดของมนุษย์หมายความว่า การเสนอเรื่องราวเหตุการณ์ใด ๆ ก็ตาม ตามหลักทั่วไปควรจะเสนอตามลำดับเวลาที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น จะทำให้เข้าใจเรื่องราวเหตุการณ์ได้ง่ายขึ้น แต่อย่าลืมว่า ระบบความคิดของมนุษย์มีลักษณะสลับซับซ้อนและมีมุมมองด้านเวลาแตกต่างกันด้วย ยกตัวอย่างเช่น คนไทยกับคนอังกฤษโดยทั่วไปย่อมมองเวลาในทัศนะที่แตกต่างกันอย่างแน่นอน คนไทยจะมองเวลาในลักษณะเป็นแบบ วงกลม หรือเป็นแบบวัฏจักรหมุนเวียนติดต่อกันเรื่อยไปไม่ขาดตอน แต่คนอังกฤษจะมองเวลาในลักษณะที่เป็นเส้นตรง เวลาในแต่ละขณะ

จะถูกใช้ให้หมดตลอดเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้น เวลาแบบคนอังกฤษหรือชาวยุโรปจึงแบ่งเวลาได้ชัดเจน ซึ่งเปรียบเทียบได้กับอายุขัยของคนนั่นเองที่ต้องแก่เฒ่าชราไปเรื่อย ๆ เวลาจึงเป็นเรื่องสำคัญตามแนวคิดแบบเส้นตรงดังกล่าว

จากแนวคิดดังกล่าวนี้ ผู้เขียนจึงขอใช้เกณฑ์ปัจจัยเวลาแบบเส้นตรงในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของหน่วยสัญลักษณ์ในระดับประโยค เพราะเป็นลักษณะที่ดูเป็นไปตามธรรมชาติที่แท้จริงมากกว่าการมองเวลาเป็นแบบวงกลมในจุดนี้ ในขณะที่ผู้ใช้ภาษากำลังสร้างปัจจัยด้านสถานการณ์ขึ้นนั้น ปัจจัยด้านเวลาจะเริ่มแสดงบทบาทเกี่ยวข้องกับทันทีแต่ในกระบวนการคิดของมนุษย์นั้น คงไม่คิดอยู่ในความว่างเปล่าโดยปราศจากการใช้คำเป็นสื่อกลาง ในประเด็นดังกล่าวนี้ ผู้เขียนจะยึดหลักเกณฑ์ที่ว่ากระบวนการคิดของมนุษย์นั้นต้องใช้ภาษาเป็นสื่อกลางทุกครั้ง หรือกล่าวในอีกทางหนึ่งมนุษย์ใช้คำเพื่อเก็บความหมายของความคิดของตนเอง เพราะฉะนั้น กรอบความคิด (Concept) หรือความคิดรวบยอดแต่ละหน่วยนั้น จึงควรประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่าง ได้แก่ ปัจจัยด้านเวลา ปัจจัยด้านสถานการณ์ และปัจจัยด้านคำศัพท์ รวม

กันเป็นหนึ่งหน่วยกรอบความคิด (Concept Unit) หรือหนึ่งหน่วยสัญลักษณ์ด้านภาษา (Linguistic Symbol Unit หรือ Sign) ดังนั้น หน่วยสัญลักษณ์ด้านภาษาแต่ละหน่วยจะประกอบด้วย (1) ความคิด (Thought) หรือปัจจัยด้านเวลาที่ลำดับปัจจัยสถานการณ์ที่กำลังคิดอยู่ (2) ธรรมชาติที่เป็นจริงหรือสิ่งที่ปรากฏที่แท้จริง (Reality) หรือปัจจัยด้านสถานการณ์หรือเนื้อหาเหตุการณ์ที่เป็นจริงอาจอยู่ในสภาพที่เป็นรูปธรรมมองเห็นได้หรือจับต้องได้ หรืออาจอยู่ในสภาพที่เป็นนามธรรมที่จับต้องไม่ได้เช่น คำว่า “ความดี” หรือ “ความสุข” คำทั้งสองคำนี้เป็นสภาวะแบบนามธรรม ซึ่งแตกต่างจากคำว่า “แมว” หรือ “ก้อนหิน” ซึ่งจับต้องได้อย่างแน่นอน (3) สัญลักษณ์ที่ใช้สื่อความหมาย (Symbol) หรือปัจจัยด้านคำศัพท์ ดังรูปข้างล่างนี้

ปัจจัยด้านเวลาเมื่ออยู่ที่หน่วยสัญลักษณ์ด้านภาษาหรือคำแต่ละคำจะมีค่าเป็นศูนย์ ค่าของเวลาจะเริ่มเปลี่ยนแปลงไปเมื่อหน่วยสัญลักษณ์นั้นไปรวมกับหน่วยสัญลักษณ์หน่วยอื่น (Signification Process) การรวมความหมายเชิงภาษา (Linguistic Collocation) จึงจะเกิดขึ้น การรวมความหมายในจุดนี้หมายความว่า ความหมายที่เกิดขึ้นใหม่ที่อยู่นอกเหนือความหมายประจำคำแต่ละคำหรือแต่ละหน่วยสัญลักษณ์นั้นจะต้องสื่อความหมายตามความคิดของผู้ใช้ภาษาที่ได้คิดไว้แล้ว กระบวนการรวมความหมายนี้เปรียบเสมือนกับการนำภาพนิ่งหลาย ๆ ภาพมาวางเรียงกัน เพื่อให้เกิดภาพที่มีชีวิตชีวาขึ้นมาหรือประหนึ่งมีชีวิต ปัจจัยที่ทำให้ดูเหมือนมีชีวิตขึ้นมา คือ ปัจจัยด้านเวลา และ ปัจจัยด้านสภาวะการณ์ นั่นเอง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือหน่วยสัญลักษณ์ด้านภาษาในระดับคำหลาย ๆ คำมารวมกันเป็นประโยค โดยมีกลุ่มคำกริยาทำหน้าที่แสดงปฏิกิริยาอาการ ซึ่งทำให้เห็นได้ทั้งภาพนิ่งและภาพที่เคลื่อนไหว ดังเช่นคำในภาษาอังกฤษต่อไปนี้จะเป็นหน่วยสัญลักษณ์ที่มีความหมายประจำคำทุกคำโดยแยกเป็นเอกเทศของตนเอง โดยยังไม่ไปผูกพันกับคำอื่นหรือแสดงอาการเกี่ยว

ข้องกับคำอื่น ได้แก่ the, eat, cat, is, -ing และ fish เมื่อนำคำเหล่านี้มารวมกัน โดยกำหนดสถานการณ์ไว้ว่าเราเห็นเจ้าแมวตัวนั้นหนึ่งตัวกำลังกินปลาหลายตัวเหมือนกันอยู่ในขณะนี้ดังนี้

The cat is eating fish.

จากตัวอย่างประโยคข้างบนนี้จะเห็นได้ว่า ประโยคดังกล่าวสามารถสื่อความหมายได้ตามความต้องการของผู้ใช้ภาษาหรือเป็นไปตามปัจจัยด้านสภาวะการณ์ที่กำหนดไว้ของผู้ใช้ภาษาแต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าเราจัดเรียงกลุ่มคำเหล่านี้ผิดไปจากลำดับคำดังกล่าวก็ไม่สามารถสื่อความหมายได้ตามที่กำหนดไว้ หรือไม่น่าจะเป็นที่ยอมรับได้ตามหลักเกณฑ์ของภาษาอังกฤษ เช่น

Is the cat eating fish ?

*Is fish eating the cat ?

*The fish is cat eating.

*The fish is eating cat.

*The cat fish is eating.

...etc.

จากตัวอย่างข้างบนนี้ จะ

เห็นได้ว่าประโยคที่มีเครื่องหมายดอกจันทึบกำกับไว้ด้านหน้านั้นเป็นประโยคที่ผิดหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอย่างแน่นอน ส่วนประโยคแรกอาจจะถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ แต่ไม่เป็นไปตามความหมายที่ใช้ภาษากำหนดไว้

สำหรับการรวมความหมายของกลุ่มคำในประโยค "The cat is eating fish." นั้น หน่วยสัญลักษณ์หรือคำที่ทำหน้าที่เพิ่มความหมายให้แก่หน่วยคำอื่น ๆ จนกลายเป็นกลุ่มความหมายใหม่ขึ้นมา ได้แก่ คำทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function Word) นั่นคือ the, is และ -ing และการจัดเรียงคำในประโยค (Word Order) ซึ่งถือว่าเป็นกลไกที่สำคัญเช่นเดียวกัน ลองพิจารณาประโยคข้างล่างต่อไปนี้ เป็นประโยคที่ถูกหลักไวยากรณ์แต่ไม่ถูกต้องตามเหตุผล คือ

Fish are eating the cat.

ประโยคดังกล่าวนี้ ถ้าผู้ใช้ภาษาหมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ห้องครัวในบ้านคงเป็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นได้ยากมาก แต่ถ้าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นที่ลุ่มแม่น้ำอมซอนก็คงพอฟังได้เหมือนกัน เพราะในแม่น้ำดังกล่าวมีปลาปิรันยาซึ่งกินเนื้อสัตว์อื่น

เป็นอาหาร

จากตัวอย่างประโยค "The cat is eating fish." นั้น จะเห็นได้ว่าก่อนที่ผู้ใช้ภาษาจะสร้างประโยคดังกล่าวขึ้นมา ผู้ใช้ภาษาจะต้องกำหนดปัจจัยด้านสถานการณ์ของเหตุการณ์ไว้ก่อน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านเวลา และเชื่อมโยงด้วยปัจจัยด้านคำศัพท์ ซึ่งทำหน้าที่เก็บรวบรวมความหมายของความคิดไว้ก่อนนำเสนอออกมาเป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ในอันดับต่อไปจะเป็น

การกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเวลาและปัจจัยด้านสถานการณ์ที่มีผลต่อโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวกับกาลหรือ Tenses ต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ปัจจัยด้านเวลา :

T1 = Past Time

T2 = Present Time

T3 = Future Time

ปัจจัยด้านสถานการณ์ :

E1 = Past Event

E2 = Present Event

E3 = Future Event

E4 = Perfect Event

E5 = Continuous Event

ปัจจัยด้านคำศัพท์ :

Lexicon :

L1 = Noun

L2 = Pronoun

L3 = Verb

L4 = Adjective

L5 = Adverb

L6 = Preposition

L7 = Conjunction

L8 = Interjection

โครงสร้างที่ 1 PAST SIMPLE TENSE

Past Time + Past Event + Lexicon

He stayed at home yesterday.

[He stay - ed at home yesterday]

L2 L3 T1-E1-L6 L1 L5 ===== > E1 T1

โครงสร้างที่ 2 PRESENT SIMPLE TENSE

Present time + Present Event + Lexicon

She works hard.

[She work - s hard]

L2 L3 T2-E2 L5 === > E2 T2

โครงสร้างที่ 3 FUTURE SIMPLE TENSE

Future Time + Future Event + Lexicon

John will write the letter.

[John will write the letter]

L1 L3-T3-E3 L3 L4 L1 ===== > E3 T3

โครงสร้างที่ 4

PAST CONTINUOUS TENSE

Past Time + Continuous Event + Past Event + Lexicon

She was walking yesterday.

[She was walk - ing yesterday]

L2 L3-T1-E1 L3 E5 L5 ===== > E1 E5 T1

โครงสร้างที่ 5

PAST PERFECT TENSE

Past Time + Perfect Event + Lexicon

The train had left (when I reached the railway station).

[The train had left]

L4 L1 L3-T1-E1 L3-E4 ===== > E1 E4 T1

โครงสร้างที่ 6

PAST PERFECT CONTINUOUS TENSE

Past Time + Perfect Event + Continuous Event + Lexicon

The students had been studying English.

[The students had been study - ing English].

L4 L1 L3-T1-E1 L3-E4 L3 E5 L1 === > E1 E4 E5 T1

โครงสร้างที่ 7

PRESENT CONTINUOUS TENSE.

Present Time + Continuous Event + Lexicon

She is sleeping.

[She is sleep - ing]

L2 L3-T2-E2 L3 E5 ===== > E2 E5 T2

โครงสร้างที่ 8

PRESENT PERFECT TENSE

Present Time + Perfect Event + Lexicon

My niece has had breakfast.

[My niece has had breakfast.]

L4 L1 L3-T2-E2 L3-E4 L4 ===== > E2 E4 T2

โครงสร้างที่ 9

PRESENT PERFECT CONTINUOUS TENSE

Present Time + Perfect Event + Continuous Event + Lexicon

We have been living here.

[We have been living here]

L2 L3-T2-E2 L3-E4 L3-E5 L5 - ===== > E2 E4 E5 T2 -

โครงสร้างที่ 10

FUTURE CONTINUOUS TENSE

Future Time + Continuous Event + Lexicon

She will be learning tomorrow.

[She will be learn-ing tomorrow]

L2 L3-T3-E3 L3-E2 L3 E5 L5 ===== > E3 E5 T3

โครงสร้างที่ 11

FUTURE PERFECT TENSE

Future Time+Perfect Event + Lexicon

They will have spoken English.

[They will have spoke English]

L2 L3-T3-E3 L3-E2 L3 E4 L3 ===== > E3.E4 T3

โครงสร้างที่ 12

FUTURE PERFECT CONTINUOUS TENSE

Future Time + Perfect Event + Continuous Event + Lexicon

It will have been raining (for two hours).

[It will have been rain - ing (for two hours)]

L2 L3-T3-E3 L3-E2 L3- E4 L3 E5 L5 ===== > E3 E4 E5 T3

สิ่งที่น่าสังเกตคือ เหตุการณ์ที่เกิดในอนาคตจะมีความผูกพันกับเหตุการณ์ที่อยู่ในปัจจุบัน เพราะคำกริยาทุกคำที่อยู่ถัดจากคำกริยาที่บ่งบอกอนาคต (will, shall, หรือ would) จะต้องเป็นคำกริยาที่เป็นรูปปัจจุบัน (Present Form) เสมอ ในทางตรงข้ามกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตจะไม่มีหน่วยสัญลักษณ์ทางภาษา (คำ) ที่แสดงถึงเวลาในปัจจุบัน เพราะฉะนั้น เส้นแบ่งเวลาระหว่างเวลาในอดีตกับเวลา

ในปัจจุบันจึงมีความชัดเจนมากกว่า เส้นแบ่งเวลาระหว่างเวลาในปัจจุบันกับเวลาในอนาคต เว้นการเชื่อมโยงเหตุการณ์ระหว่างอดีตกับปัจจุบัน คือ หน่วยสัญลักษณ์ใน Present Perfect Tense หน่วยสัญลักษณ์ที่บ่งบอกเหตุการณ์ที่เป็นปัจจุบัน คือ Verb to Have ส่วนหน่วยสัญลักษณ์ที่บ่งบอกเหตุการณ์นั้นได้เกิดมาจากอดีต คือ คำกริยาที่อยู่ในรูป Past Participle หรือ กริยาช่องที่ 3 นั่นเอง

กล่าวโดยสรุปแล้ว การที่มนุษย์จะคิดด้วยคำภาษาขึ้นมาเรียบเรียงเป็นประโยคนั้น กระบวนการที่มีอิทธิพลต่อการสร้างภาษา คือ กระบวนการรวมความหมาย การรวมความหมายของภาษาเป็นการโยงความสัมพันธ์เชิงความหมายที่สูงกว่าความหมายประจำคำโดยทั่วไป เพื่อให้เป็นความหมายที่แสดงเหตุการณ์ได้โดยมีคำกริยาทำหน้าที่เป็นหน่วยสัญลักษณ์ที่แสดงอาการระหว่างหน่วยสัญลักษณ์ที่ปรากฏ

อยู่ด้านหน้าหรือด้านหลังของคำกริยานั้น หรือเรียกว่าคำที่อยู่ตำแหน่งประธานและตำแหน่งกรรม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ คำที่อยู่ในภาคประธานและภาคแสดงนั่นเอง ในการสื่อความหมายเป็นประโยคนั้น จะแสดงออกมาเป็นหน่วยในรูปปัจจัยสภาวะการณ์ที่สอดคล้องกับปัจจัยด้านเวลา แล้วกำหนดรูปภาษาออกมาในลักษณะหน่วยสัญลักษณ์ภาษาโดยอาศัยปัจจัยด้านคำศัพท์ ในประเด็นนี้ การรวมความหมายของคำต่าง ๆ ในประโยคจึงไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากเหตุผล แต่ในทางตรงกันข้าม ในการรวมความหมายของคำต่าง ๆ นั้น เป็นการเลือกสัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปอักษรที่เป็นกลุ่มคำที่มีความหมายประจำคำอยู่แล้ว แล้วนำมารวมกันเพื่อสื่อความหมาย

ตามปัจจัยด้านสภาวะการณ์และปัจจัยด้านเวลาที่ถูกกำหนดไว้ โดยผู้ใช้ภาษาแต่ละคน ดังเช่น ตัวอย่างกลุ่ม Tenses ต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษที่นำเสนอผ่านมาแล้วนั้น เพราะฉะนั้น คำในภาษาจึงทำหน้าที่เป็นหน่วยสัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายทั้งในระดับคำ วลี หรือประโยค (อาจถึงระดับปริเฉท [Discourse] ก็ได้) สำหรับในระดับประโยค ความคิดที่ต้องการเสนอเป็นสัญลักษณ์ทางภาษานั้น จะถูกจัดอยู่ในรูปเหตุการณ์ (ปัจจัยด้านสภาวะการณ์) ซึ่งมีเวลาเป็นดัชนีบ่งบอกลำดับหรือตำแหน่งเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้น เพื่อใช้บอกตำบลหรือตำแหน่งที่เกิดเหตุการณ์นั้น ๆ ในโลกของความเป็นจริง ประการสุดท้าย สิ่งที่น่าพิจารณามากที่สุด คือ กระบวนการรวม

ความหมายจะเกิดขึ้นอย่างไม่มีขอบเขตในการเสนอรูปเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ตามความคิดของผู้ใช้ภาษา ผู้ใช้ภาษาสามารถกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นจริงก็ได้ และสามารถกล่าวถึงเหตุการณ์ที่อยู่ในมิติเวลาทั้ง 3 ได้คือ อดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยไม่จำเป็นต้องปรากฏอยู่ในช่วงเวลาที่แท้จริงเหมือนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริง ดังนั้น ในการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจึงควรบรรยายหรืออธิบายปัจจัยทั้ง 3 อย่าง ให้ชัดเจนมากที่สุด เพราะเป็นกระบวนการคิดและใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิดเหล่านั้น นั่นคือ ปัจจัยด้านเวลา ปัจจัยด้านสภาวะการณ์ และ ปัจจัยด้านคำศัพท์

บรรณานุกรม

- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2536.
- สุริย์ ศิริพัฒน์. "ความสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์ระหว่างคำนามกับคำกริยาในโครงสร้างหน่วยแก่นของกริยาวลี" ใน เอกสารประกอบการสอนชุดที่ 2 วิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้น : รวมบทความสาขาวิชาภาษาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2532.
- _____. "ความสัมพันธ์ในการเกาะกลุ่มความหมายและจัดลำดับเนื้อหาในคำศัพท์ Greenhouse Effect". สุธธิ-ปริทัศน์. 5, 15, กุมภาพันธ์-พฤษภาคม 2534. หน้า 87-91.
- _____. "สัญลักษณ์วิทยา". มนุษยศาสตร์ปริทัศน์. 10, 1, 2531. หน้า 46-56.
- Heathering, Madelon E. *How Language Works*. Massachusetts : Winthrop, 1980.
- Huddleston, Rodney. *Introduction to the Grammar of English*. London : Cambridge University, 1984.
- Jackson, Howard. *Analyzing English : An Introduction to Descriptive Linguistics*. Oxford : Pergamon, 1982.

แนวทางการวิเคราะห์ ภาษาทางการเมือง

*เชษฐา พวงหัตถ์

“นอกจากภาษามักถูกผู้มีอำนาจทางการเมืองนำไปใช้ในลักษณะที่ทำให้ผู้มีฐานะต่ำทางสังคมต้องเสียเปรียบ หรือตกเป็นเบี้ยล่างแล้ว ภาษาก็ยังอาจถูกนำมาใช้เพื่อยังให้เกิดผลประโยชน์แก่ผู้มีฐานะสูงในสังคมอีกด้วย...”

(สมบัติ จันทรวงศ์, 2533 : 15)

ในการศึกษาการเมืองบทแรก ๆ มักจะมีการอ้างคำพูดของ Aristotle ที่ว่ามนุษย์เป็นสัตว์การเมืองขึ้นมาให้อยู่เสมอ นั่นก็หมายความว่า มนุษย์มีคุณสมบัติพิเศษที่สัตว์อื่นไม่มีกล่าวคือ มนุษย์มีความสามารถในการมีและใช้เหตุผลด้วยการใช้

ความคิดและคำพูด จะมีแต่มนุษย์เท่านั้นที่สามารถมีภาษาใช้อธิบายว่าอะไรคือความดี อะไรคือความชั่ว อะไรคือความยุติธรรม และอะไรคือความไม่ยุติธรรม เมื่อเป็นเช่นนั้นมนุษย์จึงต้องประดิษฐ์เครื่องมือขึ้นมาใช้ในการสื่อความคิดระหว่างมวลมนุษย์ด้วยกัน เครื่องมือดังกล่าวก็คือ ภาษานั้นเอง

ในการสื่อความคิดระหว่าง

มนุษย์ในสังคมนั้น จะแสดงออกมาได้ 2 ลักษณะ คือ การสื่อความคิดในเรื่องความเป็นจริง และการสื่อความคิดในเรื่องที่เกี่ยวกับคุณค่าต่าง ๆ เพื่อทำให้เกิดการยอมรับร่วมกันในลักษณะการสื่อความคิดในประการแรกนั้น มิได้เป็นประเด็นปัญหาถกเถียงกันมากมายอะไรนัก อีกทั้งการยอมรับความจริงก็สามารถกระทำได้

*อาจารย์ประจำกลุ่มวิชาสังคมและการเมือง ภาควิชาพื้นฐาน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจ-บัณฑิตย: ร.ม. (การปกครอง) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

จากการที่การเมืองเกี่ยว
ข้องกับการตัดสินใจของบุคคลที่มีอำนาจในเรื่องการแบ่งสรรปัน
ส่วนสิ่งที่มีคุณค่าในสังคม ดังนั้น
การแสวงหาสิ่งเหล่านี้จะสามารถ
กระทำได้สองทางด้วยกัน คือ การ

อันที่จริงแล้ว เมื่อมองไปที่
บทบาทหน้าที่ของภาษา จะเห็น
ได้ว่า มิได้จำกัดอยู่แต่เพียงการ
อธิบายเท่านั้น ทว่ายังสามารถ
ขยายขอบเขตไปถึงการปลุกเร้า
อารมณ์ของบุคคล และกลุ่มบุคคล

ในการศึกษานานาชาติทางการเมืองนั้น เราสามารถกระทำได้ใน 2 ลักษณะคือ ประการแรกเป็นการศึกษาเกี่ยวกับตรรกะและความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ที่เรียกว่า Political Syntactic เช่น พิจารณาถึงความคงเส้นคงวาของการใช้ถ้อยคำ รูปประโยคต่าง ๆ ในลัทธิ (Doctrines) การเมือง ประการที่สองเป็นการศึกษาวิเคราะห์คำสำคัญ ๆ (Key terms) คำขวัญ (Slogans) และลัทธิโดยวิเคราะห์ว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ก่อให้เกิดความเข้าใจขึ้นได้อย่างไร คำต่าง ๆ มีความหมายต่อบุคคลและกลุ่มบุคคลอย่างไร ซึ่งเรียกว่า Political Semantic (Edelman, 1977) นักรัฐศาสตร์ส่วนใหญ่ มักจะให้ความสำคัญกับการศึกษาในลักษณะหลังมากกว่าลักษณะแรก โดยเฉพาะการพยายามศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของการใช้ภาษา

และสื่อความหมายว่า ผู้พูดมีวัตถุประสงค์อย่างไร (คือพิจารณาที่ความหมายจากด้านของผู้พูดหรือผู้เขียน) และการใช้ภาษานั้นมีท่วงทำนองหรือลีลา (Style) อย่างไร

การศึกษาภาษาของทางการเมือง ได้พัฒนาหรือก่อตัวขึ้นมาจาก การศึกษาปรัมปรานิยายทางการเมือง (Political Myths) ซึ่งหมายถึงความเชื่อในยุคหนึ่ง ๆ ที่อาจจะเป็นจริงหรือไม่ก็ได้ ทว่าสำหรับประชาชนทั่วไปในชุมชนยุคนั้น ๆ แล้วต่างยอมรับว่าเป็นจริง จนทำให้ประเด็นเรื่องความจริงเท็จถูกบดบังจนไม่มีความหมายหรือนัยสำคัญเลยที่เดียว ปรัมปรานิยายทางการเมืองจะประกอบไปด้วยฐานคติเกี่ยวกับการเมือง โดยที่การใช้สัญลักษณ์มิได้เน้นแค่เพียงการอธิบายถึงการมีอยู่และการใช้อำนาจเท่านั้น ทว่ายังจะต้องสร้างเหตุผลขึ้นมารองรับการมีอยู่และการใช้อำนาจนั้นอีกด้วย นอกจากนี้ปรัมปรานิยายทางการเมือง ยังจะต้องหมายรวมถึงการอธิบายขยายความปทัสสถานทางสังคม ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องของความถูกต้อง สิ่งที่ดีงาม และความยุติธรรม (Edelman, 1975 : 14-21)

ในทุกสังคม จะมีการกำหนดสัญลักษณ์เฉพาะในทางการเมืองในรูปแบบการของถ้อยคำขึ้น

มาใช้เสมอเช่น ในสังคมอเมริกัน ก็จะมีการใช้คำที่เป็นสัญลักษณ์ทางการเมือง เช่น คำว่า “สิทธิ” “เสรีภาพ” “ประชาธิปไตย” และ “ความเสมอภาค” โดยที่คำเหล่านี้ล้วนปลุกเร้าอารมณ์หรือความรู้สึกร่วมกันให้เกิดขึ้นกับประชาชนในสังคม อีกทั้งยังเป็นการสร้างเอกลักษณ์และเอกภาพให้เกิดขึ้นในสังคมนั้น ๆ ด้วย อย่างไรก็ตาม ในขณะที่คำดังกล่าวทำให้คนอเมริกันมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทว่าในสังคมอื่น ๆ (เช่น สังคมไทย) คำเหล่านี้อาจสร้างความหมายและอารมณ์ร่วมที่แตกต่างกันไป ในบรรดากลุ่มบุคคลต่าง ๆ จนอาจนำไปสู่ความขัดแย้งกันได้

ในการศึกษาภาษาทางการเมือง ซึ่งให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์คำสำคัญ ๆ ที่ปรากฏในลัทธิการเมืองนั้น เราจำเป็นต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบของลัทธิการเมืองด้วย ลัทธิการเมืองประกอบด้วยความคาดหวังและความต้องการหรือการเรียกร้องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจและการใช้อำนาจในสังคม โดยที่ลัทธิการเมืองมีความสัมพันธ์กับสิ่งที่คนเชื่อและสิ่งที่คนนิยมชมชอบ (Merriam, 1965 : 10) ซึ่งเป็นเรื่องของการใช้สัญลักษณ์ทางอารมณ์ และความผูกพันที่มีต่อความเชื่อทางการเมือง อันก่อให้เกิดความนิยมชมชอบ ความ

กระตือรือร้น ที่นำไปสู่ศรัทธาและความจงรักภักดีในที่สุด สัญลักษณ์ที่ทำให้คนในสังคมเกิดความตระหนักในเอกลักษณ์ร่วมกัน ได้แก่ ธงชาติ พิธีกรรมต่าง ๆ เพลงชาติ วีรบุรุษ รวมทั้งปรัมปรานิยายที่เกี่ยวข้องกับคนในสังคมนั้น ๆ

การใช้ภาษาและสัญลักษณ์ทางการเมือง อาจมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการแสดงออกบางสิ่งบางอย่างหรือเรียกร้องให้มีการกระทำบางสิ่งบางอย่าง คำแถลงที่ไม่ใช่การเรียกร้อง จะมีลักษณะเป็นการแสดงความเชื่อมโยงกับสัญลักษณ์บางอย่าง เช่น คำกล่าวที่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนไทย” มีลักษณะเป็นการแสดงความเชื่อมโยงระหว่างผู้พูดกับความเป็นไทย อันมีนัยสำคัญของการแสดงให้เห็นความเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย (เกษียร เตชะพีระ, 2536 : 178-181)

ท่วงทำนองหรือลีลา (Style) ในการใช้ภาษาเป็นเรื่องที่มีความสำคัญในการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาทางการเมืองในสังคมที่มีระบอบการปกครองแตกต่างกัน ในสังคมเผด็จการความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้ใต้ปกครอง จะมีลักษณะของการใช้อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเพื่อสั่งการหรือเรียกร้องให้สนับสนุนนโยบายของรัฐ ลีลาในการใช้ภาษาจึงมีลักษณะของการครอบงำ

(Domination) มีชี้นำหรือครอบงำเห็นหรือความร่วมมือแต่อย่างใด ส่วนในสังคมประชาธิปไตยนั้น ผู้ปกครองมักจะใช้ภาษาธรรมดาที่เรียบง่าย มีลักษณะเป็นการพูดคุยปรึกษา ขอความคิดเห็นจากประชาชนในสังคมนั้น อันมีลักษณะต่างไปจากสังคมแบบแรกโดยสิ้นเชิง

ในการศึกษาภาษาทางการเมืองนั้น จำเป็นต้องเน้นการวิเคราะห์ลักษณะของตัวภาษาเอง และบริบททางสังคมของภาษานั้น ๆ ควบคู่กันไป โดยทั่วไปแล้ว ท่วงทำนองหรือลีลาของภาษา (Language Style) จะแปรเปลี่ยนไปตามสภาพการณ์ และวัตถุประสงค์ของผู้ที่เข้าไปมีส่วนร่วมในการใช้ภาษา Edelman ได้แบ่งท่วงทำนอง หรือลีลาของการใช้ภาษาการเมืองไว้ 4 ประการด้วยกัน (Edelman, 1964 : 7) คือ

- (1) ภาษาที่ใช้เพื่อชักชวน (Hortatory Language) เป็นการใช้ภาษาในลักษณะของการเรียกร้องให้กลุ่มบุคคลเป้าหมาย หรือสาธารณชนสนับสนุนนโยบาย เช่น นโยบายของพรรคการเมือง ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง การอภิปรายในสภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น จุดหมายหลักของผู้พูด คือการชักจูงให้ผู้ฟังยอมรับว่า นโยบายที่ตนเสนอนั้นควรได้รับการยอมรับสนับสนุนการใช้ภาษาเพื่อชักชวน

ที่จะมุ่งต่อบุคคลจำนวนมาก คำพูดที่ใช้อาจมีการชี้แนะอย่างชัดแจ้งหรือไม่ก็มีความหมายส่อให้เห็นเป็นนัย ข้อสรุปอาจเป็นการให้คำมั่นสัญญา หรือการข่มขู่ก็ได้ (2) ภาษาทางกฎหมาย (Legal Language) ได้แก่ ภาษาที่ปรากฏในเอกสารเป็นลายลักษณ์อักษร เช่น รัฐธรรมนูญ สนธิสัญญา พระราชบัญญัติต่าง ๆ ลักษณะของการใช้ภาษาส่วนใหญ่เป็นการให้คำจำกัดความ และคำสั่ง ซึ่งมีลักษณะที่เป็นทางการ หลายต่อหลายครั้งที่เดียวที่ภาษาประเภทนี้มีความคลุมเครือจนต้องมีการตีความกันอยู่เสมอ (3) ภาษาทางการบริหาร (Administrative Language) ได้แก่ บรรดาหนังสือ หรือบันทึกที่ใช้ติดต่อกันในแวดวงราชการ รวมทั้งกฎระเบียบต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อออกคำสั่งเป็นกรอบปฏิบัติสำหรับข้าราชการและประชาชน ลักษณะของภาษาจึงเป็นแบบทางการมาก จนอาจเรียกได้ว่าเป็นภาษาทางราชการได้ (4) ภาษาในการต่อรอง (Bargaining Language) เป็นคำพูดที่ต้องการเรียกร้องให้บุคคลที่รับฟังเห็นคล้อยตาม และให้การสนับสนุนการใช้ภาษาประเภทนี้มีลักษณะไม่เป็นทางการ โดยผู้ที่เกี่ยวข้อง จะมีเฉพาะคู่กรณีที่เกี่ยวข้องมาเจรจากันตรงต่อตรงกันเท่านั้น

การต่อรองดังกล่าวมักจะมีการเปิดเป็นความลับ ไม่เปิดเผยให้สาธารณชนล่วงรู้เพราะต้องการหลีกเลี่ยงปฏิกิริยาจากสาธารณชน ภาษาประเภทนี้จึงใช้ในการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์เฉพาะอย่าง

ในบรรดาภาษาทั้งสี่ประเภทนี้ แม้จะเกี่ยวข้องกับการเมืองทั้งหมด ทว่า ภาษาประเภทแรก คือ ภาษาที่ใช้เพื่อชักชวน เป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของเรามากที่สุด ด้วยเหตุว่าภาษาดังกล่าวได้ถูกนำไปใช้กันในวงกว้าง เพราะเป็นการเรียกร้องให้คนจำนวนมากสนับสนุนข้อเสนอตอนนโยบาย การเรียกร้องความสนับสนุนเป็นการชักจูงให้คล้อยตาม หาใช่คำสั่งบังคับให้คนยอมจำนนปฏิบัติตามไม่ การใช้ภาษาจึงเกี่ยวข้องโดยตรงกับการหาเหตุผลมารองรับข้อเสนอต่าง ๆ กล่าวได้ว่า การใช้ภาษาประเภทนี้เป็นการใช้ภาษาเพื่อแข่งขันทางการเมืองแสวงหาความสนับสนุนและความชอบธรรม

ในสังคมไทย การใช้ภาษาในยุคแรก ๆ มีลักษณะของความเรียบง่าย อันสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้ใต้ปกครองที่มีลักษณะไม่สลับซับซ้อนดังเช่น ข้อความที่ปรากฏในศิลาจารึก สมัยพ่อขุนรามคำแหง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การ-

กิจครั้งแรกของอักษรไทย คือ การกิจทางการเมือง ดังนั้นจึงมีการอธิบายพระราชกรณียกิจของพ่อขุนฯ รวมทั้งเรื่องราวสำคัญ ๆ ปรากฏไว้เป็นหลัก เพื่อให้คนจำนวนมากได้รับรู้ หรือมีการสื่อสารกันได้โดยตรงระหว่างผู้ปกครองกับประชาชน ที่สำคัญก็คือ การปกครองของสุโขทัย ช่วงแรก ๆ มีลักษณะพ่อบ้านปกครองลูกบ้าน สถานภาพระหว่างผู้ปกครองกับผู้ใต้ปกครอง ไม่เหลื่อมล้ำต่ำสูงมากนัก จึงได้มีการตีความกันว่าภาษานี้ใช้กันในสมัยนั้น มิได้เป็นเครื่องแสดงความแตกต่างด้านสถานภาพของบุคคลมากเท่าใดนัก

เมื่ออยุธยาได้สถาปนาอำนาจแทนที่สุโขทัย อิทธิพลของขอมที่มีต่อการปกครองของอยุธยา ปรากฏเห็นอย่างเด่นชัด มีทั้งต้องพูดถึงภาษา ซึ่งมีลักษณะแปรเปลี่ยนไปด้วย ถ้อยคำที่ใช้หรือภาษาของราชสำนักล้วนแฝงไว้ด้วยสัญลักษณ์แห่งอำนาจ ภาษาได้กลายเป็นกลไกหรือเครื่องมือสร้างความแตกต่างหรือสถานภาพระหว่างผู้ปกครองกับประชาชนอย่างเห็นได้ชัด ความเป็นสมมติเทพของผู้ปกครองและความแตกต่างทางสังคม ปรากฏให้เห็นได้จากการมีคำที่แตกต่างกันสำหรับใช้เรียกหรืออธิบายสิ่งๆ ที่เหมือนกัน เช่น การเรียกขาน

อวัยวะของร่างกาย อากัปกริยา และสิ่งของเครื่องใช้เป็นต้น ในสมัยอยุธยานี้เองที่ได้มีการจัดทำทำเนียบตำแหน่งข้าราชการสำนักไว้ อย่างพิสดาร โดยที่ชื่อของตำแหน่งเหล่านี้เป็นเครื่องกำหนด หรือบ่งชี้สถานภาพทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองของผู้ครองตำแหน่งนั้น ๆ ดังนั้นภาษาในยุคนี้จึงมีบทบาทหน้าที่โดยตรงในการสื่อความคิดไปยังประชาชน เพื่อชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างทางสังคม และความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจ ตั้งแต่ระดับสูงสุดคือ กษัตริย์ ลดหลั่นลงมาตามลำดับชั้นจนถึงไพร่-ทาส

นอกจากตำแหน่ง-สถาน

การณ์ทางสังคมและการเมืองแล้ว การทำให้ประชาชนยอมรับในความแตกต่างดังกล่าว ก็ได้มีการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือตอกย้ำ บังคับให้ผู้ถูกปกครองตระหนักถึงความแตกต่างนั้นอยู่ตลอดเวลา ภาษาจึงกลายเป็นเครื่องมือช่วยในการผลิตซ้ำความสัมพันธ์ของบุคคลในโครงสร้างศักดินา

ในสมัยก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นประชาธิปไตย หรือในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์นั้นการใช้ภาษาทางราชการ จะปรากฏออกมาในรูปของคำสั่งที่เป็นกฎหมาย ข้อที่ควรพิจารณาก็คือเนื่องจากภายใต้โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ทำให้ประชาชนไม่มีเสรีภาพ และไม่มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองได้ ความจำเป็นที่รัฐจะใช้ภาษาแบบชักชวน (Hortatory Language) จึงไม่ปรากฏให้เห็น การใช้ภาษาเพื่อประโยชน์ทางการเมืองในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ปรากฏในรูปของคำสั่งเพื่อให้ประชาชนรับรู้กฎหมายและคำสั่งของผู้ปกครองเท่านั้นหมายความว่า รัฐโดยเฉพาะกษัตริย์เป็นทั้งนายหรือผู้ผูกขาดการใช้ภาษาเพื่อเป้าหมายทางการเมือง อย่างไรก็ตามกิจการหนังสือพิมพ์ที่ก่อตัวขึ้นมาในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น และพัฒนาการในระยะต่อมาโดยเฉพาะตั้งแต่

ปลายสมัย ร. 5 เป็นต้นมานั้น ได้ส่งผลกระทบที่สำคัญต่อการสื่อความคิดใหม่ ๆ โดยเฉพาะกระแสความคิดทางการเมืองแบบตะวันตกไปยังสามัญชนทั่วไป บทบาทของภาษาทางการเมืองจึงได้เริ่มขึ้น ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 กำนันของหนังสือพิมพ์ที่มีเอกชนเป็นเจ้าของและการตีพิมพ์บทความแสดงความคิดเห็นทางการเมือง ล้วนมีผลกระทบโดยตรงต่อการปกครองของรัฐบาลสมบูรณาญาสิทธิราชย์คำพิพากษาวินิจฉัยรัฐโดยเฉพาะราชสำนัก รวมทั้งข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ ทำให้รัฐต้องได้ตอบ ทำความเข้าใจ และให้คำอธิบายในเชิงเหตุผล มิใช่เพียงแต่ออกคำสั่งและประกาศแถลงการณ์แต่เพียงอย่างเดียว

รัฐได้ให้ความสำคัญกับหนังสือพิมพ์เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในสมัย ร. 6 ซึ่งทรงออกหนังสือดุสิตสมิต และทรงพระราชนิพนธ์บทละคร บทความ โคลง กลอนต่าง ๆ จำนวนมาก อันนำไปสู่พัฒนาการของภาษาในรูปแบบของการชักชวน จูงใจให้ผู้รับข่าวสารเกิดความเห็นคล้อยตาม ท่วงทำนอง หรือลีลา (Style) ของภาษาจึงแปรเปลี่ยนไป เนื่องจากการต่อสู้แข่งขันทางความคิด, จะต้องอาศัยเหตุผล และศิลปะชักจูงใจมากขึ้นอย่างไม่เคยปรากฏ

มาก่อน ตัวอย่างของการใช้ภาษาแผนชักชวนที่ปรากฏในสมัยนั้น ได้แก่ พระราชนิพนธ์ของ ร. 6 เรื่องลัทธิเอาอย่าง โคลงติดล้อ ฯลฯ

อันที่จริงแล้ว นับตั้งแต่สมัย ร. 5 เป็นต้นมา ความคิดทางการเมืองแบบใหม่ได้เริ่มแพร่เข้ามาในหมู่ข้าราชการและปัญญาชนสยาม ความคิดดังกล่าวเป็นของใหม่ที่คนไทยไม่เคยมีประสบการณ์โดยตรงมาก่อน เมื่อเป็นเช่นนั้น การสื่อความหมายของคำให้ตรงกับความคิดที่อยู่เบื้องหลังคำใหม่ ๆ จึงจะทำได้อย่างยากลำบาก คำหลายคำที่คนไทยไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน จะไม่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทย และนิยมใช้ทับศัพท์กันไปเลย เช่น “ตำแหน่ง เอกเสกคิวตีฟ” นั้นเป็นที่หวงเหวนของ รีเจนต์ และเสนาบดีแต่ ลียิสเลติฟ นั้นหาใครจะมีผู้ใดชอบใจไม่เราจึงได้จัดอุดหนุนการ ลียิสเลติฟ ขึ้นจนมาถึง เคนันซิล ที่ปรึกษาทำกฎหมายเนื่อง ๆ เป็นต้น จนตกลงเสนาบดีเป็น คอเวอร์เมนต์ เรากลายเป็นหัวหน้าของพวก ลียิสเลติฟเคนันซิล เป็น ออบโปสิชันของ คอเวอร์เมนต์ โดยตรง...” (พระราชดำรัสตามความเห็นของผู้ที่จะให้เปลี่ยนการปกครอง จ.ศ. 1247) หรือแม้ในพระราชบัญญัติก็ยังคงใช้ทับศัพท์ภาษาอังกฤษ

เช่น พระราชบัญญัติ เคนันซิล ออฟสแตต และพระราชบัญญัติปริวิเคนันซิล เป็นต้น หนึ่งในสมัยเดียวกันนี้ บรรดาเจ้านายและข้าราชการทำหนังสือถวายความเห็นจัดการเปลี่ยนแปลงราชการแผ่นดินต่อสมัยรัชกาลที่ 5 ก็ไม่มีการใช้คำที่เป็นความคิดจากต่างประเทศอยู่หลายคำโดยทับศัพท์ไว้เช่น คอเวอร์เมนต์ (government) คิวิลเซชัน (Civilization) ไรต์ (right) คาบินेट (Calinet) ปาลิเมนต์ (parliament) คอนสติติวชัน (Constitution) เป็นต้น

ในสมัยรัชกาลที่ 6 ได้มีความพยายามที่จะแปลศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยพระราชดำริของพระองค์เองเช่น คำว่า Constitution แปลว่า ธรรมนูญ คำว่า Municipality แปลว่า นคราภิบาล คำว่า Government แปลว่า รัฐบาล เป็นต้น

อันที่จริง คำเหล่านี้ได้ถูกนำมาใช้ในระยะที่รัฐสยามกำลังเข้าสู่ภาวะทันสมัย ซึ่งนอกจากผู้ปกครองได้ทำการปรับปรุงประเทศในด้านสังคม (การปฏิรูปการศึกษา การเลิกทาส) แล้ว ความคิดที่จะพัฒนาการเมือง และการบริหารก็ได้เริ่มเกิดขึ้นแล้วในเวลาเดียวกัน และก็ได้กลายเป็นประเด็นที่ผู้ปกครองและขุนนางมีความคิดเห็น

ไปในทิศทางต่าง ๆ กัน

อย่างไรก็ตาม ความหมายของคำใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองนั้น มีลักษณะของการใช้ อยู่ 2 ประการคือ ในลักษณะที่เป็นคำศัพท์วิชาการ (Technical term) ซึ่งปลอดจากค่านิยมหรือนำมาใช้โดยไม่ได้นำเอาค่านิยมเข้ามาเกี่ยวข้องกับคำ ๆ นั้น อีกลักษณะหนึ่งเป็นการนำเอาคำเหล่านี้ไปผูกติดกับค่านิยม คำศัพท์ที่ใช้ในลักษณะแรก ได้แก่ **คอเวอร์เมนต์ คาบิเนต** เป็นต้น ส่วนคำศัพท์ที่ใช้ในลักษณะหลัง ได้แก่ **คิวไลเซชัน คอนสติติวชัน คอนสติติวชันแนลโมนาร์กี และ ปาเลเมนต์** ทั้งสี่คำนี้มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ในลักษณะของการเป็นกลุ่มคำที่แสดงให้เห็นกับสถานะความทันสมัย หรือการพัฒนาของบ้านเมือง คำที่มีความหมายทางการเมืองเหล่านี้ เป็นที่เข้าใจกันในหมู่ผู้ที่เคยผ่านประสบการณ์และใช้ชีวิตอยู่ในยุโรปและอังกฤษเท่านั้น สำหรับประชาชนโดยทั่วไปแล้ว แม้จะเคยได้ฟัง การกล่าวถึงคำเหล่านี้ แต่ก็ไม่สามารถจะมองเห็นภาพ และไม่สามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงได้ เพราะขาดประสบการณ์โดยตรง

อนึ่งแม้ว่าจะมีคำใหม่ ๆ ซึ่งมีความหมายของการเมืองเกิดขึ้นมากในสมัย ร. 6 และก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ.

2475 ทว่าประชาชนส่วนใหญ่ก็ยังไม่มีการประสบการณ์โดยตรงเลย ภาษาและแนวคิดที่เกิดจากการใช้ภาษานั้นจะต้องสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมในสังคมด้วย จึงจะทำให้เราสามารถเข้าใจความหมายของมันได้

ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่คณะราษฎรประสบภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ก็คือ ประชาชนไม่เข้าใจว่าการมีรัฐธรรมนูญนั้น มีความหมายต่อระบอบการปกครองแบบใหม่อย่างไร ทำให้แตกต่างจากระบบเก่าอย่างไร และรัฐธรรมนูญมีความสำคัญต่อชีวิตของพวกตนอย่างไร ประสบการณ์ที่ประชาชนมีอยู่ก็คือ เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้กษัตริย์องค์เดิมหมดพระราชอำนาจที่ทรงมีอยู่เดิมนั้นเกิดขึ้นเพราะการแย่งชิงอำนาจกัน โดยผู้ชนะได้เป็นเจ้าองค์ใหม่ ดังนั้น คณะราษฎรจึงต้องสร้างสัญลักษณ์ของระบอบการปกครองใหม่ขึ้นมา โดยทำเป็นรูปจำลอง สมุดข่อยที่จารึกบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญวางอยู่บนพาน

ประสบการณ์ที่ประชาชนมีต่อระบอบการปกครองใหม่ ได้แก่ การได้รับการบอกเล่าว่า รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด มีการเลือกตั้งและมีรัฐสภา สิ่งเหล่านี้ประกอบกันเข้าเป็นสิ่งที่เรียก

ว่า การเมือง ดังนั้น การเมืองจึงเป็นประสบการณ์ใหม่ที่ประชาชนเพิ่งจะมีภายหลัง การเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 นี้เอง นอกจากนั้น ประชาชนจะประเมินการเมืองจากประสบการณ์ที่เขามีกับเหตุการณ์เฉพาะเรื่อง เช่น การเลือกตั้ง เหตุการณ์เกี่ยวกับรัฐสภาที่เกิดขึ้น ข่าวสารที่ได้รับจากรัฐบาล และสื่อมวลชนเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของฝ่ายบริหาร และรัฐสภา เป็นต้น

พิจารณาให้ลึกกลงไป จะเห็นว่าสิ่งที่ก่อให้เกิดความสับสนต่อสิ่งที่เรียกว่า รัฐธรรมนูญ การเมืองและประชาธิปไตย ก็คือ การที่กลุ่มบุคคลซึ่งอยู่ในวงการเมืองมีความขัดแย้งกัน อันนำไปสู่การให้ความหมายของคำเหล่านี้แตกต่างกันไป การที่ประชาชนไม่มีอิทธิพลและอำนาจทางการเมือง ทำให้พวกเขามีทัศนคติที่ขาดความรู้สึกผูกพันกับระบอบการปกครอง อีกทั้งยังก่อให้เกิดทัศนคติในทางลบต่อคำว่า “การเมือง” อีกด้วย ดังจะเห็นได้จากคำกริยาที่ใช้กับคำนาม “การเมือง” เช่น **ป่วย การเมือง เล่น การเมือง เป็นต้น** ขณะเดียวกันกลับไม่มีใครพูดว่า **เล่น การบริหารเลย**

กล่าวได้ว่า ตลอดระยะเวลากว่าหกทศวรรษของการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่ผ่านมาการเมืองยังจำกดวงแคบอยู่

กับกลุ่มชนชั้นนำเท่านั้น การศึกษาภาษาทางการเมืองจึงควรจะมุ่งประเด็นไปที่การวิเคราะห์การใช้ภาษาทางการเมืองของกลุ่มบุคคลที่เป็นชนชั้นนำเหล่านี้

นั่นเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นแถลงการณ์นโยบาย พระราชบัญญัติ ฯลฯ โดยจะต้องทำการวิเคราะห์ความหมายของคำ เนื้อหาของเรื่องตลอดจนวิธีการใช้ภาษาทาง

การเมืองเพื่อเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของผู้ใช้ภาษา ความถี่ของการใช้คำที่มีความหมายทางการเมือง และมโนทัศน์ที่ได้จากการใช้ภาษาทางการเมืองเหล่านั้น

บรรณานุกรม

เกษียร เตชะพีระ. "กิมหงวน เป็นไทยแท้หรือไม่?" ศิลปวัฒนธรรม. 14:6 (เม.ย. 36) หน้า 178-181.

สมบัติ จันทรวงศ์. ภาษาทางการเมือง : พัฒนาการของแนวอธิบายการเมืองและศัพท์การเมืองในงานเขียนประเภทสารคดีทางการเมืองของไทย พ.ศ. 2475-2525. กรุงเทพฯ : สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2533.

Edelman, Murray. *The Symbolic Uses of Politics*. Urbana : University of Illinois Press. 1964.

"Language, Myths and Politics". *Society*. 12 (5) P. 14-21. *Political Language*. New York : Academic Press. 1977.

Merriam, Charles. "Political Power". *Language of Politics*. edited by Harold D. Lasswell et al. Cambridge, Mass. : The M.I.T. Press. 1965.

กฎหมายใกล้ตัว (ต่อจากหน้า ๑๒๐)

เช่น

ฎีกาที่ 4665/2529 โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันเครื่องไฟฟ้าจักรกลพนันเอาทรัพย์สินกันโดยไม่ได้รับอนุญาต จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพ ดังนี้จำเลยจะฎีกาเถียงเป็นอย่างอื่นหาได้ไม่เพราะขัดกับคำรับสารภาพทรัพย์สินที่เป็นเครื่องมือในการกระทำผิดมีมากถึง 46 ตู้ เงินเหรียญบาทถึง 30,231 เหรียญ ถือได้ว่าเป็นการเล่นการพนันรายใหญ่ อาจเป็นการมอมเมาเยาวชนให้หลงใหลในการพนัน เป็นผลเสียหายร้ายแรงแก่ประเทศชาติจึงไม่มีเหตุผลควรที่จะลดหย่อนโทษและรอกการลงโทษให้

ฎีกาที่ 1385/2530 จำเลยขอรอกการลงโทษโดยอ้างว่าเป็นนิสิตศาสตรบัณฑิตและกำลังศึกษาอยู่ในสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งนิติบัณฑิตยสภา หากต้องรับโทษจำคุกจะเป็นการตัดอนาคตในการรับราชการโดยเฉพาะในสถาบันที่ทรงความยุติธรรมที่จำเลยใฝ่ฝันนั้น ปรากฏพฤติการณ์ของจำเลยว่าได้ทำสัญญาประกันตนเองไว้ต่อศาลชั้นต้น แล้วหลีกเลี่ยง

เลี่ยงไม่มาฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ตามหมายเรียกจนกระทั่งศาลชั้นต้นต้องสั่งปรับตามสัญญาประกันและออกหมายจับ เมื่ออ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ลับหลังจำเลยและออกหมายจับมารับโทษตามคำพิพากษาไว้จนจำเลยอื่นรับโทษจำคุกและพ้นโทษไปแล้วก็ยังไม่ได้ตัวจำเลยมาศาล ทั้งจำเลยได้ใช้ให้บุคคลอื่นกระทำความผิดด้วยการนำรถยนต์บรรทุกซึ่งมีน้ำหนักรถยนต์และน้ำหนักบรรทุกรวมกันเกินกว่าที่ทางการกำหนดถึง 6,100 กิโลกรัม มาเดินบนทางหลวงแผ่นดิน เป็นการทำความเสียหายแก่ทางหลวงแผ่นดินและมีผลเป็นการทำลายเศรษฐกิจของชาติ จำเลยเป็นคนมีความรู้ แต่ก็มิได้คำนึงถึงความสูญเสียของส่วนรวมดังกล่าว จึงไม่มีเหตุที่จะรอกการลงโทษจำเลย

จากตัวอย่างคำพิพากษฎีกาข้างต้น เห็นได้ว่าศาลมีแนวในการใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยโดยพิจารณาให้เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดและตัวจำเลย ศาลจึงเป็นที่พึ่งสุดท้ายของประชาชนได้แน่นอน. □■

“คอมพิวเตอร์ช่วยแปลภาษา”

*ศิริภัทรา เหมือนมาลัย

๖ รื่องของการแปลภาษาด้วยคอมพิวเตอร์ เริ่มมีมาสามสิบกว่าปีแล้ว แต่ได้หาย

จากไปด้วยความขัดข้องทางเทคนิคทั้งในด้านคอมพิวเตอร์และในด้านของภาษาศาสตร์ ปัจจุบันกำลังกลับมาเป็นที่สนใจกันอีกครั้งหนึ่ง เพราะคอมพิวเตอร์และภาษาศาสตร์ได้เจริญเติบโตคู่กันขึ้นมาถึงจุดหนึ่งทั้งงานในด้านนี้น่าจะเป็นไปได้

จะขอเล่าตั้งแต่ต้นว่า การแปลภาษาโดยใช้คอมพิวเตอร์นั้นคืออะไร มีความเป็นไปได้เพียงใด จากนั้นจะเป็นเรื่องของเทคนิคในระบบต่าง ๆ

การแปลภาษาด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การแปลโดยอัตโนมัติ (Au-

tomatic Translation) ซึ่งหมายถึงการแปลภาษาธรรมชาติจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือ เช่นแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ภาษาไทยเป็นภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น ที่บอกว่า เป็นภาษาธรรมชาติ เพราะปัจจุบันมีภาษาอีกชนิดหนึ่งเรียกว่า Artificial Language เกิดขึ้น เช่น ภาษาโคบอล ภาษาฟอร์แทรน ภาษาเบสิก เป็นต้น การแปลภาษาด้วยคอมพิวเตอร์ที่จะกล่าวถึงในบทความนี้จะไม่เกี่ยวกับภาษาเหล่านี้ เพราะจะนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการเขียนโปรแกรมเท่านั้น

เทคโนโลยีการใช้คอมพิวเตอร์แปลภาษา อาจกล่าวได้เป็น 4 เรื่องดังนี้

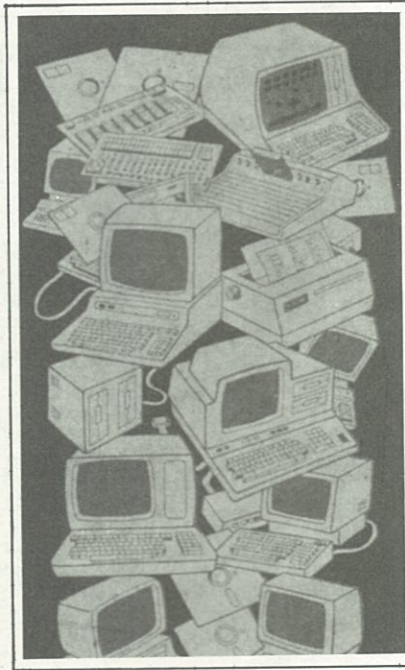
1. ประเภทของระบบระบบการแปลภาษาด้วยคอมพิวเตอร์สามารถแบ่งได้ 3 ประเภทคือ

ก) การแปลภาษาด้วย

เครื่อง (Machine Translation) ระบบนี้จะทำหน้าที่แปลโดยไม่ใช้คนช่วย แต่อาจมีการจัดข้อความที่ต้องการแปลก่อน เรียกว่ามี Pre-editing แต่ไม่ถึงกับช่วยแยกประโยค หรือช่วยแก้ความกำกวมให้เครื่อง เพราะถ้าต้องเสียเวลาทำให้เครื่องมากขนาดนั้น ใช้คนแปลเลยจะดีกว่า นอกจากนั้นอาจมีการตรวจแก้ผลการแปลได้ เรียกว่ามี Post-editing โดยเทียบกับพฤติกรรมมนุษย์ คือ ถ้าใช้คนแปล ก็ต้องมีการตรวจทานแก้ไข ฉะนั้นเมื่อเครื่องแปลแล้วก็ควรจะได้รับ การตรวจทานแก้ไขบ้าง

ข) การแปลภาษาโดยใช้เครื่องช่วย (Machine Aided Translation) วิธีนี้แบ่งได้เป็น

2 ระบบย่อย คือ ระบบการแปลด้วยเครื่องโดยมีคนช่วย กับระบบคนแปลโดยมีเครื่องช่วย ระบบแรกจะใช้เครื่องทำหน้าที่แปล แต่มีคนช่วยเป็นจุด ๆ เช่น ช่วยแก้ความกำกวมของคำ หรือความหมาย หรือให้ออกเครื่องว่าควรนำประโยคไปต่อที่ใด หรือช่วยเลือกคำจากพจนานุกรมให้เลย ส่วนระบบหลัง จะใช้คนทำหน้าที่แปล แต่ให้เครื่องช่วยบางจุด เช่น ให้ช่วยค้นพจนานุกรม จัดรูปแบบของคำ ทั้งสองระบบนี้ไม่มี Pre-editing แต่อาจมี Post-editing ได้

ค) การสร้างคลังศัพท์ (Terminology Data bank) ระบบนี้มักใช้งานก่อนให้คนแปล บางครั้งอาจไม่ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยก็ได้ ส่วนมากมักเป็นศัพท์เทคนิค ประโยชน์ของระบบนี้จะอยู่ที่ความทันสมัยนั่นเอง

2. จุดประสงค์ของการใช้ผลการแปล จุดประสงค์ของการแปลมีอยู่ 2 อย่าง คือ การหาสารสนเทศกับการเผยแพร่สารสนเทศ ประการแรก คือ การหาความรู้จากข้อมูลที่มีอยู่จะต้องใช้เครื่องช่วยเพราะอ่านไม่ทัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากภาษาต่างประเทศ ซึ่งบางทีเนื้อเรื่องอาจไม่น่าสนใจก็ได้ แต่ถ้าไม่เสียเวลาอ่านก็จะไม่ทราบว่าไม่น่าสนใจ ปัจจุบันสารสนเทศเกิดขึ้นอย่าง

มากมาย หากมีวิธีแปลที่รวดเร็วและไม่แพงเกินไป แม้จะมีคุณภาพต่ำก็ยังพอหาความรู้ได้ อย่างน้อยก็จะพอช่วยตัดสินใจได้ว่างานนั้น ๆ ควรนำมาแปลอย่างไรละเอียดหรือไม่ ส่วนในเรื่องของการเผยแพร่สารสนเทศ จะเป็นการเผยแพร่ความรู้จากคนกลุ่มหนึ่งไปสู่คนอีกกลุ่มหนึ่ง เช่น เมื่อประเทศหนึ่งต้องการส่งสินค้าทางด้านเทคโนโลยีไปขายอีกประเทศหนึ่ง ก็จำเป็นต้องมีคู่มือเป็นภาษาของลูกค้าที่จะเข้าใจด้วย การแปลจึงเป็นเรื่องสำคัญในด้านการค้าขายกับต่างประเทศ คู่มือของสินค้าก็จะต้องแปลอย่างระมัดระวัง ต้องถูกต้องและต้องชัดเจน ซึ่งนักแปลเก่ง ๆ ค่าตัวมักจะแพง และหาได้ยาก งานแปล

ก็อาจออกมาช้าไม่ทันใช้งาน

3. จุดประสงค์ของการใช้ระบบการแปล แม้ว่าการแปลงานด้านวรรณกรรม จะถือเป็นการเผยแพร่ก็ตาม แต่มีใช้งานเร่ร่อนไม่เหมือนการแปลงานด้านเทคโนโลยี คนแปลงานด้านวรรณกรรมยังหาได้ง่ายกว่า ประกอบกับคอมพิวเตอร์ก็ไม่น่าหนักในการแปลวรรณกรรม ยกตัวอย่างเช่น ประโยค “LOVE IS BLUE” แต่คอมพิวเตอร์จะแปลประโยคเช่น “OXYGEN IS GAS” ได้ งานแปลด้านเทคโนโลยี นอกจากจะเป็นที่ต้องการกันมากแล้ว ยังต้องมีความสม่ำเสมอในการใช้ศัพท์เทคนิคอีกด้วย นักแปลในด้านนี้ก็หาได้ยาก ดังนั้นระบบการแปลไม่ว่าจะเป็นระบบใด หรือแม้แต่ WORD PROCESSOR ก็นับว่ามีส่วนช่วยได้ทั้งสิ้น การแปลวรรณกรรมจะเน้นที่ลีลาสำนวน แต่การแปลด้านเทคโนโลยีจะเน้นที่เนื้อหา ระบบการแปลภาษาด้วยคอมพิวเตอร์อาจจะขาดลีลาขาดความไพเราะ แต่จะดีในด้านศัพท์และสาระสำคัญของเรื่อง

4. เทคนิคทางด้านภาษาศาสตร์ เทคนิคทางด้านภาษาศาสตร์ที่ใช้กันอยู่ในการแปลภาษาด้วยคอมพิวเตอร์มีอยู่ด้วยกันหลายแบบ อาจจะพอเปรียบเทียบได้เป็นคู่ ๆ ดังนี้

ก) การแปลโดยตรง หรือ การแปลโดยอ้อม

การแปลโดยตรง คือ การแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งโดยเฉพาะ

การแปลโดยอ้อม คือ การแปลที่จะใช้การวิเคราะห์ภาษาต้นฉบับแล้วจึงสร้างภาษาเป้าหมายขึ้น โดยกระบวนการจะแยกจากกัน จะมีการแก้ความกำกวมของภาษาต้นฉบับก่อน โดยจะยังไม่สนใจว่าภาษาเป้าหมายจะเป็นภาษาใด

ตัวอย่างการแปลโดยตรง เช่น “cat” แปลว่า “แมว” เป็นต้น ส่วนตัวอย่างการแปลโดยอ้อม เช่น คำว่า “heat” ในประโยคต้องแก้ความกำกวมเสียก่อน ว่าเป็นคำนาม หรือคำกริยา เป็นต้น

ข) การใช้ภาษากลาง หรือ การใช้การเปลี่ยน (Transfer) เป็นลักษณะของระบบที่พยายามค้นหาความหมายและหาตัวแทนความหมายมาแสดงโดยไม่ขึ้นกับภาษาใด จากนั้นจึงนำตัวแทนความหมายนี้ไปสร้างเป็นภาษาเป้าหมายขึ้นอีกทีหนึ่ง เรื่องของภาษากลางนี้มีแนวคิดมาจากเรื่องของภาษาสากล (Linguistic Universals) ซึ่งนักภาษาศาสตร์และนักปรัชญายังถกเถียงกันอยู่ว่า ตัวแทนของหน่วยความหมาย (Unit of

Meaning) ซึ่งจะต้องเหมือนกันทุกภาษา โดยไม่สนใจว่าแต่ละภาษาจะมีการแสดงออกหรือโครงสร้างไวยากรณ์เป็นอย่างไร ส่วนการใช้การเปลี่ยนเป็นลักษณะของระบบที่ถือว่าตัวแทนแสดงความหมายของหน่วยไวยากรณ์ เช่น ประโยค ของภาษาต้นฉบับ กับภาษาเป้าหมายจะต่างกัน จะต้องมีส่วนเชื่อมต่อที่เทียบตัวแทนแสดงความหมายที่เป็นลักษณะเฉพาะของภาษาหนึ่ง แล้วเปลี่ยนให้เป็นตัวแทนของอีกภาษาหนึ่ง เช่น ในประโยคภาษาอังกฤษใช้ It เป็นประธาน แล้วตามด้วย Verb to be “It is a pleasure to be here” จะต้องเปลี่ยนเป็นโครงสร้างของภาษาไทย คือ “ยินดีที่ได้มาอยู่ที่นี่” ไม่ใช่แปลตรง ๆ โดยไม่มีการเปลี่ยนว่า “มันเป็นความยินดี มาอยู่ที่นี่”

ระบบการแปลที่ใช้เทคนิคการใช้ภาษากลาง จะประกอบด้วยการวิเคราะห์และการสร้างส่วนระบบการแปลที่ใช้เทคนิคการเปลี่ยนจะประกอบด้วยการวิเคราะห์ การเปลี่ยน และการสร้าง

ค) การพิจารณาแบบเฉพาะที่และการพิจารณาแบบครอบคลุม การพิจารณาแบบเฉพาะที่ถือว่าคำเป็นตัวแทนสำคัญในการวิเคราะห์ อาศัยคำที่ปรากฏ

ข้างหน้าหรือข้างหลังเป็นตัวช่วยตัดสินความหมาย ตัวอย่างเช่น heat ถ้ามี the อยู่ข้างหน้าจะถือเป็นคำนาม ถ้าไม่มี the อยู่ข้างหน้าก็เป็นคำกริยา เป็นต้น ส่วนการพิจารณาแบบครอบคลุมจะอาศัย context ช่วยตัดสินความหมาย อาจจะเป็นการวิเคราะห์ประโยคทั้งประโยค หรือย่อหน้าทั้งย่อหน้าก็ได้ เช่น “เมื่อวานเขาไปโรงเรียน” กับ “วันนี้เขาอยู่บ้าน” ดังนั้น “เมื่อวาน” จะเป็น context ที่บอกให้รู้ว่าทำกริยานั้นในอดีต และ “ตอนนี้” เป็น context บอกให้ทราบว่าทำกริยานั้นในปัจจุบัน เป็นต้น

ระบบการแปลภาษาด้วยเครื่องยุคแรก

ระบบการแปลภาษาด้วยเครื่องยุคแรก มุ่งไปที่การแปลเอกสารด้านวิทยาศาสตร์อย่างคร่าว ๆ ผู้ใช้จะต้องรู้เนื้อหาของวิชาการนั้น ๆ อยู่แล้ว ในยุคแรกเชื่อว่าส่วนสำคัญที่สุดของระบบคือพจนานุกรมสองภาษา เช่น อังกฤษ-ฝรั่งเศส ฝรั่งเศส-อังกฤษ การสร้างระบบ จึงเป็นการสร้างพจนานุกรม ส่วนวิธีการปรับปรุงการแปล ก็คือ

- การขยายพจนานุกรมให้รวมทั้งสำนวนและส่วนของประโยคที่มีคำแปลโดยเฉพาะ
- การสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพื่อจัดความกำกวม

ของคำ การเรียงคำในภาษาเป้าหมาย เป็นต้น

- การเขียนรหัสคำสั่งไว้ในพจนานุกรม เพื่อนำไปเรียกโปรแกรมพิเศษมาทำงานกับคำนั้น ๆ

วิธีนี้ได้เชื่อมความนิยมลง เพราะเมื่อข้อความที่ต้องการแปลยาวมากขึ้น คุณภาพก็เริ่มเลวลงจึงต้องเพิ่มโปรแกรมเพื่อปรับปรุงระบบ จนในที่สุดก็ปรับปรุงต่อไปไม่ไหว

ระบบการแปลภาษาด้วยเครื่องในยุคที่สอง

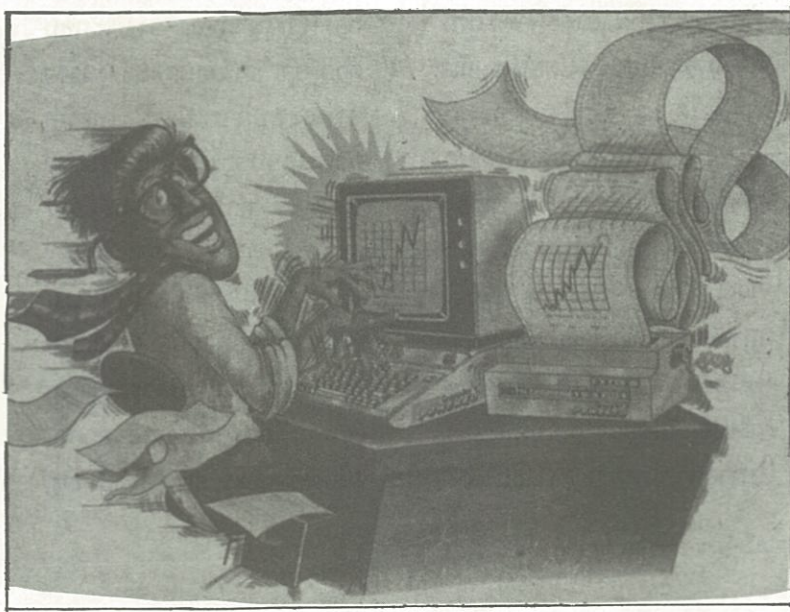
ในยุคนี้เริ่มมีการตรวจหาลักษณะโครงสร้างของภาษาแล้วสร้างรูปแบบต่าง ๆ ขึ้น เพราะนักภาษาศาสตร์เริ่มพิจารณาภาษาธรรมชาติ, นักคณิตศาสตร์เริ่มพัฒนาทฤษฎีด้านภาษารูปนัย, นักคอมพิวเตอร์เริ่มรู้จักแนวคิดขั้นพื้นฐานของโปรแกรม และเริ่มหาทฤษฎีการแปลโปรแกรม ในยุคนี้เองได้มีการแยกซอฟต์แวร์ออกเป็น 2 ส่วน คือ ซอฟต์แวร์ที่เป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ กับซอฟต์แวร์ทางด้านภาษาศาสตร์ โครงสร้างของประโยคกับพจนานุกรมจะแยกออกจากกัน ซอฟต์แวร์ด้านภาษาศาสตร์จะถือไวยากรณ์และพจนานุกรมซอฟต์แวร์ในส่วนที่เป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่จะใช้ทำงานกับซอฟต์แวร์ด้านภาษาศาสตร์จะ

ไม่ขึ้นอยู่กับภาษาใดภาษาหนึ่ง โดยเฉพาะ

ระบบการแปลภาษาด้วยเครื่องตามแนวคิดนี้ เกิดขึ้นมากมาย นักวิจัยต่างก็พยายามวิเคราะห์ว่า ขั้นตอนการแปลนั้นควรเป็นอย่างไร แล้วสร้างซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ขึ้น ให้พร้อมจะทำงานกับซอฟต์แวร์ด้านภาษาศาสตร์ นักคอมพิวเตอร์จากหลายกลุ่มวิจัยได้สร้างซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ดังกล่าวเรียบร้อยแล้วและกำลังปรับปรุงให้ใช้ได้สะดวกยิ่งขึ้น ซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์จะแบ่งได้เป็น 2 พวก คือ พวกที่ใช้ระบบการเปลี่ยนกับพวกที่ใช้ภาษากลาง ซึ่งในยุคแรกที่ยังไม่มีการวิเคราะห์ภาษาต้นฉบับ การแปลจะมีลักษณะเป็นการเปลี่ยนโดยตรงจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง ระบบหนึ่งจะทำได้เพียงคู่เดียว ต่อมาเมื่อมีการวิเคราะห์ภาษาต้นฉบับ

และการสร้างภาษาเป้าหมาย ความแตกต่างของแต่ละระบบจะอยู่ที่ความลึกซึ้งของการวิเคราะห์ ช่วงนี้การแปลจะอยู่ในลักษณะหลายภาษา คือ จะแปลภาษาคู่ใดก็ได้ เพราะการวิเคราะห์กับการสร้างไม่ขึ้นต่อกัน ระบบที่ใช้การเปลี่ยนจะเริ่มเปลี่ยนที่จุดใดก็ได้แล้วแต่ความลึกของการวิเคราะห์ถ้าวิเคราะห์ได้ลึกมาก การเปลี่ยนก็ซับซ้อนน้อยลง เมื่อใดที่วิเคราะห์ได้ลึกถึงขนาดที่สามารถเข้าถึงภาษากลางได้ เมื่อนั้นก็จะไม่มีการเปลี่ยน เพราะจะสร้างประโยคเป้าหมายจากภาษากลางได้ทันที นี่จึงเป็นระบบที่ใช้ภาษากลาง

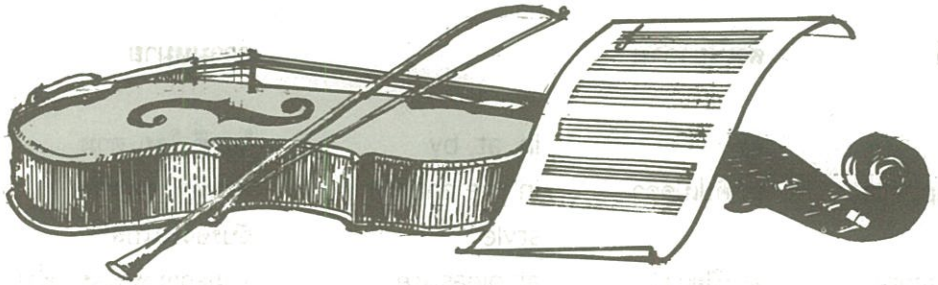
อย่างไรก็ตาม แนวคิดในเรื่องความลึกของการวิเคราะห์อย่างไหนจึงเรียกว่าลึก และภาษากลางที่ค้นพบนี้คือ ภาษากลางจริงหรือ จึงเป็นสิ่งที่น่าติดตามกันต่อไป □ ■

*ยุวดี ทองคำวรรณ

ดนตรี-ลีลา

ดนตรี-ลีลา
สังคีตศิลป์
ดุริยางคศัพท์
เขียนท่านทั้งหลาย

ไพเราะนักหนาภาษาดนตรี
บรรเลงเพลงดีให้มีความหมาย
เป็นเครื่องกำกับระดับเม็ดพราย
เรียนรู้ความหมายเม็ดพรายดนตรี

เพลงทุกเพลงย่อมมีลีลา ลีลา (Rhythm) หมายถึงความสั้น-ยาว หนัก-เบา ของเสียงที่ปราศจากระดับความสูง ต่ำ นั่นคือโครงสร้างที่เป็นที่ชะ-รลสะ ของบทเพลงนั่นเอง ลีลาที่ประพันธ์เป็นทำนองเพลงต้องอาศัยจังหวะช้า-เร็ว หนัก-เบา ของบทเพลง เป็นเครื่องช่วยเสริมให้ความรู้สึกในการฟัง มีความกระฉับขั้ว ฟังแล้วเกิดจินตนาการ

อะไรเป็นเครื่องช่วยให้ผู้ปฏิบัติการดนตรีทราบถึงกำลังความช้า-เร็ว ของจังหวะ ช่วยให้เกิดอารมณ์ในการบรรเลง และช่วยกำหนดความเข้มของเสียง (Dynamic) ว่าดัง-เบา ประการใด อะไรทำให้ผู้ปฏิบัติการดนตรีสามารถบรรเลงเครื่องดีด สี ตี เป่า ในวงดุริยางค์ ด้วยจังหวะช้า-เร็ว ปานกัน มีอารมณ์ในการบรรเลงตรงกัน ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์คร่ำครวญ เศร้าสร้อย โหยหา หรืออารมณ์อ่อนหวาน ร่าเริง เบิกบาน สนุกสนาน

เครื่องช่วยนั้นคือ ดุริยางคศัพท์ เป็นศัพท์เกี่ยวกับดนตรีซึ่งมักนิยมบันทึกกันเป็นภาษาิตาเลียน การเรียนรู้ความหมายของดุริยางคศัพท์ ที่เขียนกำกับไว้ในบทเพลง จึงมีความสำคัญต่อผู้ปฏิบัติการดนตรี ความรู้ลึกซึ้งทางดุริยางคศัพท์ ทำให้ผู้ปฏิบัติการดนตรีบรรเลงได้ถูกต้องตามความปรารถนาของผู้ประพันธ์เพลง เสียงดนตรีที่บรรเลงจะช่วยสร้างความรู้สึกในการฟัง ให้เกิดจินตนาการไปได้ต่าง ๆ นานา ทำให้มีความกระฉับขั้ว มีความรู้สึกในอารมณ์ที่ตื่นเต้น คึกคัก กล้าหาญ หวาดกลัว เศร้า หรือร่าเริง แจ่มใส

*ศึกษานิเทศก์ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร : ศศ.ม. (จารึกภาษาตะวันออก) มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ดุริยางคศัพท์ เป็นศัพท์เฉพาะทางดนตรี ผู้ศึกษาจะทราบความหมายของคำศัพท์ จากการปฏิบัติกับเครื่องดนตรี จากการถ่ายทอดประสบการณ์หรือค้นคว้าจากพจนานุกรมดนตรีโดยตรง เนื่องจากดุริยางคศัพท์เป็นศัพท์ที่มีค่าควรแก่การเรียนรู้ ข้าพเจ้าจึงรวบรวมดุริยางคศัพท์ตามลำดับตัวอักษร ดุริยางคศัพท์ที่นำมาเสนอนี้ ส่วนใหญ่เป็นภาษาอิตาเลียน มีส่วนน้อยที่เป็นภาษาละติน ความหมายของดุริยางคศัพท์ต่าง ๆ นั้นให้ไว้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย เพื่อการเทียบเคียงความหมายให้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

ศัพท์	สำเนียงอ่าน		ความหมาย
a	อะ	in, at, by	ใน ที่ โดย ตาม
a cappella	อะ คัปเปลลา	in the church style	ตามทำนองเพลง ขับร้องในโบสถ์
a piacere	อะ เปียเชเร	at pleasure	ตามความพอใจของผู้ปฏิบัติดนตรี
ad libitum (ละติน) (คำย่อ ad lib.)	อัด ลิบิตุม (อัด ลิบ)		(ในการใช้จังหวะช้า-เร็ว หรือใน การปฏิบัติอื่น)
accelerando (คำย่อ accel.)	อัซเซเลรันโด	quickenning (the time)	ค่อย ๆ เร่งกำลังจังหวะให้เร็วขึ้นไป
acciaccatura	อัซซะคะตุรา	a 'crushing' (implying violent pressure)	ตัวโน้ตเสียง 'สะบัด' การปฏิบัติให้ เล่นเป็นเสียงกระทบอย่างรวดเร็ว
adagio	อะดาจิโอ	'at ease' i.e. slow	ช้า
adagietto	อะดาจิเอตโต	slightly faster than adagio	ช้าพอควร แต่เร็วกว่า adagio
adagissimo	อะดาจิซิโม	very slow	ช้ามาก
affettuoso	อัฟเฟตตูโอโซ	'affectionate' with tender emotion	อ่อนหวานชวนให้รักใคร่
affrettando	อัฟเฟร็ตตันโด	hurrying i.e. increasing the speed	เร่ง (จังหวะ) ให้เร็วขึ้น
agitato	อะจิตาโต	'agitated' i.e. restless and wild	ร้อนรน ตื่นเต้น
allegretto	อัลเลเกรตโต	moderately quick movement slower than allegro	จังหวะเร็วตามสมควร ช้ากว่า อัลเลโกร

ศัพท์	สำเนียงอ่าน	ความหมาย	ศัพท์
allegro	อัลเลโกร	lively, brisk movement	จังหวะเร็วกระฉับกระเฉง
amoroso	อะมอโรโซ	lovingly	อย่างอ่อนหวานน่าเสนหา
andante	อันดานเต	moderately tempo, inclining to slowness	จังหวะช้าพอประมาณ
andantino	อันดานติโน	diminutive of andante	จังหวะช้าพอควร (เร็วกว่า andante)
animato	อะนิมาโต	animated	ว่องไว เร่งให้เร็วขึ้น
arpeggio	อาร์เปจโจ	'to play the harp' the notes of a chord played not simultaneously but in rapid succession- 'broken' or spread out as on the harp	ปฏิบัติ 'กริด' ให้มีเสียงอย่างพิน
attacca	อตัตคคา	attack, i.e. start the next movement or section without any break	ปฏิบัติต่อไปทันที ไม่มีการร้องรอ
attacca subito	อตัตคคา ซุบิโต	beginning suddenly	
barcarola	บาร์คาโรลา	a boating-song	ตามทำนองเพลงโลเรือ ใช้ ประยุกต์กับดนตรีในจังหวะ 6 หรือ 12 8 8
bis	บีส	to be played twice	ปฏิบัติซ้ำสองครั้ง
bravura	บราวูรา	bravery	อย่างเก่งกล้าโดดเด่น
brio, con brio	บริโอ, คอน บริโอ	vigour, vigorously	เร็วจัดอย่างหนักแน่นว่องไว
burlesca	บุร.เลสคา	a short piece of a lively and frolicsome character	อย่างขบขันตลกคะนอง
calando	คาลันโด	giving way, both in volume and speed	ค่อย ๆ ไรจังหวะ และเสียง จนหายไป
cantabile	คันตาบิเล	singable	ปฏิบัติเลียนตามแบบเพลงขับ ร้องที่อ่อนหวาน

ศัพท์	สำเนียงอ่าน		ความหมาย
cantilena	คันติเลนา	a sustained, flowing melodic line	แนวทำนองเพลง
capriccioso	คาปริชชีโอโซ	a piece in which the composer follows the dictates of fancy	ตามความนึกคิด ตามอำเภอใจ
col, coll, colla, colle	คอลล, คอลลลา คอลลเล	an accompaniment played to the lead of a voice	ให้ตามไป ให้คล้อยตามไป
come	โคเม	as	เช่น
come primo	โคเม ปริโม	as at first	เหมือนเช่นในครั้งแรก
come sopra	โคเม โซปรา	as above	เหมือนเช่นที่แล้วมาเหมือนดังข้างบน
comodo	โคโมโด	at a convenient speed, neither too fast nor too slow	อย่างง่าย ๆ เรียบ ๆ ตามถนัด ไม่เร็วนัก ไม่ช้านัก
con	คอน	with	ด้วย
con amore	คอน อะมอเร	lovingly	ด้วยความรักใคร่ ทะนุถนอม
con anima	คอน อะนีมา	with spirit	ด้วยความว่องไว
con brio	คอน บริโอ	vigorously	ด้วยความฮึกเหิม กระปรี้กระเปร่า
con delicatezza	คอน เดลิคาเตซซา	delicately	ด้วยความประณีตอ่อนโยน
con fuoco	คอน ฟุโอโค	with fire	ด้วยความฉับไวประดุจเปลวไฟไหม
crescendo	เครสเซนโด	gradually growing	ทำเสียงจากเบาให้ค่อย ๆ
(คำย่อ cresc.)	(เครส)	louder	ดังแรงขึ้นตามลำดับ
da capo	ดา คาโป	go back again	(ย้อนกลับไปปฏิบัติ)
(คำย่อ D.C.)		into the beginning of the piece	ตั้งแต่ต้น
dal	ดัล	from	จาก ตั้งแต่
dal segno	ดัล เซ็นโย	go back to this sign	ให้ย้อนไปปฏิบัติซ้ำที่เครื่องหมาย ♯
(คำย่อ D.S.)			
decrescendo	เดเครสเซนโด	gradually softening	ทำเสียงจากดังให้ค่อย ๆ เบา
(คำย่อ decresc.)	(เด เครส.)		ลงเป็นลำดับ

ศัพท์	สำเนียงอ่าน	ภาษาอังกฤษ	ความหมาย	ศัพท์
diminuendo (คำย่อ dim.)	ดิมีนูเอนโด (ติม)	synonym for decrescendo	ทำเสียงให้ค่อย ๆ เบา และ อ่อนกำลังลงตามลำดับ	
dolce	ดอลเซ	sweet, gentle	ทำเสียงให้อ่อนหวาน	
dolcissimo	ดอลซิสซิโม	very sweet	ทำเสียงให้อ่อนหวานที่สุด	
dolente	ดอลเลนเต	sorrowful	ทำเสียงโศกครวญเศร้าสลด	
estinto	เอสตินโต	so soft that the music can hardly be heard	ทำเสียงให้แผ่วสูญหายไป	
espressivo	เอสเปรสซิโว	expressively	อย่างมีความรู้สึกซาบซึ้ง	
finale	ฟิแนเล	the last movement of a work in several movements	การจบ ท่อนจบ ท่อนสุดท้าย	
fine	ฟิเน	the point at which the piece comes to an end	จบบริบูรณ์	
forte (f.)	ฟอร์เต	loud	(เสียง) ดัง	
forte piano (fp.)	ฟอร์เต ปิอาโน	loud and immediately soft again	ดังเฉพาะโน้ตตัวเดียว แล้วเบาทันที	
fortissimo (ff.)	ฟอร์ติสซิโม	very loud	ดังมาก	
fortississimo (fff)	ฟอร์ติสซิสซิโม	extremely loud	ดังที่สุด	
giocoso	จิโอโคโซ	merry	ร่าเริง สนุกสนาน	
glissando	กลีซันโด	sliding from one note to another	(เสียง) รูด	
grave	กราเว	solemn and slow	ช้ามากอย่างโหยหวน	
grazioso	กราซิโอโซ	graceful	ไคเกร้า อย่างสง่างามเผย น่าเกรงขาม	
larghetto	ลาร์เกตโต	slow and broad but less so than largo	นุ่มนวล ช้าพอสมควร	
largo	ลาร์โก	slow and broad	ช้ามากพอสมควร (เสียง) เน้น ๆ กว้าง ๆ	
Legatissimo	เลกาติสซิโม	as smooth as possible	เชื่อมเสียงให้เลื่อนไหล ติดต่อกันอย่างสนิทแนบเนียนที่สุด	

ศัพท์	สำเนียงอ่าน		ความหมาย
legato	เลกาโต	smooth	เชื่อมเสียงให้เลื่อนไหลต่อเนื่องกันไป
lento	เลนโต	slow	ช้า
l'istesso tempo	ลิสเตสโซ เทมโป	the same tempo	ปฏิบัติตามจังหวะเดิมที่แล้มาแล้วมา
loco	โลโค	in the normal place	ปฏิบัติตามตรงตามระดับเสียงของโน้ตที่บันทึกไว้
lunga pausa	ลุงกา ปอซ่า	long pause, long rest	ปฏิบัติให้มีอัตรายาวกว่าปกติ
lusingando	ลูซิกันโด	in a tender manner	อย่างนี้มนวลอ่อนหวาน
ma	มา	but	แต่
allegro ma	อัลเลโกร มา	quickly but not	เร็วแต่ไม่เร็วมาก
non troppo	นอน ทร็อปปโป	too quickly	(เร็วพอสมควร)
maestoso	มาเอสโตโซ	majestic, dignified	องอาจ มีสง่า
mano	มานโน	hand	มือ
mano dritta	มานโน ดริตตา	right hand	ให้ปฏิบัติ (เครื่องดีดลิ่มนิ้ว)
(m.d.)			ด้วยมือขวา
mano sinistra	มานโน ซินิสตรา	left hand	ให้ปฏิบัติ (เครื่องดีดลิ่มนิ้ว)
(m.s.)			ด้วยมือซ้าย
marcato	มาร์คาโต	marked, emphatic	เน้นเสียงให้หนัก
martellato	มาร์เทลลาโต	"hammered"	ย้ำเสียงให้หนักประดุจโขกด้วยค้อน
meno	เมโน	less	น้อยลง
meno mosso	เมโน มอสโซ	with less movement i.e. less quickly	ลดจังหวะให้ช้าลง
mesto	เมสโต	sad	อย่างโศกเศร้า
mezzo	เมซโซ	half	ครึ่งเดียว
mezzo forte	เมซโซ ฟอर्ट	medium loud	ทำเสียงให้ดังเพียงครึ่งเดียว (ดังปานกลาง)
mezzo piano	เมซโซ ปิอาโน	medium soft	ทำเสียงให้เบาเพียงครึ่งเดียว (เบาปานกลาง)
(mp)			
mezzo voce	เมซโซ โวเซ	with a moderate volume of tone	ขับร้องด้วยเสียงเพียงครึ่งเดียว คือใช้เสียงขับร้องที่นุ่มนวลแผ่วเบา

ศัพท์	สำเนียงอ่าน		ความหมาย
moderato	โมเดราโต	moderate (with reference to speed)	จังหวะปานกลางไม่ช้าไม่เร็วเกินไป
morendo	มอเรนโด	'dying' i.e. decreasing in volume (and also possibly speed) at the end of a phrase or the end of a composition	ค่อย ๆ ไรยเสียงและจังหวะ จบดับสูญ (ตาย) ไป
mosso	มอสโซ	moved	การเคลื่อนไหวของจังหวะเพลง
piu mosso	ปิว มอสโซ	faster	เร็วขึ้น
meno mosso	เมโน มอสโซ	slower	ช้าลง
obligato	อ็อบบลิกาโต	literally 'essential' or 'obligatory'	แนวเพลงสำคัญที่ต้องปฏิบัติ
opus (op.)	โอปุส	work	ผลงานประพันธ์เพลงชิ้นที่---
ostinato	ออสตินาโต	a persistently repeat of musical figure	ซ้ำ ๆ เสมอ ๆ
perdendosi	เปอร์ดอนโดซี	'losing itself'. term indicating that the music should be played softer and softer until it dies away	ไรยกาลังจังหวะ และเสียงจนสูญหาย
pesante	เปซันเต	heavy, ponderous, solid	หนักหน่วงด้วยความหนักแน่น
piacevole	ปิอาเซโวเล	in an agreeable, pleasant manner	ด้วยความอ่อนหวาน น่าเอ็นดู
piano (p)	ปิอาโน	soft	(เสียง) เบา
pianissimo (pp)	ปิอานิสซิมอ	very soft	เบามาก
pianississimo	ปิอานิสซิสซิมอ	extremely soft	เบาที่สุด
pietoso	ปิเอโตโซ	compassionate, sympathetic	อย่างน่าสังเวช
piu	ปิว	more	มากขึ้น
piu allegro	ปิว อัลเลโกร	faster	จังหวะเร็วมากขึ้น
piu andante	ปิว อันดานเต	slower	ช้าลง

ศัพท์	สำเนียงอ่าน		ความหมาย
piu lento	ปิว เลนโต	rather slower	ทอดจังหวะให้ช้าลงมาอีก
piu forte	ปิว ฟอर्टเต	louder	ดังขึ้น
pizzicato (pizz.)	ปิสซิกาโต	'plucked' to indicate plucking of the string by the finger on a bowed instrument	ดีด (ลงบนสายขอ แทนคันสี)
pochetting	โปเค็ตติโน	very little, very slightly	เล็กน้อยจริง ๆ
poco	โปโค	little, slightly, rather	เล็กน้อย
poco a poco	โปโค อา โปโค	little by little, gradually	ทีละเล็กทีละน้อย
poco ritardando (poco rit.)	โปโค ริตาร์ดันโด	gradually slower	ค่อย ๆ ช้าลงทีละน้อย
pomposo	ปอมโปโซ	in a pompous manner	อย่างองอาจ สง่าภาคภูมิ
portamento	ปอร์ตะเมนโต	An effect used in singing or in playing a bow instrument	โหน (รูด) เสียงจากบนลงล่าง หรือล่างขึ้นบน
precipitoso	เปรซิปีโตโซ	precipitately, i.e. impetuously	อย่างเร่งรีบ
presto	เปรสโต	lively, brisk	จังหวะเร็วจัด
prestissimo	เปรสติสซิโม	fastest speed	เร็วที่สุด
rallentando	รอลเลนตันโด	becoming gradually slower	ค่อย ๆ ผ่อนกำลัง จังหวะ ให้ช้าลง
resoluto	เรโซลูโต	in a resolute manner	อย่างแกร่งกล้าเด็ดขาด
ritardando (rit.)	ริตาร์ดันโด	becoming gradually slower	ค่อย ๆ รอยจังหวะให้ช้าลง
ritenuto	ริเตนุโต	held back in tempo	ค่อย ๆ หน่วงจังหวะให้ช้าลง
rubato	รูบาโต	'robbed', controlled flexibility of tempo	ไม่ต้องปฏิบัติตามอัตราตัวโน้ต จะผ่อนหรือเร่งได้ตามใจผู้ปฏิบัติ

ศัพท์	สำเนียงอ่าน	ความหมาย
segue	เซกเว	'follows' to proceed to ต่อ ๆ ไปให้ปฏิบัติเหมือนกัน the following movement without a break
semplice	เซมปลิเซ	in a simple manner อย่างธรรมดา เรียบง่าย
sforzando (sf)	สฟอร์ซันโด	forcing, i.e. เน้นเสียงให้ดังหนักแน่น
sforzato	สฟอร์ซาโต	giving a strong accent และเด่นขึ้น on a simple note or chord
simile	ซิมิเล	like, similar ให้ปฏิบัติแบบเดียวกันกับที่ แล้วมา
sino	ซิโน	until จนถึง
slentando	สเล็นตันโด	becoming gradually ค่อย ๆ ไรจางหะ ให้ช้าลง slower เป็นลำดับ
smorzando	สมอร์ซันโด	dying away ทำเสียงให้แผ่วเบา จน จางหายไป
soave	โซอะเว	in a smooth and gentle manner อย่างไพเราะอ่อนหวาน
solo	โซโล	'alone'. piece to be performed by one person เดี่ยว เช่นเดี่ยวก็ตาร์
sonore	โซนอเร	sonorous, with full tone ทำเสียงแผดดังสนั่น มีกังวาน กึกก้อง
sostenuto	ซอสเตนุโต	sustained ปฏิบัติเสียงยาวเต็มอัตรา จางหะอย่างแท้จริง
sotto voce	ซอตโต โวเซ	in an under tone, quietly ทำเสียงกระซิบแผ่วเบา พอ ได้ยิน
spianato	สเปียนาโต	smooth even เรียบ ๆ สม่่าเสมอกัน
spiritoso	สปิริโตโซ	in a spirited manner คึกคักอย่างมีชีวิต ชีวา
staccato	สตัคคาโต	detached ทำเสียงให้สะดุดขาด จากกันเป็นห่วง ๆ

ศัพท์	สำเนียงอ่าน		ความหมาย
stretto	สเตรตโต	close narrow, drawn together	กระชั้นจังหวะให้ถี่เข้า
stringendo	สตริงเจนโด	'tightening'. i.e. increasing the tension and (usually) accelerating the tempo	เร่งจังหวะให้เร็วถี่ กระชั้นเข้า
sul, sulla	ซุล ซุลลา	on	บน ณ ที่ เช่น sul G เล่นบนสายจี
tace or tacet (ละติน)	ตาเซ หรือตาเซท	'is silent'	ให้ระวัง (เงียบ) เสียงไว้
tempo	เต็มโป	time	จังหวะ
tempo comodo	เต็มโป โคโมโด	at a convenient speed	ตามจังหวะที่เหมาะสม หรือถนัด
tempo giusto	เต็มโป จิอุสโต	in a proper time	ปฏิบัติตรงตามจังหวะอย่างเด็ดขาดแน่นอน
tempo ordinario	เต็มโป ออร์ดินาโร	normal, common time	ไปตามจังหวะปกติ ธรรมดา
tenerezza	เตเนเรสซา	tenderly	อย่างเยือกเย็น
teneramente	เตเนราเมนเต		อ่อนหวาน
tenuto	เทนุโต (เตนุโต)	'held'. Indication that a single note or chord should be hold for its full value (or even longer)	ยึดเสียงให้ยาวเต็มอัตรา ตัวโน้ต
tranguillo	ทรันควิลโล (ทรันควิลโล)	calm	สงบเรียบ ร่าเริง
trio	ทริโอ (ตริโอ)	-an instrumental- or vocal piece for three performers -a composition for three parts	เครื่องดนตรี 3 ชิ้น หรือ การร้องเพลงประสานเสียง 3 แนว เพลงประสานเสียง 3 แนว

ศัพท์	สำเนียงอ่าน		ความหมาย
troppo	ทร็อปปโป	too much	มาก
allegro non troppo	อัลเลโกริ นอน ทร็อปปโป	fast but not too fast	เร็วแต่ไม่มาก
tutte, tutti	ตุตเต ตุตตี	'all'. term used most often in concertos, to an entrance of the full orchestra	บรรเลงพร้อมกันทั้งวง
una corda	อุนนา คอร์ดตา	'one string'. the term used in a piano music to indicate the use of the left hand pedal	เพียงหนึ่งสาย (หมายถึงให้กดเท้าลงเหยียบ pedal ด้านซ้ายของเปียโน)
veloce	เวโลเช	fast	เร็วดังลอลม
vivace	วิวาเช	lively	ร่าเริง สนุกสนาน มีชีวิตชีวา
allegro vivace	อัลเลโกริ วิวาเช	quick and lively	เร็ว ร่าเริง มีชีวิตชีวา
vivo or con	วิว, คอน	lively	ว่องไว ฉับพลัน
vivacita	วิวาชีตา		คล่อง ร่าเริง
volante	ไวลองเต	(flying) fast and light	เร็วไวเหมือนนกเล็ก ๆ บินโฉบ
volti	โวลติ	turn over (the page)	พลิกหน้ากระดาษ (เพลง)
volti subito (v.s)	โวลติ ซูบิโต	turn quickly	ให้พลิกหน้ากระดาษ (เพลง) ทันที

ความรู้เกี่ยวกับดุริยางคศัพท์ หรือศัพท์ทางดนตรี จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้ปฏิบัติการดนตรี หรือครูผู้สอนดนตรีสากลทุกระดับชั้น แม้ในระดับประถมศึกษา ซึ่งผู้เรียนอ่านศัพท์ดนตรีไม่ออก และไม่รู้ความหมายเกี่ยวกับศัพท์ดนตรีเลย การที่ครูจะสอนศิษย์ให้เข้าใจอารมณ์ของเพลง เล่นหรือร้องได้ถูกต้องตามลีลาเพลง ครูจะต้องมีความรู้ในดุริยางคศัพท์ที่เขียนกำกับบทเพลงนั้น ๆ จึงจะสามารถให้คำแนะนำการเล่นหรือการร้องเพลงที่ถูกต้องแก่ศิษย์ได้ ยกตัวอย่าง เพลง Row row row your boat เป็นเพลงภาษาอังกฤษง่าย ๆ สำหรับเด็ก ซึ่งโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครจัดไว้ในคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอน ภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ก็ยังมีดุริยางคศัพท์ กำกับไว้ในบทเพลง เพื่อให้ครูนำไปสอนศิษย์ขับร้องได้ถูกต้องตามลีลาเพลง

ROW ROW ROW YOUR BOAT

Row Row Row your boat, Gently down the stream

Merrily Merrily Merrily Merrily. Life is but a dream,

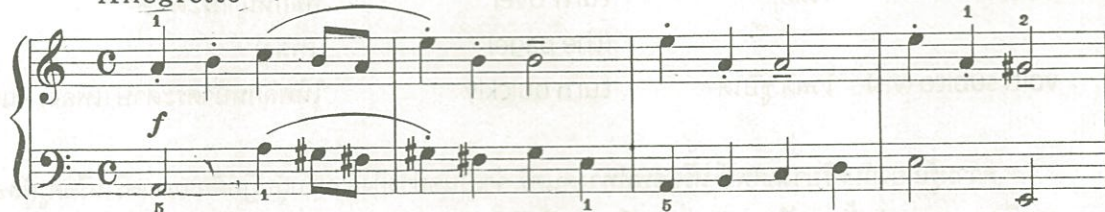
ลองทดสอบความรู้ทางดุริยางคศิลป์ของท่านกับเพลง Entrée ซึ่ง Leopold บิดาของ Mozart ได้ประพันธ์ไว้ เป็นเพลงง่ายๆ ที่มีลีลาดี ท่านองไพเราะ Mozart เองก็เคยเล่นเพลงนี้ในวัยเด็ก ☐ ■

Entrée

(Notebook for Wolfgang/des cahiers pour Wolfgang/Notenbuch für Wolfgang)

Leopold Mozart
(1762)

Allegretto

บรรณานุกรม

คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ สำนักการศึกษา, 2535.

ชลนุ้ ชลานุเคราะห์. คู่มือคำถาม-คำตอบวิชาดุริยางคศาสตร์สากล (เบื้องต้น). กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ล., 2522.

Agay, Denes. **Easy Piano Pieces**. 2 nd ed. Southampton : Camelot Press, 1975.

Westrup, Sir Jack and Harrison, F. Li. **Collins Encyclopedia of Music**. 2 nd ed. London : Collins Cleartype Press, 1976.

Wingell, Richard. **Experiencing Music**. California : Alfred Publishing, 1983.

ภาษาฝรั่งเศส

กับธุรกิจท่องเที่ยว-โรงแรม

* อมรลักษณ์ อากาศวิภาต

ในฐานะที่ผู้เขียน
ได้มีโอกาสทำ
งานในธุรกิจ
ท่องเที่ยว-โรง-
แรม มาหลายปี
จึงสามารถยืนยันได้ว่าภาษา
ฝรั่งเศสเป็นภาษาที่มีความสำคัญ
เท่า ๆ กับภาษาอังกฤษทีเดียว
โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นทัวร์
จากหลายประเทศแถบยุโรป ลูก-
ทัวร์ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยเข้าใจ

ภาษาอังกฤษซึ่งพนักงานบริการ
ในทุกโรงแรมหรือสถานบริการ
อื่นใช้ ดังนั้นพนักงานบริการใน
สถานบริการใดสามารถใช้ภาษา
ฝรั่งเศสสื่อสารกับแขกได้รู้เรื่อง
ก็ถือว่าสถานบริการแห่งนั้น
ประสบผลกำไรไปครั้งหนึ่งแล้ว
จะขอเล่าให้ฟังถึงปัญหาอุปสรรค
ที่มักเกิดขึ้นเสมอเกี่ยวกับพนักงาน
ต้อนรับของโรงแรมซึ่งทำหน้าที่
รับฝากข้อความทางโทรศัพท์ซึ่ง

จะต้องขอชื่อแขก และบ่อยครั้ง
ที่พนักงานสะกดชื่อของแขกผิด ๆ
ทำให้การฝากข้อความผิดพลาด
เป็นการสร้างความไม่ประทับใจ
ให้กับแขกของโรงแรมเป็นอย่าง
ยิ่ง ดังนั้นพนักงานบริการน่าจะ
ศึกษาหลักสูตรทางโทรศัพท์ที่ใช้เป็น
สากลและสามารถนำมาพูดได้
อย่างคล่องแคล่ว เพื่อประโยชน์
กับอาชีพของตนโดยตรง รหัส
ทางโทรศัพท์มีลักษณะดังนี้

* อาจารย์ประจำภาควิชาการท่องเที่ยวและการโรงแรม คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ศศ.บ. (ภาษาฝรั่งเศส) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

A = Albert

อ่านว่า อัลแบร์

B = Bernard

อ่านว่า แบร์นาร์

C = Cécile

อ่านว่า เซซิล

D = Denis

อ่านว่า เดอนี

E = Eugène

อ่านว่า อูแซน

F = Francois

อ่านว่า ฟรองซัว

G = Georges

อ่านว่า จอร์จ

H = Henri

อ่านว่า ฮองรี

I = Isabelle

อ่านว่า อีซาเบล

J = Jacques

อ่านว่า ชาร์ค

K = Kléber

อ่านว่า เคลแบร์

L = Louis

อ่านว่า ลูอิส

M = Monique

อ่านว่า โมนิค

N = Nathalie

อ่านว่า นาทาลี

O = Odette

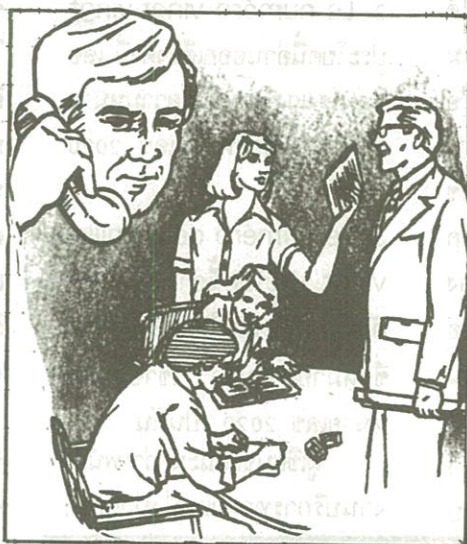
อ่านว่า โอแต็ต

P = Pierre

อ่านว่า ปีแยร์

Q = Quiberon

อ่านว่า กีเบอรอง

R = Robert

อ่านว่า โรแบร์

S = Suzanne

อ่านว่า ซูซาน

T = Théodore

อ่านว่า เตโอดอร์

U = Ursule

อ่านว่า อูซูล

V = Victor

อ่านว่า วิคตอร์

W = Wagon

อ่านว่า วากง

X = Xavier

อ่านว่า ซาวิเยร์

Y = Yves

อ่านว่า อีฟ

Z = Zoé

อ่านว่า โซเอ

เช่นแขกฝากข้อความถึง Madame Rose Marie อ่านว่า มาดาม โรส มารี พนักงานจะต้องทวนชื่อให้แขกฟังอีกครั้งโดยเรียก

ดังนี้

Madame

R comme Robert

อ่านว่า แอร์-กอม-โรแบร์

O comme Odette

อ่านว่า โอ-กอม-โอแต็ต

S comme Suzanne

อ่านว่า แอส-กอม-ซูซาน

E comme Eugene

อ่านว่า เออ-กอม-อูแซน

M comme Monique

อ่านว่า แอม-กอม-โมนิค

A comme Albert

อ่านว่า อา-กอม-อัลแบร์

R comme Robert

อ่านว่า แอร์-กอม-โรแบร์

I comme Isabelle

อ่านว่า อี-กอม-อีซาเบล

E comme Eugene

อ่านว่า เออ-กอม อูแซน

เป็นต้น

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่พนักงานบริการไม่ควรมองข้ามไปก็คือ ความรอบรู้เรื่องตัวเลข ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญซึ่งพนักงานจะต้องสัมผัสเกือบตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน ทั้งนี้เพราะชาวต่างชาติโดยเฉพาะฝรั่งเศสจากแถบยุโรปจะคุ้นเคยต่อการบอกหมายเลขเป็นภาษาฝรั่งเศส ซึ่งถ้าสถานบริการแห่งใดสามารถเตรียมความพร้อมให้กับพนักงานบริการของตนได้ ก็จะเป็นการประสบความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ โดย

เฉพาะในธุรกิจโรงแรมจะเห็นได้ว่าพนักงานต้อนรับของโรงแรม พนักงานติดต่อทางโทรศัพท์หรือ แม้แต่พนักงานบริการเสิร์ฟอาหาร จะเป็นบุคคลที่สัมผัสกับตัวเลข อยู่ตลอดเวลาเนื่องจากว่า แยกที่มาพักที่โรงแรมจำเป็นจะต้องแจ้งหมายเลขห้องของตนเพื่อติดต่อรับกุญแจห้องจากพนักงานต้อนรับหรือเพื่อบอกเบอร์ห้อง เพื่อที่จะเซนต์บิลค่าอาหาร ซึ่งแขกที่มาจากประเทศทางแถบ

2. Le numéro vingt-vingt ประโยคนี้อ่านออกเสียงดังนี้ เลอ-นูเมโร-แวง-แวง ซึ่งมีความหมายว่า เขาอยู่ห้องหมายเลข 2020 เช่นกัน

3. Le numéro deux mille-vingt ประโยคนี้อ่านออกเสียงดังนี้ เลอ-นูเมโร-เดอมีล-แวง ซึ่งหมายความว่า เขาอยู่ห้องหมายเลข 2020 เป็นต้น

ผู้เขียนขอแนะนำว่า พนักงานบริการทุกตำแหน่งน่าจะได้อ่าน

ชีวิตอย่างหนึ่งซึ่งจะช่วยสนับสนุนให้อาชีพของตนมีความก้าวหน้ายิ่งขึ้น เป็นที่ยอมรับแล้วว่าผู้จัดการแผนกต้อนรับของโรงแรมชั้นหนึ่งหลายโรงทราบทั่วกันว่า ทุกท่านล้วนมีความเชี่ยวชาญทางการฟังและการพูดภาษาฝรั่งเศสได้อย่างดีเยี่ยมนอกจากการใช้ภาษาอังกฤษ

จะเห็นได้ว่า ความสามารถพิเศษด้านนี้จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยยกระดับมาตรฐานของโรงแรมให้ก้าวมาเป็นอันดับ 1-2 ของโลกได้อย่างแน่นอน

ดังนั้นผู้จัดการแผนกต้อนรับคงจะมีส่วนช่วยอบรมพนักงานบริการส่วนหน้าให้มีการฝึกหัดการทักทายเบื้องต้นหรือการเสนอการบริการกับแขกชั้นพื้นฐานได้ดังสำนวนต่อไปนี้

การต้อนรับแขกที่สนามบิน

การสนทนาจะเริ่มขึ้นทันทีที่แขกเดินออกจากประตูผู้โดยสารขาเข้า ภาษาฝรั่งเศสใช้คำว่า la porte d' arrivée อ่านว่า ลา ปอร์ต ดา-คริ-เว่ ประโยคแรกที่พนักงานต้อนรับจะต้องพูดทักทายแขก

ช่วงเวลาเช้า-บ่าย

1 Bonjour Monsieur

อ่านว่า บงซู-ร เมอซีเยอร์

แปลว่า สวัสดีครับ (ค่ะ)

คุณผู้ชาย (คนเดียว)

หรือ Bonjour Madame

ยุโรปมักจะมีพูดได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. Le numéro deux zéro deux zéro ประโยคนี้อ่านออกเสียงดังนี้ เลอ-นูเมโร-เดอ-เซโร-เดอ-เซโร ซึ่งมีความหมายว่า เขายอยู่ห้องหมายเลข 2020

ศึกษาในเรื่องตัวเลขหลัก 10-1,000 โดยพออ่านออกเสียงได้ถูกต้อง

พนักงานบริการส่วนหน้าจะเป็นบุคคลแรกที่พบปะกับแขก ดังนั้นการมีทักษะด้านการฟัง การพูดภาษาฝรั่งเศสถือเป็นกำไร

อ่านว่า บงซู-ร มาตาม
แปลว่า สวัสดีครับ (ค่ะ)
คุณผู้หญิง (คนเดียว)
หรือ Bonjour Mademoi-
selle
อ่านว่า บงซู-ร-มีาด-มัว-แซล
แปลว่า สวัสดีครับ (ค่ะ) คุณ
(หมายถึงหญิงสาว)

ช่วงเวลาคำ-ทัก จะเปลี่ยนการ
ทักทายจากคำว่า Bonjour เป็น
Bonsoir (อ่านว่า บง-ซัวร์)

2 Bienvenue en Thaïlande
อ่านว่า เบียง-เวอ-นุ-ออง-ไต
ลอง
แปลว่า ยินดีต้อนรับสู่ประ-
เทศไทย

3 Vous avez fait bon vo-
yage ?
อ่านว่า วู-ซาเว่-เฟ-บง-วัวยาซ
ซึ่งหมายถึง การถามไถ่แขก
เกี่ยวกับการเดินทาง

การแนะนำตัวต่อแขกที่เดินทาง
มาถึง

1 Je m' appelle
อ่านว่า เซอ-มับ-แพลล...
แปลว่า กระผม (ดิฉัน) ชื่อว่า
...(ชื่อตัวของพนักงานต้อนรับ)

2 Je suis réceptionist de
l' hôtel
อ่านว่า เซอ-ซูย-เร-เซฟ-ซิ-
ยง-นีส-เดอ-โล-เตล ...
แปลว่า กระผม (ดิฉัน) คือ
พนักงานต้อนรับของโรงแรม...
(ชื่อของโรงแรม)

ที่แผนกต้อนรับของโรงแรม

1 Veuillez me donner vo-
tre passeport, s'il vous
plaît

อ่านว่า เวยเย่-เมอ-ดอนเน่
-ไวท์เทรออะ-ปาสปอร์ต, ซิล-
ดู-เปล
แปลว่า กรุณาแสดงหนังสือ
เดินทางด้วยครับ (ค่ะ)

2 Pouvez-vous signer ici,
s'il vous plaît

อ่านว่า ปูเว่-วู-ซีนเย่-อีซี-ซิล-
ดู-เปล
แปลว่า กรุณาเซ็นชื่อที่นี่
ด้วยครับ (ค่ะ)

พนักงานบริการทุกตำแหน่ง
ในโรงแรม มิควรจะมอง
ข้ามความสำคัญในการยาทเล็กน้อย
ๆ ในเรื่องต่อไปนี้คือ การ
ตอบรับ การกล่าวคำขอบคุณ
การกล่าวคำขอโทษ การพุดคุย
กับแขกและการกล่าวคำอำลาโดย
รู้จักใช้คำพูดให้ชาญฉลาด และ
นำฟังดังต่อไปนี้

1. การตอบรับ

Oui, Monsieur

อ่านว่า หวี เมอ-ซี-เยอร์

แปลว่า ใช่ครับ (ค่ะ) คุณผู้ชาย
หรือ Non Madame

อ่านว่า นง มาตาม

แปลว่า ไม่ใช่ครับ (ค่ะ) คุณ-
ผู้หญิง

ถ้าแขกถามถึงการบริการ
บางอย่างแต่โรงแรมไม่มี เช่น

ถามว่ามีห้องว่างไหม บังเอิญ
ช่วงนั้นโรงแรมเต็ม เราควรตอบ
แขกดังนี้

แขก Avez-vous une cha-
mbre libre ?

อ่านว่า อาเว่-วู-อวิน-ชอม-ลิเบรออะ
แปลว่า มีห้องว่างไหม

พนักงาน Je regrette, c'est
complet

อ่านว่า เซอ-เลอแกร็ต, เซ กอม-
เปล

แปลว่า กระผม (ดิฉัน) เสียใจ
ครับ (ค่ะ), ห้องเต็มแล้ว

2. การกล่าวคำขอบคุณ

Je vous remercie Monsieur.
(Madame, Mademoiselle)
อ่านว่า เซอ-วู-เรอแมร์คีซี-เมอ-
ซีเออร์

แปลว่า กระผม (ดิฉัน) ขอขอบ-
พระคุณท่าน

3. การกล่าวคำขอโทษ

Je vous demande pardon
Monsieur

อ่านว่า เซอ-วู-เดอมอง-ปาร์คอง-
เมอร์ซีเออร์

แปลว่า กระผม (ดิฉัน) ขอประ-
ทานโทษครับ (ค่ะ)

4. การพุดคุยกับแขก

- สำหรับผู้พูดผู้ชาย

1. Je suis tres heureux
de vous voir

อ่านว่า เซอ-ซูย-แทร์-เซอเรอ-
เดอ-วู-วัวร์

แปลว่า ยินดีที่ได้พบท่าน

- สำหรับผู้พูดผู้หญิง

2. Je suis très heureuse de vous voir
อ่านว่า เซอ-ซุย-แทร-เซอเริส-เดอ-วู-วัวร์

* ในกรณีที่เป็นการพบกันอีกหลังจากที่เคยรู้จักกันแล้ว ต้องใช้สำนวนดังนี้

3. Je suis très heureux (heureuse) de vous revoir
อ่านว่า อาเว-วู-เปียง-ดอร์มี
แปลว่า คุณนอนหลับสบายดีหรือ

5. การกล่าวคำอำลา

- Au revoir à demain

อ่านว่า โอ เรอวัวร์ อา เดอแม็ง
แปลว่า ลาก่อน, พบกันใหม่วันพรุ่งนี้

- Au revoir à bientôt

อ่านว่า โอ เรอวัวร์ อาเบียงโต
แปลว่า ลาก่อน, พบกันใหม่เร็ว ๆ นี้

- Au revoir à tout à l'heure

อ่านว่า โอ เรอวัวร์-อา-ตุ้-ตา-เลอ
แปลว่า ลาก่อน, อีกสักครู่พบกัน

การทักทายแขกที่สนามบิน
มัคคุเทศก์

1. Bonjour Monsieur (Messieurs)
Bonjour Madame (Mesdames)

Bonjour Mademoiselle (Mesdemoiselles)

หรือ Bonjour Messieurs-Dames (ในกรณีที่รับกรู๊ปที่มีทั้งผู้ชายและผู้หญิง)

2. Bienvenue en Thaïlande
3. Je m'appelle ... (ชื่อของมัคคุเทศก์)

4. Je suis guide de l'agence ... (ชื่อบริษัททัวร์)
อ่านว่า เซอ-ซุย-กิด-เดอ-ลา-ซ็อง...

แปลว่า กระผม (ดิฉัน) คือไกด์จากบริษัท ...

5. Je viens vous chercher.
อ่านว่า เซอ-เวียง-วู-แซสเซ
แปลว่า กระผม (ดิฉัน) มารับคุณครับ (ค่ะ)

6. voulez-vous bien me suivre, s'il vous plaît.
อ่านว่า วูเล-วู-เปียง-เมอ-ซ็อฮัวร์ (เวรอ), ซิล-วู-เปล
แปลว่า กรุณาตามกระผม (ดิฉัน) มาครับ (ค่ะ)

7. Je vais vous conduire tout de suite à l'hôtel
อ่านว่า เซอ-เว-วู-คองดุย-ตุ้-เดอ-ซ็อฮัวร์ (เตอ)-อา-โลเตล
แปลว่า กระผม (ดิฉัน) จะพาคุณไปยังโรงแรมเดี๋ยวนี้เลยครับ (ค่ะ)

ที่ร้านขายของที่ระลึก

พนักงานขาย

1. Bonjour Monsieur. Est-

ce que je peux vous aider ?

อ่านว่า บงซู เมอซีเยอร์
แอส-เซอ-เกอ-เซอ-เปอ-วู-แซสเด

แปลว่า สวัสดีครับ (ค่ะ) มีอะไรให้กระผม (ดิฉัน) รับใช้ครับ (ค่ะ)

2. Cette boîte à bijoux vous plaît ?

อ่านว่า แซท-บัวร์-อา-บ็ู-วู-เปล

แปลว่า คุณชอบกล่องใส่เครื่องประดับอันนี้ไหมครับ (ค่ะ)

หรือ Cette bague vous plaît ?

อ่านว่า แซท-บัวร์-วู-เปล
แปลว่า คุณชอบแหวนวงนี้ไหมครับ (ค่ะ)

หรือ Cette broche vous plaît ?

อ่านว่า แซท-บรอกซ์ (เซอ)-วู-เปล

แปลว่า คุณชอบเข็มกลัดอันนี้ไหมครับ (ค่ะ)

หรือ Ce pendentif vous plaît

อ่านว่า เซอ-ปอง-ดอง-ตีฟ-วู-เปล

แปลว่า คุณชอบล๊อคเก็ตอันนี้ไหมครับ (ค่ะ)

3. C'est de la bonne qualité

อ่านว่า เซ-เดอ-ลา-บอน-กาลิเต้

แปลว่า มันเป็นของดีมากครับ (ค่ะ)

4. Ça fait ... bahts

อ่านว่า ชา-เฟ ... บาท

แปลว่า ราคา ... บาท

ที่ร้านอาหาร

ชาวฝรั่งเศสหรือประเทศแถบยุโรปที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสมักจะไม่นิยมเคยต่อการใช้ภาษาอังกฤษในการสั่งอาหาร และมีโรงแรมบางโรงแรมในเครือฝรั่งเศสเช่นโรงแรม Le meridien président Hotel Sofitel หรือ Novotel เป็นต้น แต่สำหรับโรงแรมอื่นที่ไม่ใช่เครือฝรั่งเศสแต่มีห้องอาหารฝรั่งเศสก็ย่อมมีเมนูเป็นภาษาฝรั่งเศสเช่นกัน

แน่นอนทีเดียวที่พนักงานบริการควรจะต้องเรียกชื่อเมนูอาหารฝรั่งเศสได้และเข้าใจความหมายของรายการอาหารแต่ละประเภท แต่จากประสบการณ์ของผู้เขียนสามารถยืนยันได้ว่าแขกฝรั่งเศสที่มาเที่ยวเมืองไทยชอบที่จะทดลองชิมอาหารไทยและจะไม่เข้าใจเมนูอาหารและจะพยายามถามพนักงานบริการให้อธิบายให้ฟังว่าเมนูนั้น ๆ ประกอบด้วยส่วนผสมอะไรบ้าง ถ้าเป็นสิ่งที่พิสดารและเขารับไม่ได้

เขาจะไม่กล้าเสี่ยงที่จะสั่ง ยกตัวอย่างเช่น น้ำพริกปลาร้า ถ้าพนักงานบริการอธิบายแล้วให้ความหมายของปลาร้าว่าเป็น des poissons pourris ซึ่งมีความหมายว่าปลาเน่าก็จะมีฝรั่งคนใดสั่งเมนูน้ำพริกปลาร้ามาทดลองเป็นแน่แท้

แขกฝรั่งเศสมักจะเริ่มต้นสั่งอาหารด้วยสำนวนดังนี้และพนักงานบริการสามารถแนะนำรายการอาหารไทยพร้อมสามารถอธิบายเป็นภาษาฝรั่งเศสได้

1. แหก :

Quelle est votre spécialité ?
อ่านว่า แกล-เร-ไวท์เทรอะ-ซเป-ชีอาลิเต้

แปลว่า มีรายการอาหารพิเศษอะไร

2. พนักงาน :

Je vous propose la cuisine thaïe.

อ่านว่า เซอ-วู-โพรโพส-ลา-กูย-ซีน-ไตย

แปลว่า กระผม (ดิฉัน) ขอแนะนำอาหารไทย

* C'est le "ต้มยำกุ้ง"

คำอธิบายคือ C'est une soupe aux crevettes et à la citronnelle, un peu piquante
อ่านว่า เซ-ติน-ซูป-โอ-เครอเว็ต-เอ-อา-ลา-ซิโทรแนล-อิง-เปอ-ปิกอง

เอ-อา-ลา-ซิโทรแนล-องเปอ-ปิกอง

แปลว่า คือซูปใส่กุ้ง บีบมะนาวเผ็ดเล็กน้อย

หรือ C'est le "ไก่ย่าง"

คำอธิบายคือ C'est du poulet rôti au charbon de bois
อ่านว่า เซ-ดูอี-ปูเล่-โรตี-โอ-ซาร์บง-เดอ-บัว

แปลว่า คือไก่ย่างบนเตาถ่านไม้

หรือ C'est le Som Tam
คำอธิบายคือ C'est une salade de papaye verte accompagnée de légumes frais.

อ่านว่า เซ-ติน-ซาลัด-เดอ-ปาปาย-แวร์ต-อักกอมปานเย่-เดอ-เลกีม-แฟร

แปลว่า คือสลัดมะละกอกทานกับผักสด

3. พนักงานบริการสามารถแนะนำแขกเกี่ยวกับรสชาติอาหารดังนี้

- Ce plat est pimenté (หรือ piquant) อ่านว่า ปีกอง

อ่านว่า เซอ-ปลา-เอ-ปิมองเต้

แปลว่า อาหารจานนี้รสเผ็ด

หรือ C'est épicé อ่านว่า เซ-เดปีเซ่ แปลว่า เผ็ดร้อนจากเครื่องเทศ

C'est sucré อ่านว่า เซ-ซูเคร์ แปลว่า มีรสหวาน

C'est salé อ่านว่า เซ-ซาล่ แปลว่า มีรสเค็ม

C'est aigre-doux อ่านว่า เซ-แตค (เกรอ) - ดู แปลว่า อมเปรี้ยวอมหวาน

C'est bon อ่านว่า เซ-บง

แปลว่า อร่อย

Ce n'est pas bon อ่านว่า

เซอ-เน-ปา-บง แปลว่า ไม่อร่อย

การยืมคำศัพท์

ความสามารถทางการพูดภาษาฝรั่งเศสเพียงอย่างเดียวก็สามารถช่วยแก้ไขสถานการณ์คับขันได้โดยเฉพาะการท่องเที่ยวแถบยุโรปซึ่งมีหลายประเทศที่ประชาชนใช้ภาษาฝรั่งเศสในการติดต่อสื่อสารได้

ในกรณีที่นักท่องเที่ยวหลงทางสามารถขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ โดยใช้สำนวนง่าย ๆ ดังนี้

นักท่องเที่ยว

1. L'Ambassade de France, s'il vous plaît

อ่านว่า ลอมบาซาส-เดอ-ฟรอง-ซึล-ซู-เพล

แปลว่า สถานทูตฝรั่งเศสอยู่ทางไหนคะ

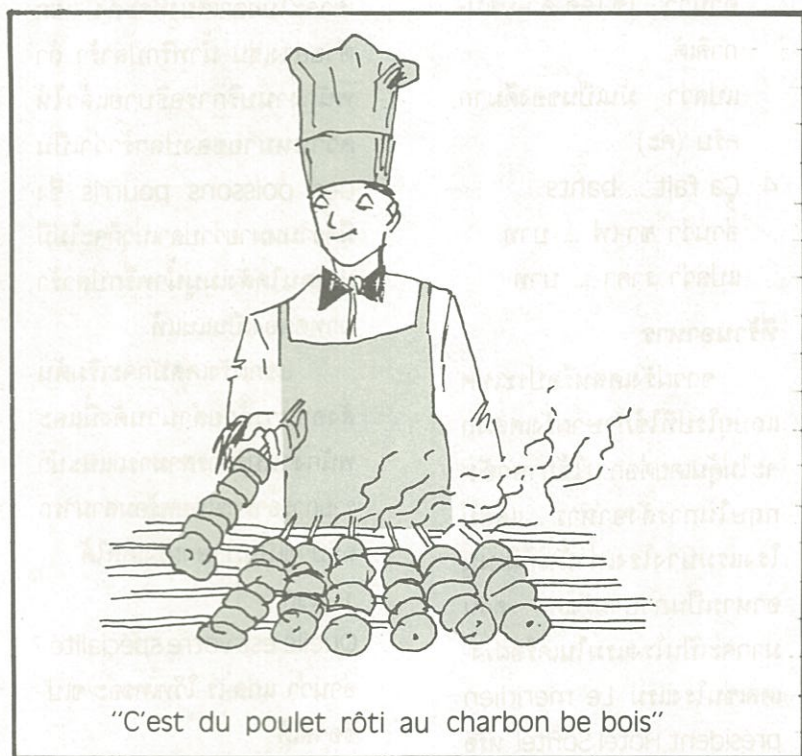
หรือ

2. La tour Eiffel est par là ?

อ่านว่า ลา-ตู-อีเฟล-เอ-ปาร์-ลา
แปลว่า หอไอเฟลอยู่ทางนั้นใช่ไหมคะ

หรือ

3. Pouvez-vous me dire où se trouve l'hôtel Ambassador ?

"C'est du poulet rôti au charbon de bois"

อ่านว่า ปูเว-วู-เมอ-ดีร์-อู-เซอ-ทรูฟ-โลแตล-ออมบาซาดอร์
แปลว่าคุณจะกรุณาบอกได้ไหมคะว่า โรงแรมแอมบาเดอร์อยู่ทางไหน

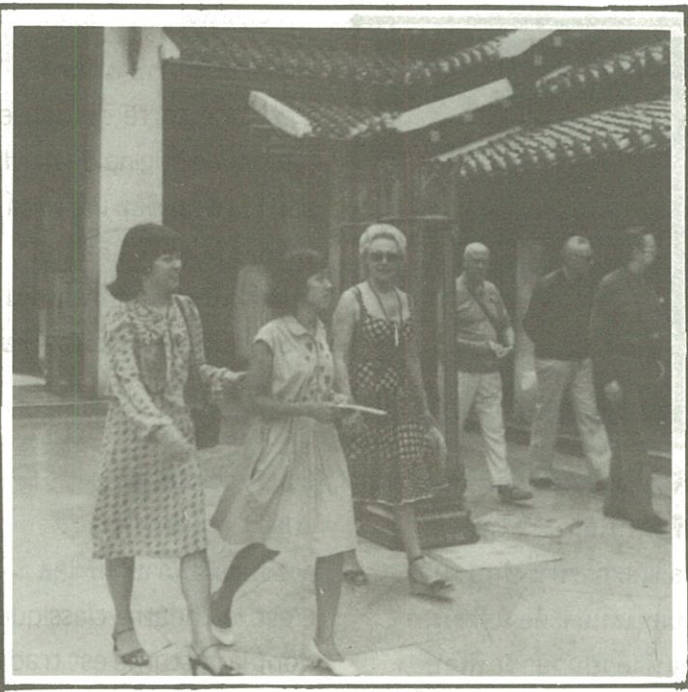
สำหรับนักท่องเที่ยวที่สามารถพูดภาษาฝรั่งเศสได้จะมีโอกาสได้ประสบการณ์ก้าวหน้านามากมายเนื่องจากว่าปัจจุบันนี้มีทัวร์จากยุโรปมาท่องเที่ยวในเมืองไทยปีละมาก ๆ นักท่องเที่ยวที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสเหล่านี้จะมีความสนใจในหลาย ๆ สิ่งของเมืองไทยเนื่องจากพวกเขามีความคิดว่าเมืองไทยคือดินแดนแห่งความงดงาม มีทัศนียภาพที่น่าตื่นตา

ตื่นใจพวกเขาจึงเสาะแสวงหาประสบการณ์ครั้งยิ่งใหญ่เพื่อจะได้เห็นภาพสิ่งเหล่านี้ จึงทำให้มีชาวยุโรปนิยมใช้วันหยุดที่เรียกว่า Les Vacances ของเขามาพักผ่อนในเมืองไทย ถ้านักท่องเที่ยวเดินทางมากับบริษัทตัวแทนการท่องเที่ยว พวกเขาก็จะต้องพักอยู่รวมกันที่โรงแรมและจะออกทัวร์ตามโปรแกรมการทัวร์ วัด วัง จะถูกกำหนดเป็นโปรแกรมหลักของการนำเที่ยว ดังนั้นการเตรียมความพร้อมของมัคคุเทศก์ในเรื่องความรู้ทางประวัติศาสตร์ไทยเป็นอย่างดีเป็นภาษาฝรั่งเศสจึงเป็นสิ่งจำเป็น

เป็นแรงจูงใจ เพราะการพาลูกทัวร์
ฝรั่งเศสเข้ามาชมวัด หรือสถานที่
สำคัญทางประวัติศาสตร์ได้นั้น
จะต้องมีความรู้แตกฉานเฉพาะ
ด้านซึ่งมัคคุเทศก์จำเป็นจะต้อง
ได้รับใบอนุญาตประกอบอาชีพ
จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
ก่อน

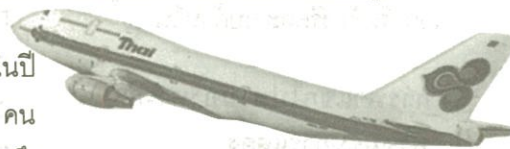
ครั้งหนึ่งผู้เขียนได้มีโอกาส
ร่วมเดินทางไปกับคณะทัวร์ชาว
ยุโรปจากอิตาลี อังกฤษ ฝรั่งเศส
และสวิตเซอร์แลนด์ เพื่อเยี่ยม
ชมสถานที่สำคัญ ๆ ทางประวั
ติศาสตร์ ซึ่งต้องมีมัคคุเทศก์ที่พูด
ภาษาฝรั่งเศสได้เป็นผู้นำชม บรร
ดาลูกทัวร์ที่มาจากหลายแหล่ง
ต่างให้ความสนใจและฟังภาษา
ฝรั่งเศสจากมัคคุเทศก์ได้เข้าใจ
อย่างดียิ่ง จะเห็นได้ว่าภาษา
ฝรั่งเศสเป็นภาษาหนึ่งที่มีความ
สำคัญมากและเป็นที่ยอมรับแพร่
หลาย

ภาษาฝรั่งเศสมีความสำคัญ
กับธุรกิจโรงแรมและธุรกิจนำ
เที่ยวควบคู่กันไปทีเดียว สำหรับ
ธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทยใน
ปัจจุบันเจ้าของกิจการได้มองเห็น
ความสำคัญในเรื่องนี้จากการ
สำรวจพบว่า มีนักท่องเที่ยวชาว
ฝรั่งเศสเข้ามาท่องเที่ยวในประ
เทศไทยปีหนึ่ง ๆ มีจำนวนมาก
ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
ได้สำรวจไว้ในปี 2533 พบว่า
จำนวนนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศส

มีจำนวนถึง 194,414 คน ในปี
2534 มีจำนวน 172,945 คน
และในปี 2535 มีจำนวนถึง
193,087 คน รวมรายได้จาก
นักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสในปีนี้รวม
เป็นเงินไทยประมาณ 666,671.00
บาท หรือประมาณ 260.83 ล้าน
เหรียญสหรัฐ สำหรับปี 2534
มีรายได้ถึง 100,004.00 บาท
หรือประมาณ 3,923.26 ล้าน
เหรียญสหรัฐ

ดังนั้นการเตรียมความ
พร้อมเฉพาะด้านจึงเป็นสิ่งจำ
เป็นเร่งด่วนที่เจ้าของกิจการพึง
คำนึงถึง และสนับสนุนการฝึ
กอบรมด้านความสามารถในการ
ใช้ภาษาฝรั่งเศสพื้นฐานให้กับ
บุคลากรในหน่วยงานของตน

ดังสำนวนต่อไปนี้

การพาแขกไปชมผ้าไหมไทย

La soie thaïe, tissée à la
main est considérée com
me l'une des plus belles
du monde. La soie est
vendue au yard. Pour con
server son brillant la soie
thaïe doit être lavée à l'
eau tiède avec un produit
spécial où nettoyée à se
c et repassée à l'envers

ซึ่งแปลว่า ผ้าไหมไทยทอด้วย

มือซึ่งจัดได้ว่าเป็นผลิตภัณฑ์หนึ่ง
ที่สวยที่สุดในโลก ผ้าไหมขาย
เป็นหลาและการบำรุงรักษาให้
คงงามอยู่เสมอจะต้องใช้กรรม
วิธีชักแห้งด้วยน้ำยาซักพิเศษ
เวลารีดต้องรีดตะเข็บด้านใน

การพาแขกไปทานอาหารค่ำ พร้อมชมการแสดง

1. การชมรำฟ้อนเทียน :

C'est la dance des bougies
le "FONE THIANE"

อ่านว่า เซ-ลา-ดองส์-เด-บูชี, เลอ
"ฟ้อนเทียน"

แปลว่า เป็นการฟ้อนเทียน

คำอธิบายเป็นภาษาฝรั่งเศส :

C'est une sorte de danse
folklorique origine du nord.

อ่านว่า เซ-ติน-ซ็อง-เตอ-ดองส์-
ฟอล์คลอริก-ออริจิน-ดีอ-นอร์

แปลว่า เป็นการรำแบบพื้น-
เมืองภาคเหนือของประเทศไทย

2. การชมโขน :

C'est le "Khône"

อ่านว่า เซ-เลอ-โชน

แปลว่า การแสดงโขน

คำอธิบายเป็นภาษาฝรั่งเศส :

C'est le théâtre classique
dont la costume est tradi-
tionnelle. certains person-
nages portent des mas-
ques. Le mouvement est
très geste.

อ่านว่า เซ-เลอ-เตอาท (เทอะ)
กราสิค-ดิง-ลาโกสตีม-เอ-ทราดิ

ชียงแนล-แซร์คแตง-เปร็ซอนนาช
-ปอร์ค-เด-มาส (เกอ). เลอ-

มูฟเวอะมอง-เอ-แทร-เจส

แปลว่า เป็นการแสดงละครแบบ

คลาสสิก ด้วยเสื้อผ้าตามประเพณี

ไทย ตัวละครบางตัวสวมหน้ากาก
กิริยาท่าทางมีลีลาสวยงาม

3. การชมระบำชาวเขา :

C'est la danse des mon-
tagnards

อ่านว่า เซ-ลา-ดองส์-เด-มอน-
ตานยา

แปลว่า ระบำชาวเขา

คำอธิบายเป็นภาษาฝรั่งเศส :

C'est la danse aux cos-
tumes si colorés. Elle se
danse sur une musique
rapide d'un mouvement
bien rythmé. Elle est ori-
ginaire du nord.

อ่านว่า เซ-ลาดองส์-ไอ-โกสตีม-
ซี-โกโลเร้. แอล-เซอ-ดองส์-ซิด-

อีน-ม็องซิก-ราปีด-ดิง-มูเวอะมอง-
เปียง-ริธเม้. แอล-เล-ตอริจีแนร์-

ดีอ-นอร์

แปลว่า เป็นระบำด้วยเสื้อผ้า
หลากสีด้วยดนตรีเร็วมีจังหวะ

เป็นระบำทางภาคเหนือ □ ■

บรรณานุกรม

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. รายงานประจำปี 2533. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2534.

.....รายงานประจำปี 2534. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2535.

ศึกษาธิการ, กระทรวง **Bienvenue en Thaïlande**. กรุงเทพมหานคร : หน่วยงานศึกษาเทคนิค กรมสามัญศึกษา กระทรวง
ศึกษาธิการ 2532.

กินอยู่อย่างฝรั่งเศส

ก

ารกินถือเป็น
วัฒนธรรมอย่าง
หนึ่งของมนุษย์
ซึ่งแตกต่างกัน
ออกไปในแต่ละ

เชื้อชาติ คำว่าต่างต่างนั้นหมาย
รวมถึงในทุกด้านไม่ว่าจะเป็น
ลักษณะของอาหาร รสชาติ
รูปแบบการรับประทาน หรือ
แม้กระทั่งอุปกรณ์เครื่องใช้ อย่างไร
ก็ตามมนุษย์ทุกเชื้อชาติก็ไม่ได้

*ชุลธิชา บุนนาค

จำกัดตนเองอยู่กับการกินอาหาร
ในแบบฉบับของตนเองเพียงเพื่อ

ต้องการให้ท้องอิ่มเท่านั้น เพราะ
การกินอาหารในรูปแบบที่แตกต่าง
ออกไปจะทำให้ผู้กินรู้สึกอึดอัด
อึดใจกับความแปลกใหม่ และ
บางครั้งความสำเร็จในการเจรจา
ทางธุรกิจก็เกิดขึ้นในระหว่าง
การรับประทานอาหารอีกด้วย

อาหารฝรั่งถือได้ว่าเป็น
อาหารที่นิยมรับประทานกันอย่าง
แพร่หลายในสังคมบ้านเรา ไม่ว่า
จะเป็น พิซซ่า (Pizza) แฮม-

*หัวหน้าภาควิชาการท่องเที่ยวและการโรงแรม คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย : อ.ม. (ประวัติศาสตร์
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้) มหาวิทยาลัยศิลปากร

เบอร์เกอร์ (Hamburger) สุนัขร้อน (Hot dog) และบรรดาไก่ทอดยี่ห้อต่าง ๆ แต่อาหารประเภทนี้ถือเป็นอาหารฝรั่งที่เรียกว่า fast food ซึ่งหมายถึงอาหารจานด่วนคือไม่มีขั้นตอนการทำที่ซับซ้อน บริการลูกค้าได้อย่างรวดเร็ว และราคาถูก การรับประทานก็แล้วแต่ผู้กินว่าสะดวกอย่างไร บางคนอาจจะใช้อุปกรณ์ที่มีอยู่ติดตัวคือ นิ้วทั้งสิบ บางคนอาจจะใช้อุปกรณ์ในการตัด นั่นและจิ้มเข้าปากคือ มีด และส้อม ซึ่งคิดว่าคงไม่จำเป็นต้องแนะนำผู้อ่านในการกินอาหารฝรั่ง (ราคาถูก) แต่จะขอเสนอการกินอยู่อย่างฝรั่ง (ชั้นดี) ซึ่งผู้สนใจคงต้องวางแผนเข้าไปนั่งรับประทานในภัตตาคารหรู ๆ หรือไม่ก็ในห้องอาหารของโรงแรมชั้น 1 มาถึงตรงนี้ผู้อ่านหลายคนคงจะเริ่มถอนหายใจเพราะวาดภาพตนเองในมาดที่นั่งรับประทานอาหารฝรั่งพร้อมกับจิบไวน์ภายใต้แสงสว่างจากโคมไฟแชนเดอเลียร์ที่ห้อยระย้าอยู่เหนือศีรษะไม่ออกเลย

แต่ไหน ๆ ก็อ่านมาถึงตรงนี้นี้แล้วจะทั้งกันได้ลงคอเขียวหรือเราเลือกสุพรรณมาด้วยกันแล้วต้องไปด้วยกัน (จนจบเรื่องไม่ใช่จบเห่) เรามาเริ่มต้นรู้จักกับอาหารฝรั่งก่อนก็แล้วกันว่าเรามีการบริการอาหารที่เรียกว่า Service

Methods ให้กับลูกค้าที่ (เสียเงิน) เข้าไปกินอยู่หลายรูปแบบ แต่วันนี้ผู้เขียนขอแนะนำเพียง 2 รูปแบบคือ

1. TABLE D' HÔTE เป็นภาษาฝรั่งเศส ตรงกับความหมายภาษาอังกฤษว่า TABLE OF THE HOST ลักษณะของการให้บริการจะออกมาเป็นจาน ๆ ตามลำดับก่อนหลัง โดยลูกค้าทุกคนจะรับประทานอาหารพร้อมกัน ตั้งแต่จานแรกจนถึงจานสุดท้าย

เรียกง่าย ๆ คือเป็นอาหารชุด (Set Menu) ซึ่ง host หรือเจ้าภาพจะเป็นผู้กำหนดว่าจะให้ลูกค้ากลุ่มของตนรับประทานอาหารกี่จาน หรือกี่คอร์ส (Course) โดยปกติถ้าเป็นอาหารมื้อกลางวันมักจะเป็นอาหารชุด 3 Courses หรือ 5 Courses ราคาจะถูกกำหนดเป็นรายหัวโดยไม่สนใจ

ว่าลูกค้าจะรับประทานอาหารทุก Course หรือไม่ ดังนั้นหากผู้อ่านได้รับเชิญไปรับประทานอาหารฝรั่งแบบ Table d'hôte ละก็เขายกอะไรมาเสิร์ฟก็ต้องรับประทานอย่างนั้น จะขอเปลี่ยนเป็นข้าวผัด (แบบคูนเคย) ไม่ได้ หรือถ้าหากผู้อ่านไปถึงห้องอาหารช้ามากในขณะที่พนักงานเริ่มเก็บอาหารจานแรกแล้ว หมายถึงว่าคุณมีสิทธิ์อดอาหารจานแรกนั้นไปเลย และคงจะต้องนั่ง (กลืนน้ำลาย) รออาหารจานต่อไปและแก้หิวหรือแก้เซินโดยการรับประทานขนมปังไปพลาง ๆ ก่อน เพราะขนมปังจะมีการบริการตลอดเวลาตั้งแต่แขกมานั่งจนกระทั่งรับประทานอาหารจานหลักเสร็จ

2. A LA CARTE เป็นภาษาฝรั่งเศสอีกเช่นกันเพราะฝรั่งเศสได้ชื่อว่าสุดยอดในเรื่องของอาหาร อะไรที่เขียนเป็นภาษาฝรั่งเศสจะทำให้ภัตตาคารหรือห้องอาหารนั้น ๆ ดูมีระดับขึ้นในสายตาลูกค้า (ทั้ง ๆ ที่อ่านไม่ออกเลย) ศัพท์ภาษาอังกฤษที่แปลตรงกันคือ From the card ซึ่ง card หรือ Carte ในที่นี้ก็คือรายการอาหารหรือเมนู (Menu) นั่นเอง สรุปได้ว่าการรับประทานอาหารแบบ A la carte ลูกค้าสามารถเลือกรายการอาหารที่สถานบริการนั้น ๆ มี

เสนอขายในเมนูได้ตามความพอใจ และตามกำลังทรัพย์ เรียกว่าง่าย ๆ คือเป็นการบริการอาหารตาม (ลูกค้า) สั่ง ส่วนราคาจะแยกออกมาเป็นจาน ๆ ไป

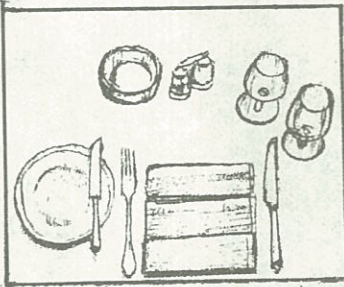
ถัดจากเรื่องการบริการอาหารเรามาเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดโต๊ะและอุปกรณ์เครื่องใช้บนโต๊ะ หลายคนสงสัยว่าผู้เขียนจะพาไปกินอยู่อย่างฝรั่งหรือจะพาไปฝึกหัดเป็นพนักงานโรงแรมบริการฝรั่งกันแน่ ขอยืนยันว่าผู้อ่านจะได้กินอยู่อย่างฝรั่งแน่นอน แต่ถ้าเราไม่รู้จักรู้ว่าเขาจัดโต๊ะกันอย่างไร วางอุปกรณ์อะไร ตรงไหน แล้วคุณจะทำอะไรก่อนหลังได้ ถูกหรือ โดยเฉพาอย่างยิ่งหากเป็นอาหารชุดหลัก 6 Courses

อุปกรณ์บนโต๊ะ 6 ชิ้น แก้วอีก 4 ใบ คุณคงไม่อยากคอยเคล็ดหาคำต้องคอยขำเลียงคนข้าง ๆ ตลอดเวลาและหิวข้าวกลับบ้านเพราะมัวแต่ดูคนอื่นกิน (อย่างเอร็ดอร่อย) ผู้เขียนจะขอเริ่มต้นที่การจัดโต๊ะแบบ A la carte ก่อนเพราะเป็นพื้นฐานของการจัดโต๊ะที่เรียกว่า Basic Table Setting

โต๊ะที่ใช้ในการบริการอาหารประเภท A la carte มักจะเป็นโต๊ะสี่เหลี่ยมจัตุรัส (Square table) สำหรับ 2 ที่ หรือโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้า (Rectangular Table) สำหรับ 4-6 ที่ ของชิ้นแรกบนโต๊ะที่ผู้อ่านจะมองเห็นได้แต่ไกลและตื่นตาตื่นใจกับรูปแบบของมันคือ ผ้า Napkin ที่วาง

อยู่ตรงกลางแก้วนี้ ทั้งนี้เพราะ Napkin จะถูกพับออกมาเป็นรูปแบบต่าง ๆ ที่สวยงาม เช่น รูปพัด รูปดอกทิวลิป รูปหมวก หรืออีกสารพัดรูป ด้านขวาและด้านซ้ายของผ้า Napkin จะมีอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับรับประทานอาหารจานหลัก (Main course) คือมีดใหญ่ (Dinner Knife หรือ Joint Knife) และส้อมใหญ่ (Dinner Fork หรือ Joint Fork) วางอยู่ตามลำดับ ด้านซ้ายของส้อมใหญ่จะมีจานขนาดเล็กพร้อมมีดสำหรับขนมปังเรียกว่า Side Knife และ Side Plate หรือบางแห่งเรียกว่า Bread and Butter Plate (B and B Plate) เหนือปลายมีดจะมีแก้วไวน์แดง

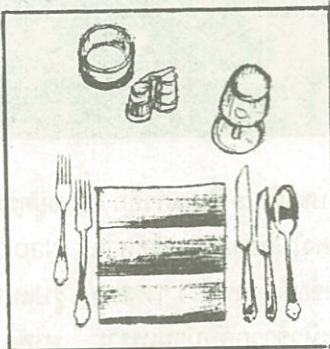
(Red wine glass) สำหรับใส่ไวน์ดื่มควบคู่ไปกับการรับประทานอาหาร Main courses ถัดขึ้นไปจากแก้วไวน์แดงจะเป็นแก้วน้ำ (Water goblet) ภาพการจัดโต๊ะที่วาดออกมาได้จะเป็นดังนี้

ที่นี้มาถึงโต๊ะอาหารที่จัดไว้สำหรับอาหารชุด (Table d'hôte หรือ Set Menu) ปกติแล้วมักจะใช้โต๊ะกลม (Round table) สำหรับ 8-10 ที่ อุปกรณ์ที่จัดวางบนโต๊ะไว้ล่วงหน้าจะมีแตกต่างกันออกไปทั้งในเรื่องอุปกรณ์ที่ใช้และตำแหน่งที่จัดวางบนโต๊ะ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรายการที่จะรับประทานอาหารในมื้อนั้น ๆ ว่า course ไหนมาก่อน - หลัง ง่ายๆ มีอยู่ว่าการใช้อุปกรณ์ของผู้รับประทานอาหารนั้นจะใช้จากด้านนอกสุดเข้าไปทีละคู่ (ในกรณีที่มีอุปกรณ์ทั้งซ้ายและขวา) หรือใช้เฉพาะด้านขวาอย่างเดียว แต่ละคู่หรือแต่ละอันจะใช้สำหรับอาหาร 1 จาน (1 Course) เมื่อใช้เสร็จพนักงานจะเก็บออกไปพร้อมจานอาหาร เมื่ออาหาร Course ใหม่มาจะใช้อุปกรณ์อันที่อยู่ถัดเข้ามา และเป็นเช่นนี้

ไปเรื่อย ๆ จนจบอาหารจานหลัก ส่วนอุปกรณ์ที่เพิ่มเติมขึ้นมาจาก การจัดโต๊ะประเภท A la carte คือ อุปกรณ์ในการรับประทานอาหารของหวานซึ่งจะใช้อุปกรณ์ได้ก็แล้วแต่ชนิดของ ๆ หวานนั้น ๆ ว่าเป็นขนมหรือผลไม้ โดยอุปกรณ์ดังกล่าวจะวางอยู่ด้านบนของผ้า Napkin ตามแนวนอน

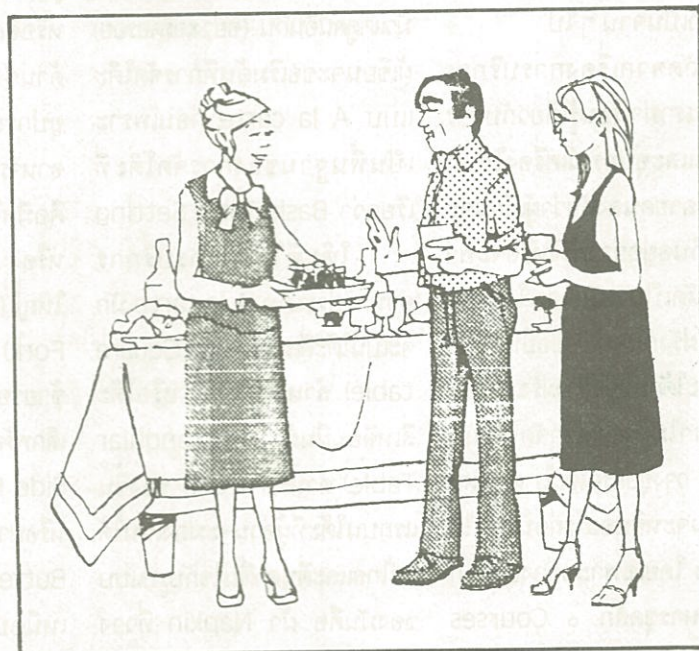
ลองมาทบทวนคำอธิบายข้างต้นกับรูปประกอบข้างล่างนี้ รูปที่ 1

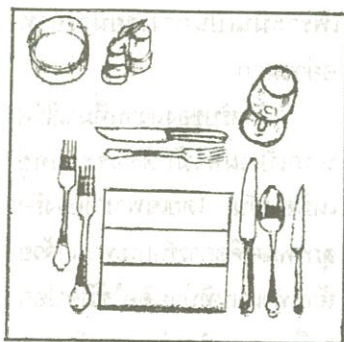
เป็นอาหารชุดที่ประกอบไปด้วยอาหาร 3 Courses โดยอาหาร Course แรกจะใช้อุปกรณ์ที่อยู่ด้านนอกสุดทางขวามือเพียงชิ้นเดียวคือ ช้อน ซึ่งจะใช้ในการรับประทานอาหาร soup spoon อาหาร Course ต่อมาคือประเภทเรียกน้ำย่อย (Appetizer) ซึ่งจะใช้อุปกรณ์ที่อยู่ถัดเข้ามาคือ small knife ด้านขวา และ small fork หรือ salad fork ทางด้านซ้าย อุปกรณ์ด้านในสุดจะใช้ทานอาหาร Course สุดท้ายคือ Main dish ส่วนแก้วที่วางอยู่เหนือปลายมีดคือ Red wine glass

รูปที่ 2

อาหารมีทั้งสิ้น 4 Courses ถ้าดูจากอุปกรณ์จะพบว่ามีวางตำแหน่งของ soup spoon

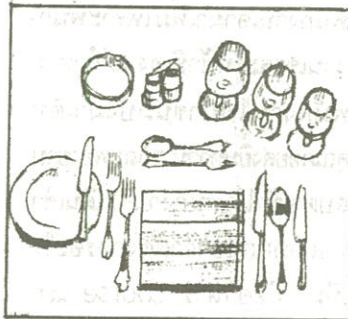
สลับกับ small knife หมายความว่าอาหาร Course แรกที่มาเสิร์ฟคือ appetizer ซึ่งผู้รับประทานจะใช้ small knife คู่กับ small fork หรือ salad fork ส่วน soup spoon จะใช้สำหรับอาหาร Course ที่ 2 และ dinner knife กับ dinner fork จะใช้สำหรับอาหารจาน main ส่วนของหวานเป็นประเภทผลไม้จึงมีการจัดวางอุปกรณ์ที่ใช้ในการตัด หั่นผลไม้ คือ small knife โดยมี small fork ช่วยในการจิ้มผลไม้เข้าปาก

รูปที่ 3

มีการเรียงลำดับ Course อาหารเช่นเดียวกับรูปที่ 1 เพียงแต่มีการเพิ่มของหวานเข้ามาซึ่งโดยปกติจะใช้ salad fork ควบคู่ไปกับ small spoon ประเภท teaspoon ส่วนแก้ว 3 ใบที่เรียงกันอยู่นั้นใบแรกที่อยู่ด้านล่างเป็นแก้ว White wine สำหรับใสไวน์ขาวดื่มไป

แก้วใบที่ถัดขึ้นไปเป็น red wine glass สำหรับไวน์แดงที่ดื่มไปพร้อมกับการรับประทานอาหาร main ส่วนใบบนสุดคือ Water goblet สำหรับใส่น้ำดื่มได้ตลอดเวลา

นอกเหนือจากอุปกรณ์ที่ใช้ในการรับประทานอาหารแล้วคุณผู้อ่านคงจะเห็นของอีก 2 อย่างในรูป อย่างแรกคือที่เขี่ยบุหรี่ (Ashtray) ซึ่งจะมีวางประจำบนโต๊ะอาหารในพื้นที่ๆ เป็น smoking area (เขตสูบบุหรี่) ส่วนกระปุกเล็กๆ ที่วางอยู่คู่กันคือ salt and pepper shaker สำหรับพวกเครื่องปรุง (Condiment) อื่นๆ ประเภทซอสมะเขือเทศ (Ketch-up) ซอสพริกประเภท Tabasco หรือเครื่องปรุงรสอื่นๆ จะตั้งอยู่บนโต๊ะตามมุมห้องที่เป็นที่เก็บอุปกรณ์เครื่องใช้ โต๊ะนี้จะเป็นที่รู้จักกันในชื่อที่เรียกว่า Station ส่วนบรรดาน้ำปลาพริก น้ำส้มพริกตอง พริกป่น ไม่มีโอกาสได้มาขึ้นโต๊ะอาหารฝรั่งหรอกค่ะ นอกจากนี้แล้วบางครั้ง

อาจมีเอกสารเล็กๆ ๓-๔ แผ่นติดอยู่บนโต๊ะเพื่อเป็นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ส่วนต่างๆ ของโรงแรมหรืออาหารพิเศษ หรือเทศกาลอาหารของชาติใดชาติหนึ่ง เราเรียกเอกสารนี้ว่า Tent Card เพราะแต่เดิมจะมีรูปแบบที่วางอยู่บนโต๊ะแล้วเหมือน Tent (เต็นท์) ส่วนเอกสารอีกชิ้นหนึ่งที่จะขาดเสียไม่ได้สำหรับการบริการอาหารแบบ Table d'hôte หรือ Set menu คือแผ่นเมนูหรือรายการอาหารนั่นเอง ทั้งนี้เพราะลูกค้าจะสามารถทราบรายการอาหารที่เจ้าภาพสั่งไว้ล่วงหน้าได้ทันทีที่นั่งโต๊ะ รายการอาหารดังกล่าวจะมีจัดวางไว้ ๑ ชุดสำหรับแขก 2 ที่โดยจะทำเป็นรูปเล่มและจะวางในลักษณะดังนี้

มาถึงขั้นตอนสำคัญคือการรู้จักกินอยู่อย่างฝรั่งมังค่า คุณจะมีความรู้มาก่อนหรือเปล่า ไม่มีใครบอกได้ แต่ทันทีที่คุณก้าวเข้าไปในห้องอาหาร นั่งโต๊ะและลงมือรับประทานอาหารคนรอบข้างจะให้คะแนนคุณทันทีว่าจะได้หรือตก ดังนั้นเพื่อให้คุณผู้อ่านทุกท่านได้คะแนนสูงสุดเราเข้าไปทานพร้อมๆ กันเลยนะค่ะ เริ่มแรกเราต้องรอให้พนักงานของห้องอาหารออกมากล่าวต้อนรับและพาไปนั่งยังโต๊ะอาหารไม่ว่าจะจองหรือไม่ได้จองในขณะเดินตามพนักงานไปนั้น

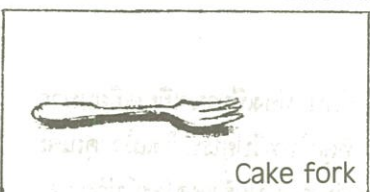
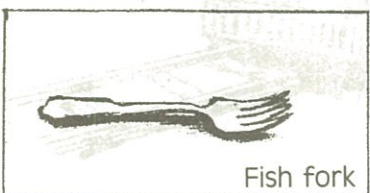
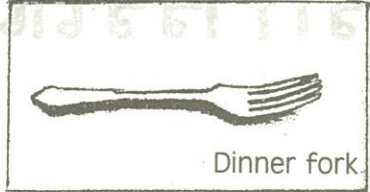
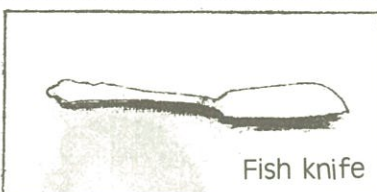
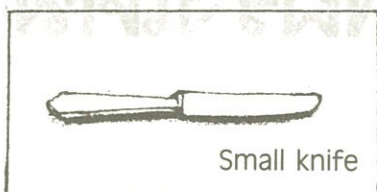
ผู้ชายควรจะต้องเดินนำหน้าผู้หญิง เมื่อไปถึงโต๊ะอาหารพนักงานจะเลือกเก้าอี้ที่นั่งและคลี่ผ้า Napkin ส่งให้ หรือบางแห่งอาจจะปูให้กับแขกที่ตักก็มี ผ้า Napkin นี้จะใช้เป็นเสมือนผ้าเช็ดปากและผ้ารองเศษอาหารไม่ให้เปื้อนเสื้อผ้า ดังนั้นจึงอย่าขอทิชชู (Tissue) จากพนักงานเป็นอันขาด ใช้ผ้า Napkin นั้นแหละให้เป็นประโยชน์ หากคุณสั่งอาหารประเภท a la carte พนักงานจะมีหน้าที่เปลี่ยนอุปกรณ์ที่ set ไว้แล้วให้เหมาะสมกับอาหารที่คุณสั่ง บางครั้งอาจมีการ set อุปกรณ์เพิ่มเติมจากที่มีอยู่ ดังนั้น คุณอยากกินอะไรก็กินไม่จำเป็นต้องสั่งอาหารให้เข้ากับอุปกรณ์บนโต๊ะเพราะพนักงานจะมีหน้าที่นำมาเปลี่ยนให้เข้ากับอาหารที่คุณสั่ง หากคุณต้องการดื่มไวน์ขาว พนักงานก็จะนำแก้วไวน์ขาวมาจัดเพิ่มให้ ส่วนขนมปังและเนยนั้นจะเป็นอะไรที่เสิร์ฟมาพร้อมกับอาหารฝรั่งเศสตลอดไม่ว่าคุณจะสั่งหรือไม่ก็ตาม และจานขนมปังของคุณนั้นอยู่ทางซ้ายมือ ในการรับประทานอาหาร ขนมปังเราจะใช้มือบีบขนมปังออกมาเป็นชิ้นเล็ก ๆ พอคั่วและใช้มีดเนย (Butter knife) ปาดเนยและทานขนมปัง ห้ามเลือกจานขนมปังมาวางตรงหน้าเป็นอันขาดเพราะจะทำให้พนักงาน

วางอาหาร Course แรกให้คุณไม่ได้ ขนมปังนั้นคุณสามารถทานได้ตลอดเวลาตั้งแต่ต้นจนจบอาหารจานหลัก (Main dish) หากขนมปังคุณหมดคุณไม่ต้องยกมือขอหรือกวักมือเรียกให้พนักงานเอามาเพิ่มเพราะพนักงานเขาจะรู้หน้าที่เอง แต่ถ้าหากพนักงานไม่นำขนมปังมาเติม คุณคอยส่งยิ้มหวาน ๆ และพยายามสบตาเข้าไป พนักงานจะเดินเข้ามาถามคุณเองว่าต้องการอะไรเพิ่ม เมื่ออาหาร course แรกมาเสิร์ฟคุณก็ใช้อุปกรณ์ที่อยู่บนโต๊ะตัก หั่น ตัด จิ้ม แล้วแต่ละชนิดของอาหาร หากมีอุปกรณ์หลายชิ้นสำหรับอาหารประเภท set menu ก็จงหยิบอุปกรณ์ที่อยู่ด้านนอกสุดขึ้นมาใช้ก่อน

หากอาหารที่คุณรับประทาน Course แรกเป็นซूप เวลารับประทานอาหารจะตักออกจากตัวหรือตักเข้าหาตัวตามแบบฝรั่งเศสก็ได้และมักจะทานซूपจากด้านข้างของช้อน ข้อที่ควรระวังคือ อย่ารับประทานอาหารเสียงดัง ในกรณีที่เหลือซूपอยู่ไม่มากก็อาจยกจานหรือถ้วยเฉียงเข้าหาตัวนิด ๆ เพื่อตักได้สะดวก ส่วนในการรับประทานอาหารปลาที่มีก้างติดอยู่ควรรับประทานเนื้อด้านบนให้หมดแล้วค่อย ๆ แซะก้างปลาออกจึงค่อยรับประทานต่อจนหมดอย่าพลิกปลากลับเป็นดีที่สุด (เพราะพลิก

แล้วปลาอาจจะกลับไปอยู่นอกจานของคุณ) ก้างปลาควรจะเข้าไปไว้ด้านบนของจาน การรับประทานอาหารเนื้อสัตว์จะใช้อุปกรณ์ประเภท Dinner knife และ Dinner fork เวลาตัดหรือหั่นเนื้อสัตว์พยายามหนีบข้อคอกลงให้แนบลำตัวมากที่สุดมิฉะนั้นคอของคอกของคุณจะไปกระแทกผู้ที่นั่งข้าง ๆ อันจะทำให้บรรยากาศในการรับประทานอาหารไม่ค่อยดีเท่าไร และที่สำคัญจงอย่าเอาข้อคอของคุณวางพาดไปบนโต๊ะในขณะที่ตัดหรือหั่นอาหาร เพราะมันเป็นการเสียมารยาทอย่างมาก

สำหรับของหวานที่มาเสิร์ฟ หากเป็นผลไม้ก็ต้องระวังอยู่เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสุภาพสตรีคือการรับประทานกล้วยห้ามทำแบบที่บ้านคือใช้มือปอกเปลือกและกัดเข้าปากเด็ดขาด จะต้องใช้ small knife ตัดหัวและท้ายทิ้ง เอามีดกรีดเปลือกออก ตัดกล้วยเป็นคำเล็ก ๆ และใช้ small fork จิ้มเข้าปาก สำหรับผลไม้บางประเภทที่มีเมล็ดบางคนไม่รู้จะทำอย่างไรกับเมล็ดผลไม้เลยใช้วิธีกลืนก็มี แต่ผู้เขียนคิดว่าคงไม่อร่อยเท่าไรนักทางที่ดีคือค่อย ๆ คายเมล็ดลงบนมือหรือช้อนแล้วค่อย ๆ วางเมล็ดที่คายออกมาลงในจาน Course สุดท้ายมักจะจบลงที่ ชาหรือกาแฟ หลัง

เป็นอันว่าผู้เขียนได้พาผู้อ่านไปหัดกินอยู่อย่างฝรั่งเรียบร้อยแล้วและหวังว่าการเล่าสู่กันฟังครั้งนี้จะทำให้ผู้อ่านมั่นใจมากขึ้น หากไม่แน่ใจว่าจะทำได้ถูกต้องหรือไม่ ผู้เขียนยินดีไปเป็นเพื่อนรับประทานอาหารฝรั่งด้วย แต่มีข้อแม้ว่าฟรีนะค่ะ ขอสงวนด้วยรูปภาพอุปกรณ์เครื่องใช้ชุด ๆ อีกครั้งหนึ่งพร้อมชื่อเรียกเพื่อผู้อ่านจะได้รู้จักรูปร่างลักษณะและชื่อเรียกเป็นภาษาฝรั่ง เผื่อว่าหากต้องการอุปกรณ์ใด ๆ เพิ่มจากพนักงานบริการ จะได้ดะภาษาฝรั่งให้ครบเครื่องไปเลย □■

จากเติมครีม (cream) หรือนม (milk) และน้ำตาล (sugar) เรียบร้อยแล้ว ให้ใช้ช้อนค่อย ๆ คนจนเข้ากัน เสร็จแล้ววางช้อนไว้ที่จานรองถ้วย แล้วจึงจะยกชามหรือกาแฟขึ้นมาดื่ม จงอย่าเอาช้อนคนไปแล้วตักขึ้นมาชิมเป็นระยะ ๆ เพราะจะทำให้ผู้ร่วมโต๊ะเกิดอาการตกใจได้

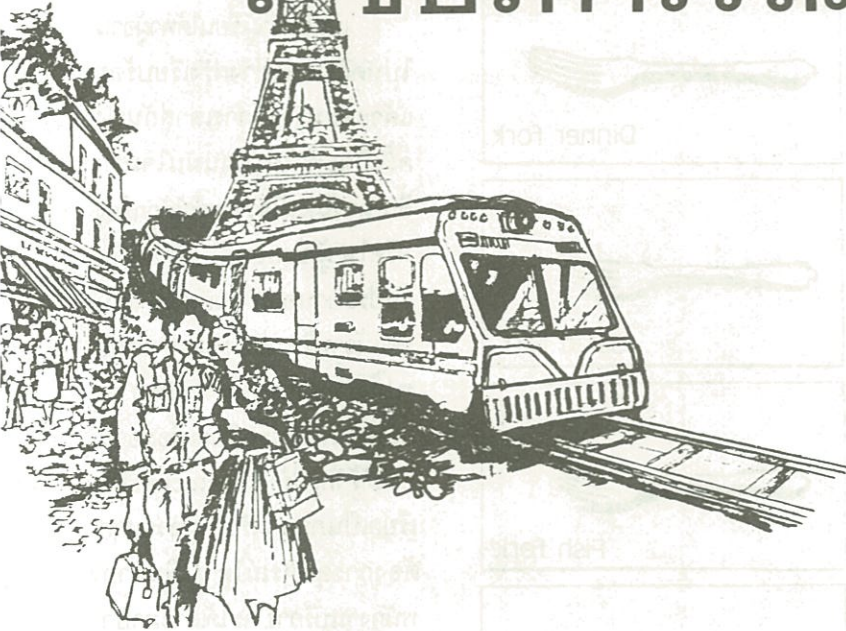
บรรณานุกรม

อดุลย์ รัตนมันเกษม. มารยาทสากล. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : นานมี, 2531.

Dahmer, S. J. and Kahl, K. W. **The Walter and Waitress Training Manual**. 3 rd ed. New York : Van Nostrand Reinhold, 1988.

Meyer, S., S. chmid, E. and Spihler, E. **Professional Table Service**, Translated by Holtmann, H. New York : Van Nostrand Reinhold, 1991.

ท่องเที่ยวประทับใจ ในบริการรถไฟฝรั่งเศส

*สินิทธ์ คุ่มพันธ์ุ

หากคุณมีเวลาว่างหรือวันหยุดติดต่อกันหลาย ๆ วัน คุณอาจจะนึกอยากไปเที่ยวต่างประเทศกันบ้าง ฝรั่งเศสน่าจะเป็นประเทศหนึ่งที่อยู่ในความสนใจของคุณ สถาปัตยกรรมที่งดงาม พรั่งพร้อมด้วยศิลปอารยธรรมที่สูงส่ง ธรรมชาติที่น่ารื่นรมย์ รวมทั้งเป็นแหล่งช้อปปิ้งที่ยิ่งใหญ่สำหรับคนทุกเพศทุกวัย จึงไม่น่าแปลกใจที่ว่าฝรั่งเศสเป็นประเทศ

ที่มียักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยียนมากที่สุด ในทวีปยุโรป ถึงแม้ว่าคุณจะเดินทางไปฝรั่งเศสโดยไม่รู้ภาษาฝรั่งเศสเลย คุณก็คงจะได้รับความสนุกสนานพร้อมความตื่นเต้นเร้าใจไม่แพ้ผู้ที่สามารถสื่อสารภาษาของคนฝรั่งเศสได้ ภาษาอังกฤษจะกลายเป็นเครื่องมือสื่อสารของคุณแต่ คุณต้องพยายามทำความเข้าใจกับภาษาอังกฤษของผู้คนในประเทศนี้ ในเมืองใหญ่ ๆ คุณคงไม่ประสบปัญหาเพราะคนส่วนใหญ่สามารถพูดภาษาอังกฤษ

ได้ (แต่ก็มีบางคนที่ไม่ยอมพูด) หากคุณเดินทางไปในเมืองเล็ก ๆ หรือ ตามชนบท จะสังเกตเห็นว่าผู้คนในท้องถิ่นส่วนใหญ่จะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ แต่ด้วยรอยยิ้มและอัธยาศัยไมตรีอันดีงามของพวกเขาจึงทำให้นักท่องเที่ยวต่างแดนรับรู้ความหมายที่พวกเขาแสดงออกได้เป็นอย่างดี

การเดินทางภายในประเทศที่ผู้เขียนขอแนะนำให้คุณใช้บริการ คือ การเดินทางโดยรถไฟ เพราะเป็นการคมนาคมที่สะดวกสบาย

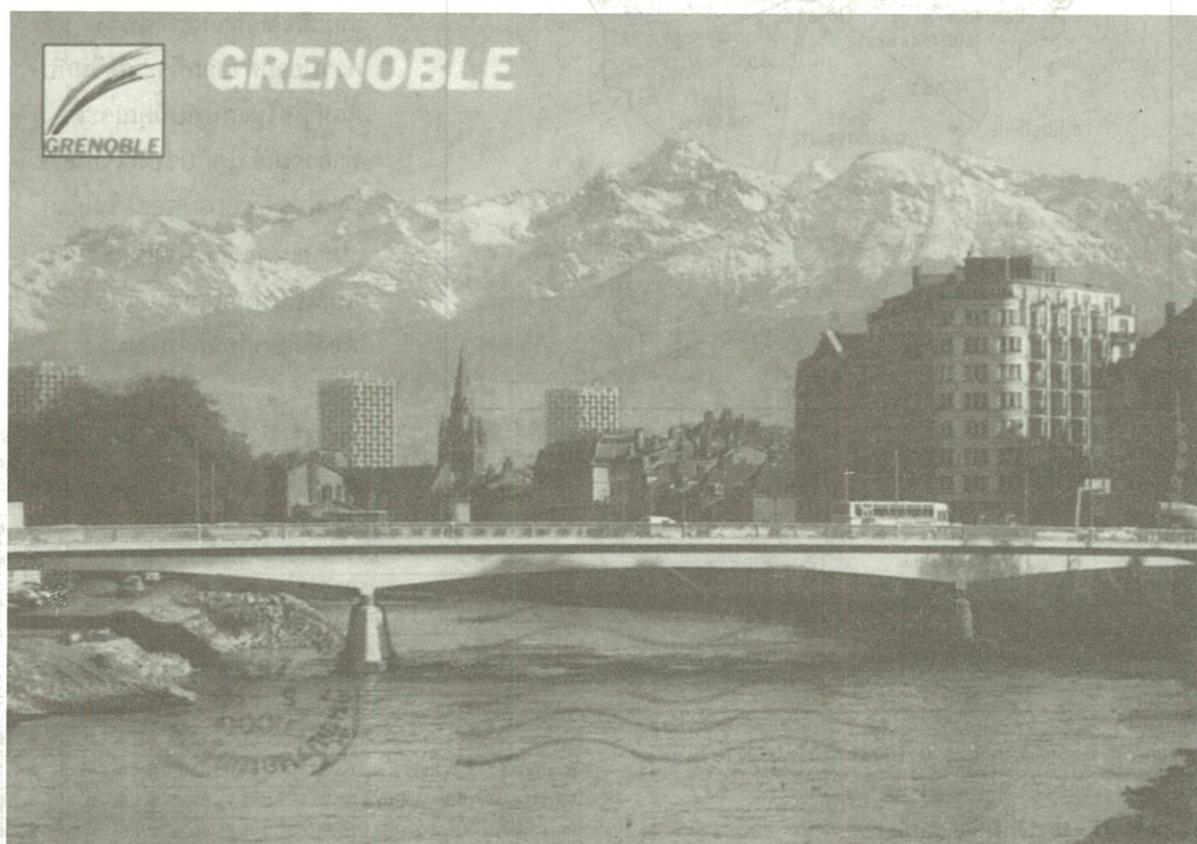
และปลอดภัยที่สุด สนนราคา ค่าโดยสารก็พอจะสู้กันไหว นอกจากนั้นคุณจะได้ชื่นชมกับทัศนียภาพสองข้างทางโดยตลอด ส่วนเรื่องบริการก็จัดได้ว่าเป็นยอดเยี่ยมกันทีเดียว ดังนั้น การรถไฟฝรั่งเศสจึงเป็นหน่วยงานที่ได้รับการพัฒนาและปรับปรุงในด้านการบริการ และเทคโนโลยีให้ทันสมัยอยู่เสมอ อันเนื่องมาจากคนฝรั่งเศสเอง และนักท่องเที่ยวต่างชาติให้ความนิยมเป็นอย่างมาก

ผู้เขียนจะนำคุณไปหาประสบการณ์ในการเที่ยวเมืองเล็ก ๆ

เมืองหนึ่งโดยทางรถไฟ โดยจะให้คุณรู้จักขั้นตอนตั้งแต่การซื้อตั๋ว การขึ้นรถ และการให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการเดินทางที่มีความแตกต่างไปจากการขึ้นรถไฟในเมืองไทย หลังจากที่คุณเขียนพาคณะท่องเที่ยวไปโดยรถไฟฝรั่งเศสแล้ว คุณก็จะมีคำถามว่า คุณจะเดินทางด้วยตัวคุณเอง แม้จะปราศจากความเข้าใจในภาษาฝรั่งเศส หรือแม้กระทั่งที่คอยอำนวยความสะดวกให้คุณก็ตาม

เราจะเริ่มต้นการเดินทางครั้งนี้

นี้ที่กรุงปารีส โดยมีจุดหมายปลายทางที่เมือง Grenoble ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ เมืองนี้เป็นเมืองท่องเที่ยว แวดล้อมด้วยเทือกเขา Alpes จึงทำให้นักท่องเที่ยวหลงใหลมาสู่เมืองนี้เพื่อไปเล่นสกีในฤดูหนาว ส่วนในฤดูร้อน นักท่องเที่ยวจะพากันมาชื่นชมธรรมชาติกับป่าเขา และแม่น้ำ Isère ที่ไหลผ่าน นอกจากนี้ Grenoble ยังเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงอีกด้วย คุณคงเตรียมตัวเตรียมใจพร้อมที่จะเดินทางที่น่าตื่นตาตื่นใจ

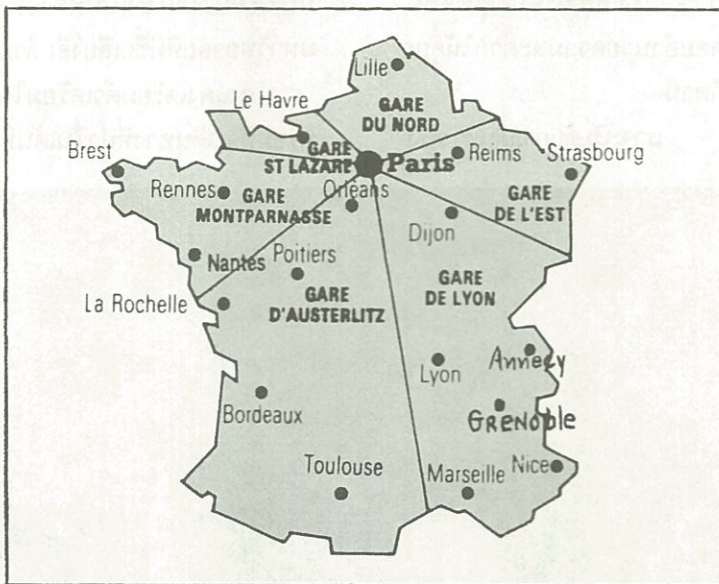

ทัศนียภาพหนึ่งของเมือง Grenoble หิมะปกคลุมเทือกเขา Alpes ตลอดทั้งปี

แล้ว คุณขึ้นรถไฟที่กรุงปารีส ซึ่งมีสถานีชุมทางใหญ่ 6 แห่ง (ซึ่งต่างจากเมืองไทย ที่มีเพียงสถานีรถไฟหัวลำโพง ซึ่งเป็นชุมทางใหญ่เพียงแห่งเดียว) เพียงเท่านั้น คุณก็ต้องเลือกว่าจะไปขึ้นรถไฟที่สถานีใด เพื่อไปยังจุดหมายปลายทาง ซึ่งสถานีทั้ง 6 แห่งได้แก่ (1) Gare de L'Est (สถานีรถไฟสายตะวันออก) (2) Gare de Lyon (สถานี

รถไฟสายตะวันตกเฉียงใต้) (3) Gare d'Austerlitz (สถานีรถไฟสายตะวันตกเฉียงใต้) (4) Gare Montparnasse (สถานีรถไฟสายตะวันตก) (5) Gare St. Lazare (สถานีรถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือ) และ (6) Gare du Nord (สถานีรถไฟสายเหนือ) จากแผนที่ที่คุณจะต้องขึ้นรถไฟที่ Gare de Lyon ซึ่ง

เป็นสถานีที่ใหญ่โตมาก คุณหาทางตรงไปยังบริเวณที่ขายตั๋ว ซึ่งในบริเวณนั้นจะมีแผนกประชาสัมพันธ์ (Bureau d'information) ที่นั่นคุณต้องมองหาแผ่นพับเล็ก ๆ ที่วาง ซึ่งจะมีอยู่จำนวนครึ่งร้อยแผ่นพับนี้ จะเขียนคำว่า "Horaire" (ตารางรถไฟ) และ "SNCF" ซึ่งเป็นชื่อย่อของการรถไฟฝรั่งเศสพิมพ์อยู่ข้างใต้แผ่นพับเหล่านี้ แจกฟรีโดยที่คุณอาจจะหยิบเก็บไว้เท่าไรก็ได้สำหรับครั้งนี้ คุณต้องเลือกแผ่นพับที่มีจุดหมายปลายทางไปเมือง Grenoble และเลือกเวลาการเดินทาง แต่ความยากลำบากที่จะเกิดขึ้นกับคุณก็คือในแผ่นพับนี้คุณจะต้องทำความเข้าใจกับช่องที่เขียนว่า "Notes à consulter" ซึ่งได้แก่หมายเหตุของรถไฟแต่ละขบวน และเป็นหมายเหตุที่คุณจำเป็นต้องศึกษาก่อนการเดินทาง

Symboles

A Arrivée	Couchettes	Facilités handicapés
D Départ	Voiture-lits	
TGV Résa TGV : réservation nécessaire	Voiture-restaurant	Vélo
	Grill-express	# Train à supplément modulé.
Cabine 8	Restauration à la place	
	Bar	
	Vente ambulante	

Remarque

Les trains circulant tous les jours ont leurs horaires indiqués en gras
Tous les trains offrent des places assises en 1re et 2e classe, sauf indication contraire dans les notes.
Certains trains circulant rarement ne sont pas repris dans cette fiche

Services offerts dans les gares

	Information	Réservation	α	Parcotrain	Train + Auto	Train + Vélo	Buffet	Change
Bordeaux-St-Jean	56.92.50.50	56.92.60.60	●	●	●	●	●	●
Brive-la-Gaillarde	55.23.50.50	55.74.23.97	●	●	●	●	●	●
Cahors	65.22.50.50	65.35.20.41	●	●	●	●	●	●
Caussade (T.-et-G.)	63.63.50.50	63.93.10.21	●	●	●	●	●	●
Chateauroux	54.27.50.50	54.34.18.51	●	●	●	●	●	●
Gourdon	65.41.02.19	65.41.02.19	●	●	●	●	●	●
Les Aubrais-Orléans	38.53.50.50		●	●	●	●	●	●
Limoges-Bénédictins	55.01.50.50	55.77.72.34	●	●	●	●	●	●
Montauban-Ville-Bourbon	63.63.50.50	63.63.05.14	●	●	●	●	●	●
Paris-Austerlitz	(1) 45.82.50.50	(1) 45.65.60.60	●	●	●	●	●	●
Paris-Montparnasse 1-2	(1) 45.82.50.50	(1) 45.65.60.60	●	●	●	●	●	●
Souillac	55.23.50.50	65.32.78.21	●	●	●	●	●	●
Toulouse-Matabiau	61.62.50.50	61.62.85.44	●	●	●	●	●	●
Vierzon	48.65.50.50	48.75.06.14	●	●	●	●	●	●

Numéro de train	1236/7	6451/0	97441	4431	8501	97433	75
Notes à consulter	1	2	3	4	5	6	7
	TGV						#
Paris-Montparnasse 1-2	D				06.55		
Paris-Austerlitz	D					07.02	
Les Aubrais-Orleans	D						
Vierzon	D						
Chateauroux	D					08.55	
Limoges-Bénédictins	D			06.23		09.48	10.00
Brive-la-Gaillarde	D	06.04	06.15	07.32		11.00	10.59
Souillac	A	06.28	06.39	07.54			
Gourdon	A		06.56	08.09			
Cahors	A	07.07	07.31	08.36			
Caussade (T.-et-G.)	A		08.04	09.02			
Bordeaux-St-Jean	D	06.37			10.25		
Montauban-Ville-Bourbon	A	07.55	08.29	08.26	09.23		
Toulouse-Matabiau	A	08.30	08.57	09.49			

Notes :

1. Circule : les 6 et 13 juin 92; du 20 juin au 29 août 92 : les mar, sam sauf le 23 juin 92; Circule les 5, 12, 19 et 26 sept 92- 2eCL.

2. 1re CL.

3. Circule : tous les jours sauf les sam, dim et fêtes- 2e CL.

4. 2eCL le 7 juin 92- 2e CL.

5. 1re CL assuré certains jours- 1re CL.

6. Circule : les dim et le 8 juin 92- 2e CL.

7. Circule : tous les jours sauf les dim et sauf le 8 juin 92- 1re CL assuré certains jours- 1re CL.

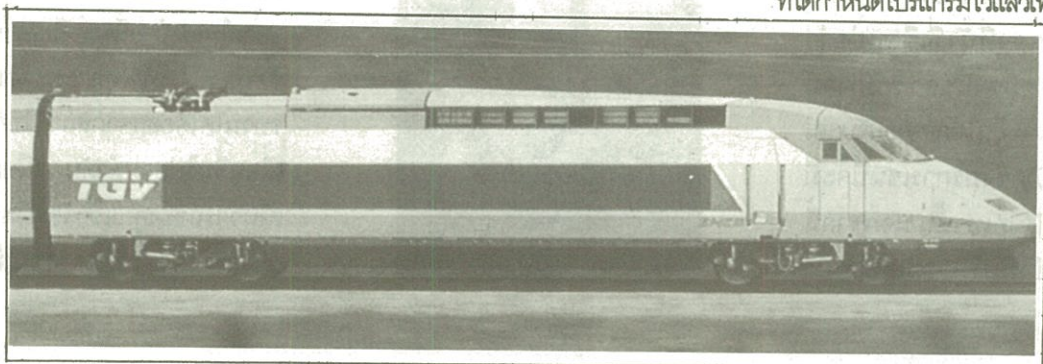
Nota : A Paris-Austerlitz et Paris-Montparnasse 1-2, l'office de tourisme de Paris assure un service d'information touristique et de réservation hôtelière.

จากแผนผังตัวอย่างข้างบน
ถ้าคุณจะขึ้นรถไฟหมายเลข 1236/
7 หมายเหตุ (Notes) ข้อ 1 ที่อยู่
ข้างล่างบอกว่า รถไฟขบวนนี้วิ่ง
เฉพาะวันที่ 6 และ 13 มิถุนายน
92; ตั้งแต่วันที่มิถุนายนถึง 29
สิงหาคม 92 เฉพาะทุก ๆ วัน

อังคารและวันเสาร์ ยกเว้นวันที่
23 มิถุนายน 92; และวิ่งวันที่
5, 12, 19 และ 26 มิถุนายน
ถึงวันที่ 29 สิงหาคม 92 เฉพาะ
ทุก ๆ วันอังคารและวันเสาร์ ยก
เว้นวันที่ 23 มิถุนายน 92; และ
วิ่งวันที่ 5, 12, 19 และ 26

กันยายน 92 สำหรับชั้นที่ 2 คุณ
จะเห็นว่าหมายเหตุของรถไฟ
ขบวนนี้ค่อนข้างจะจุกจิก บาง
ขบวนอย่างขบวนหมายเลข 6451/
0 หมายเหตุข้อ 2 นั้น มีเพียงแต่
บอกว่ามีบาร์ขายอาหารในขบวน
รถอยู่ด้วย เพราะตัวพิมพ์เข้มนั้น
หมายถึงว่าขบวนรถนี้วิ่งเป็นประจำ
ทุก ๆ วัน ฉะนั้นนักเดินทางที่ไม่รู้
ภาษาฝรั่งเศสเลยคงจะมีความ
ลำบากพอสมควรที่ไม่สามารถ
ตัดสินใจเดินทางด้วยตนเองซึ่ง
คุณจำเป็นต้องสอบถามเจ้าหน้าที่
เสียก่อน

ไปเที่ยวฝรั่งเศสทั้งที่คุ้นเคย
จะลงขึ้นรถไฟที่วิ่งเร็วที่สุดในโลก
ที่มีชื่อว่า "TGO" (Train à
Grande Vitesse) หรือรถไฟ
จรวด เป็นรถไฟที่วิ่งด้วยความเร็ว
สูงสุดถึง 360 กม.ต่อชม. แต่ที่วิ่ง
อยู่คือความเร็ว 270-300 กม.ต่อ
ชม. TGV เริ่มเปิดบริการในปีค.ศ.
1981 โดยมีระบบการควบคุมการ
เดินรถด้วยคอมพิวเตอร์และต้อง
วิ่งบนรางพิเศษ พนักงานที่ควบคุม
รถเพียงแต่ปฏิบัติตามคำสั่งบน
หน้าปัดของเครื่องคอมพิวเตอร์
ที่ได้กำหนดโปรแกรมไว้แล้วเท่านั้น

TGV เป็นรถไฟที่คนฝรั่งเศสและนักเดินทางนิยมมากเนื่องจากเป็นรถไฟที่คำนึงถึงความสะดวกสบายต่อผู้โดยสารและช่วยประหยัดเวลาได้อย่างมากมาย ด้วยความเร็ว 270 กม. ต่อ ชม. จาก Paris ไป Grenoble คุณจะใช้เวลาเพียง 3 ชั่วโมงเท่านั้น ในขณะที่รถไฟธรรมดาจะใช้เวลาประมาณ 7 ชั่วโมงทีเดียว ปัจจุบัน TGV ได้วิ่งรับใช้ผู้เดินทางสู่ 37 เมืองเกือบทั่วทุกภาคของประเทศฝรั่งเศส รวมทั้งได้เดินรถถึงประเทศสวิตเซอร์แลนด์ด้วย อย่างไรก็ตามราคาค่าโดยสารของ TGV ไม่ได้สูงกว่าค่าโดยสารของรถไฟธรรมดาเลย นอกจากคุณต้องจ่ายค่าจองที่นั่งล่วงหน้าในราคา 16 ถึง 80 ฟรังก์ (อัตราค่าจองขึ้นอยู่กับชั้น 1 หรือ 2 วันเวลาที่เดินทาง หรือข้อกำหนดอื่น ๆ) ดังนั้นเมื่อคุณขึ้น TGV คุณจะไม่เห็นผู้โดยสารยืนหรือนั่งบนพื้นหน้าห้องสุขา เพราะทุกคนจะมีที่นั่งสะดวกสบายเท่าเทียมกัน

ฉะนั้นสำหรับผู้เดินทางโดย TGV จะได้ตัว 2 ใบ คือตัวที่บอกจุดหมายปลายทาง ราคาตั๋ว และตัวจองที่นั่งที่เขียนย่อว่า "RESA" ที่ชานชาลา พนักงานหญิงสาวจะยื่นให้การต้อนรับคุณขึ้นสู่ TGV ซึ่งบริการเช่นนี้จะมีเฉพาะ TGV เท่านั้น นอกจากนี้ TGV ยังมีบริการพิเศษอื่น ๆ

ตัวอย่างเช่น บน TGV สายแอตแลนติกจะมีโทรศัพท์ให้คุณได้ติดต่อภายในประเทศ ทั่วยุโรป ไปถึงอเมริกาและญี่ปุ่นเลยทีเดียว

นอกจากนั้นยังอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้โดยสารที่ต้องการความเป็นสัดส่วน หรือ สำหรับการประชุมย่อยไม่เกิน 8 คนโดยมีห้องเล็ก ๆ

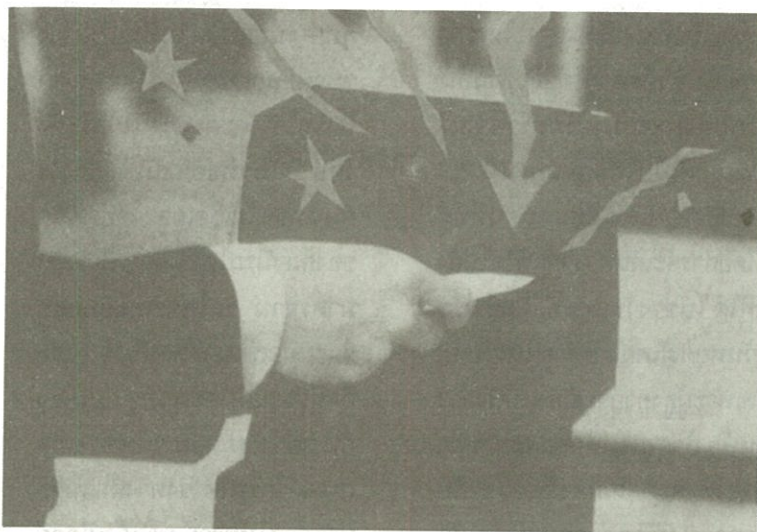
แยกจากผู้โดยสารทั่วไป สำหรับครอบครัวที่มีเด็กอ่อนมาด้วย ก็จะมีที่สำหรับให้มารดาเปลี่ยนผ้าอ้อมหรือขงนม ส่วนคนพิการก็สามารถนำรถเข็นขึ้นมานบนรถไฟได้

คุณคงตัดสินใจจะใช้บริการรถไฟธรรมดา หรือ TGV ก็แล้วแต่ วัน-เวลาที่คุณเลือกจะเดินทางสำหรับตารางรถ TGV นั้น จะมีคู่มือเป็นเล่ม ซึ่งจะแยกเป็น TGV สายต่าง ๆ ในกรณีที่คุณจะเดินทางไป Grenoble โดย TGV คู่มือ TGV Sud-Est

เมื่อคุณจัดการซื้อตั๋วเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และรถไฟของคุณกำลังจะเข้าเทียบชานชาลา สิ่งแรกที่คุณควรทำคือให้ดูป้ายที่บอกขบวนรถเวลา และชานชาลาที่รถไฟจะเข้าจอดซึ่งจะเป็นป้ายขนาดใหญ่ ป้ายนี้จะเปลี่ยนตารางข้อมูลของรถไฟทุกระยะคือเมื่อขบวนใดได้ออกจากสถานีไปก็จะเลื่อนขึ้นไปตามลำดับ เมื่อคุณเห็นว่ารถของคุณเข้าจอดที่ชานชาลาใดแล้ว หรือแจ้งก่อนล่วงหน้า

หน้าว่าจะจอดที่ซานซาลาโด คุณก็เตรียมตัวไปยืนคอยที่ซานซาลาโน้น ๆ ได้ สิ่งสำคัญอีกอย่างก่อนขึ้นรถไฟ คือคุณจะต้องตอกตั๋วทุกใบที่มีอยู่ไม่ว่าจะเป็นตัวจองหรือตั๋วที่ต้องจ่ายพิเศษ (ตัวนี้จะระบุไว้ใน “Horaire” หรือแผนพิบิตตารางรถไฟว่าต้องจ่ายเพิ่มหรือเรียกว่า “Supplément” สำหรับขบวนรถไฟด่วนพิเศษบางขบวนเท่านั้นซึ่งราคาเพิ่มนี้ไม่แพงมากนัก) โดยเสียบตัวเข้ากับเรื่องตอกตั๋วที่เรียกว่า “Composteur” ที่มีสีส้มสดตั้งอยู่เรียงรายก่อนออกไปซานซาลา ถ้าผู้โดยสารลืมตอกตั๋วจะถูกปรับเป็นจำนวนเงิน 20% ของราคาตั๋วสำหรับรถไฟเป็นกะเหยิง พนักงานตรวจตั๋วอาจจะไม่ปรับ ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะทำท่าทางบอกว่าไม่รู้ได้ สมจริงแค่ไหนแต่ถ้าไปพบพนักงานตรวจตั๋วที่เคร่งครัดตอกฏระเบียบต่างชาติก็ต่างชาติเถอะ คุณเตรียมจ่ายค่าปรับได้เลย การตอกตั๋วนี้มีเหตุผลก็เพื่อแสดงว่า ตัวใบนี้ได้ถูกใช้สำหรับการเดินทางแล้วคงจะเป็นมาตรการป้องกันการที่พนักงานตรวจตั๋วไม่ได้ตรวจตัวบนรถไฟซึ่งอาจเนื่องมาจากสาเหตุใดก็ได้แล้วแต่สมมุติว่า ผู้โดยสารไม่ได้ตอกตั๋ว และพนักงานบังเอิญไม่ได้ระมัดระวังการใช้ตัวบนรถไฟใบนั้นสามารถนำมาใช้ใหม่ได้เพราะตัวรถไฟมีอายุได้ถึง 3

□ เครื่องตอกตั๋ว

เดือนเหตุการณ์เช่นนี้คงเกิดขึ้นบ้างทางการรถไฟจึงได้เอากฎระเบียบในการเรียกปรับเช่นนี้ขึ้นมา ซึ่งนับว่าเป็นมาตรการที่ป้องกันการสูญเสียรายได้อย่างหนึ่งและป้องกันมิให้ผู้โดยสารหัวใสได้นำตั๋วเก่ากลับมาใช้ใหม่ได้

คราวนี้คุณก็ตรงไปยังขบวนรถไฟได้แล้ว หากคุณชนสัมภาระมามาก ก็ให้มองหารถเข็น ซึ่งสำหรับบางสถานี ต้องหยอดเหรียญ 10 ฟรังก์ก่อน (พอหยอดเหรียญ 10 ฟรังก์ โช้ทีคล้อลงล้ามารถเข็นไว้ก็หลุดออก) เมื่อใช้รถเข็นเสร็จแล้วก็ให้นำรถเข็นไปไว้ในที่ที่จัดไว้สำหรับจอดรถเข็นเพื่อจะได้เอาเหรียญ 10 ฟรังก์คืนวิธีนี้เป็นมาตรการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยที่ไม่ให้รถเข็นไปจอดเกะกะตามที่ต่าง ๆ หรือไปจอดนอกสถานี

รถไฟ (พนักงานตามเก็บกันเหนียว) แต่ก็มีผู้โดยสารที่ไม่เสียต๋ายเงิน 10 ฟรังก์จะจอดรถไฟระเกะระกะตามความสะดวก ซึ่งจะมีผู้เสียต๋ายเงินแทนมาตามไปเก็บทำให้วิธีนี้เป็นการหารายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ ได้เหมือนกัน

ก่อนขึ้นรถไฟให้ดูเสียก่อนว่าตัวนั้นเป็นชั้น 1 หรือ ชั้น 2 (รถไฟฝรั่งเศสไม่มีชั้น 3) ถ้าในกรณีที่จะจอดก็ให้หาขบวนหมายเลขของตู้และของที่นั่ง ถ้าคุณมีปัญหาใด ๆ ให้สอบถามเจ้าหน้าที่ของรถไฟ ซึ่งจะเดินไปมาขวัักไขว่พนักงานของเขาจะได้ยินดีบริการด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและที่สำคัญคือพวกเขาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้รู้เรื่อง ถ้าคุณไม่ได้จองที่นั่งล่วงหน้าก็ควรจะไปก่อนรถไฟออกให้นานเสียหน่อย (ในกรณี

ที่คุณขึ้นที่สถานีต้นทาง) ให้ระวังอย่าไปนั่งที่ของผู้โดยสารคนอื่น โดยสังเกตบนพนักเก้าอี้จะมีพลาสติกใสใส่ข้อความว่า “RESERVE” และเขียนสถานที่ที่ผู้โดยสารจะเดินทางจากที่ใดไปยังที่ใด ในช่วงวันเสาร์อาทิตย์หรือวันหยุด ผู้โดยสารส่วนใหญ่โดยเฉพาะผู้สูงอายุจะสำรองที่นั่งล่วงหน้า ถ้าคุณไม่อยากจะจ่ายค่าจองตัวละก็คุณก็คงต้องเสี่ยงกับการยืน หรืออาจจะหาที่นั่งได้ก็เดินเล่นไปหลายคู่ทีเดียว บางทีถ้าโชคร้ายคุณคงได้ที่นั่งในตู้ที่ผู้โดยสารสูบบุหรี่ ซึ่งทุกคนในตู้จะอัดบุหรี่และฟันทันจนคุณอาจรำลึกได้

ผู้เขียนได้ส่งคุณขึ้นรถไฟฝรั่งเศสที่ไม่ใช่ถึงก็ช่างไม่ถึงก็ช่างอย่างที่เราเคยพบมา รถไฟของเขาตรงเวลาได้อย่างมหัศจรรย์

คุณคงนึกแปลกใจทำไมบางขบวนออกเวลา 12.01 น. คุณคงนึกในใจว่าจะตรงเวลาแม้กระทั่งเศษ 1 นาทีอย่างนี้ได้ยังไงกัน แต่ขอให้เชื่อเถอะโดยดูเวลาของสถานีรถไฟที่ติดอยู่เป็นเวลามาตรฐาน รถไฟจะเคลื่อนออกช้าๆ เมื่อเริ่มนาทีตรงที่เลข 1 และถึงที่หมายได้ตรงเวลาเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามรถไฟอาจเกิดการล่าช้าขึ้นได้ ซึ่งทางสถานีจะประกาศให้ทราบ หรือถ้าเกิดอยู่ในระหว่างการเดินทางเมื่อจะไปถึงจุดหมายปลายทางใดล่าช้ากว่าที่กำหนดไว้ ทางเจ้าหน้าที่จะประกาศให้ผู้โดยสารในรถไฟทราบ ดังนั้นเมื่อมีการประกาศใด ๆ ที่เป็นภาษาฝรั่งเศสขึ้น คุณควรจะเริ่มส่งยิ้มหวานให้คนฝรั่งเศสข้าง ๆ ช่วยแปลให้ การประกาศเป็นภาษาอังกฤษจะมีบ้างใน

เมืองชายแดน หรือสำหรับขบวนรถไฟที่วิ่งไปประเทศเพื่อนบ้าน หรือสำหรับขบวนรถไฟที่ดำเนินการโดยประเทศเพื่อนบ้าน (ในประเทศฝรั่งเศสจะมีรถไฟของประเทศในทวีปยุโรปอื่น ๆ ที่เข้ามาให้บริการเชื่อมโยงระหว่างประเทศ เช่น ประเทศเยอรมัน อิตาลี สวิตเซอร์แลนด์)

การได้สัมผัสบรรยากาศแบบฝรั่งเศสโดยการโดยสารทางรถไฟ คงทำให้คุณประทับใจการเดินทางในครั้งนี้ การบริการที่สะดวกสบาย สะอาด ตรงเวลา และปลอดภัย ย่อมเป็นเครื่องประกันคุณภาพที่ยอดเยี่ยมของการรถไฟที่ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งไม่รองใคร

ขอให้คุณโชคดีและเดินทางโดยสวัสดิภาพ “Bon voyage !

อุภินันทนาการจาก

บริษัททอสาพัฒนาเศรษฐกิจ

๕๖/๗ ติดแพลตฟอร์มเคหะท่าทราย ห้างสองห้อง คอนเมือง กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

โทรฯ. ๕๘๙-๐๙๓๕, ๕๘๙-๒๒๒๐

วนิดาเฟอร์นิเจอร์

โทรฯ. ๕๘๕-๒๕๖๐, ๕๘๕-๔๘๐๕

ผลิตและจำหน่าย

เครื่องกีฬา สนามเด็กเล่น ครุภัณฑ์โรงเรียน เฟอร์นิเจอร์สนาม กังหันลม เต่าเผาขยะ

เครื่องจักรกลทางการเกษตร

สาขาสวนจตุจักร โทรฯ. ๒๗๘-๑๕๖๐ สาขาพุทธมณฑล ๗๓/๒ ถ.บางกอกน้อย นครชัยศรี-ตลิ่งชัน กรุงเทพฯ

เกร็ดภาษาอังกฤษ

โภชนาการเครื่องบิน

* สุวันชัย หวนนากลาง

คำว่า "Cater-
ing" ตรงกับคำ
ศัพท์ภาษาไทย
ว่า "โภชนา-
การ" ฉะนั้น

"Airline Catering" ก็คือ
"โภชนาการเครื่องบิน" นั่นเอง
ผู้อ่านที่เคยเดินทางโดยเครื่องบิน
อาจจะประทับใจกับการบริการ
โดยเฉพาะด้านอาหารที่นำมา
เสิร์ฟบนเครื่องบินสายต่างๆ แต่
อาจไม่ทราบว่า มีขั้นตอนต่าง-
ๆ อย่างไร บทความนี้คงจะเป็น
"เครื่องทุเรศ" ช่วยลดความเลี่ยน
ของอาหารลงบ้าง สำหรับท่านที่
ไม่คุ้นกับอาหารที่เสิร์ฟบนเครื่อง-
บินเลย

ชั้นโดยสารบนเครื่องบิน
ปกติจะแบ่งเป็น **ชั้นหนึ่ง** (First
Class) **ชั้นสอง** (Business Class
หรือ Executive Class) และ
ชั้นสาม (Economy Class)
ตำแหน่งของที่นั่งชั้นหนึ่งนั้นจะ
อยู่ค่อนข้างไปทางด้านหัวของ
เครื่อง ถัดจากห้องนักบิน (cock-
pit), ทางตอนกลาง และท้าย
ของเครื่องก็จะเป็นบริเวณ (area)
ของชั้นสองและชั้นสามตามลำดับ
การบริการทุกด้านโดยเฉพาะ
อาหารที่เสิร์ฟตลอดทั้งอุปกรณ์
ต่างๆ ก็จะ "**พิเศษ**" กว่าชั้นอื่น
แน่นอน และสิ่งที่ผู้โดยสารระดับ
VIP เหล่านี้ได้รับติดตัวมาตลอด
รู้จักที่เมนูที่นั่งชั้นสอง-สามคือของ

ที่ระลึก (giveaway) ที่สายการบิน
ต่างๆ พยายามแข่งขันในการ
สร้างความประทับใจต่อผู้โดยสาร
ขึ้นอยู่กับว่าสายการบินใดจะ
"**ใจป้ำ**" มากกว่ากัน เพราะ
giveaway ของสายการบินแต่
ละสายมีความเก๋น่ารักรำไรมาก

ในแต่ละเที่ยวบิน (flight)
จะมีจำนวนลูกเรือ (crew mem-
ber) แตกต่างกันขึ้นอยู่กับขนาด
ความจุของเครื่อง (configur-
ation) แต่ละชนิด แต่ละแบบ ถ้า
เป็น Tristar หรือ Airbus จะ
มี Config ประมาณไม่เกิน 300
ที่นั่ง ถ้าเป็น Boeing 747 จะมี
Config ไม่เกิน 400 ที่นั่ง ยิ่ง
เป็น Jumbo Boeing จะจุได้ถึง

* อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย : ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ),
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

480 คน-ร่วมครึ่งพันทีเดียว! เมื่อมีผู้โดยสารมาก ก็จะต้องมี crew member เพิ่มขึ้นตามไปด้วย ซึ่งแยกเป็น cockpit crew และ cabin crew กล่าวโดยกว้างๆ แล้ว cockpit crew จะมี 3 คนคือ หัวหน้านักบิน (Flight Captain), นักบินผู้ช่วยอีก 2 คน (first officer และ flight engineer) ส่วน cabin crew จะแบ่งเป็น airhostess และ steward ซึ่งมีหัวหน้า (flight purser, supervisor) คอยตรวจสอบและดูแลการทำงานของพนักงานทั้งหลาย ในบาง flight จะมี dead-head crew เพิ่มเข้าไปด้วย, dead-head crew เหล่านี้คือ ลูกเรือที่ไม่ได้ on-duty (ปฏิบัติหน้าที่) แต่อาศัยติดเครื่องมาด้วยเท่านั้น

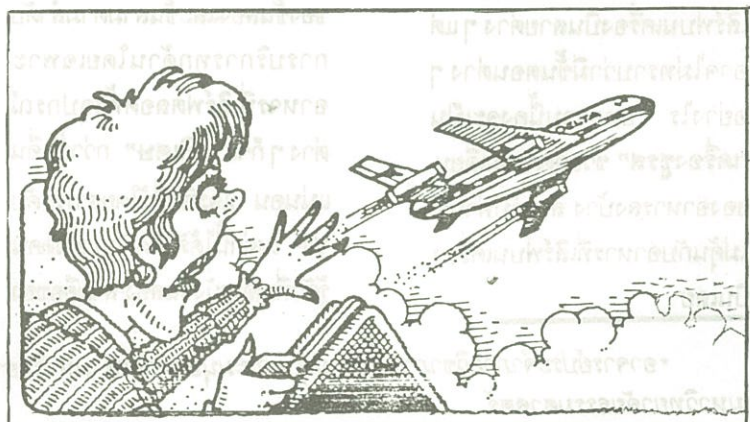
เมื่อได้ catering order (คำสั่งอาหาร) จากทาง station manager (ผู้จัดการสายการบินภาคพื้นดิน) แล้ว จะต้องรับ pass order (ส่งคำสั่ง) ไปยังแผนกต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ว่ามีผู้โดยสารกี่คนใน F/C (First Class), B/C (Business หรือ Economy Class), และ Y/C (Economy Class) รวมทั้ง cockpit crew, cabin crew และ dead-head crew (ถ้ามี) ตามปกติ อาหารของแต่ละสายการบินจะมี menu (รายการอาหาร)

ไว้เรียบร้อยแล้วว่า component (ส่วนประกอบ) มีอะไรบ้าง เช่น Breakfast, Lunch, Dinner จะมี main course เป็น ปลา, ไก่ หรือเนื้อ และจะมีการตรวจสอบคุณภาพ และรสชาติก่อนนำขึ้นไปเสิร์ฟบนเครื่องทุกครั้ง เป็นที่แน่นอนว่า อาหารของ cockpit crew นั้นจะต้องผ่านขั้นตอนการตรวจสอบอย่างเคร่งครัดเป็นพิเศษ เพราะถ้านักบินเกิดเจ็บป่วยขึ้นมาจากโรคท้องร่วงหรืออาหารเป็นพิษก็จะเกิดความเสียหายที่ไม่อาจประเมินได้เลยทีเดียว

ทันทีที่เครื่องแตะพื้น (touch down) บรรดาพนักงานขนของ (loader) ก็จะไปขน (load) อุปกรณ์ เครื่องใช้ต่างๆ ลงจากเครื่อง จากนั้น พนักงานทำความสะอาดเครื่องก็จะขึ้นไปทำความสะอาดต่อไป ก่อนเครื่องบินขึ้น (take off) จะต้องนำอาหารไปขึ้นเครื่อง โดยมีเจ้าหน้าที่ (service repre-

sentative) นำไป ในกรณีที่มีอาหารมังสวิรัต (vegetarian food) หรืออาหารเด็กอ่อน (Infant food) หรืออาหารเด็กเล็ก (baby food) ก็เป็นภาระหน้าที่ของ service rep. ที่จะ brief (อธิบายโดยสรุป) ให้ flight purser ทราบ

มีบ่อยครั้งที่เราจะได้พบเห็นบรรยากาศอันแสนน่ารักและโรแมนติกบนเครื่อง เช่นการฉลองอันมีมนของคู่บ่าวสาวทงสายการบินจะมอบกระเช้า ช็อคโกแลต หรือเค้กเนื่องในวาระพิเศษนี้ให้ และถ้าผู้โดยสารท่านใดที่บังเอิญเดินทางตรงกับวันเกิดของท่าน ไปรดอวยลิมแจ้ให้เจ้าหน้าที่สายการบินที่ท่านติดต่อทราบด้วย รับรองได้ว่าสายการบินทุกสายยินดีจะมอบความประทับใจอันอบอุ่น ให้แก่ท่านอย่างไม่มีวันลืม (ไม่ว่าท่านจะเป็นผู้โดยสารชั้นไหนก็ตาม) ☐ ☐

กฎหมาย ใกล้ตัว

* ไชยชัชวาลย์ ท้าววงศ์

ดุลพินิจในการ ลงโทษทางอาญา

บุคคลมีเหตุผลและความจำเป็นในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่เหมือนกัน และแม้ในสิ่งเดียวกัน บุคคลก็อาจมีเหตุผลและความจำเป็นที่ต้องกระทำแตกต่างกันได้

กฎหมาย เป็นข้อบังคับที่กำหนดเกณฑ์ความประพฤติของบุคคลว่าสิ่งใดควรกระทำและสิ่งใดไม่ควรกระทำ และหากฝ่าฝืนข้อกำหนดห้ามกระทำแล้วก็จะต้องถูกลงโทษ ซึ่งการลงโทษทางอาญาก็อาจเป็นต้องถูกปรับ ถูกกักขัง ถูกจำคุก หรือถูกริบทรัพย์สิน เป็นต้น

โดยที่บุคคลมีเหตุผลและความจำเป็นในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่เหมือนกันดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นการสมควรที่บุคคลจะได้รับโทษแตกต่างกันไปตามพฤติกรรมและเหตุผลความจำเป็นที่ผู้นั้นต้องกระทำความผิด ซึ่งกฎหมายที่กำหนดโทษบุคคลใน

ทางอาญาข้อหาหนึ่งๆ ก็มักจะไม่งำหนดโทษตายตัวเป็นอัตราแน่นอน แต่จะกำหนดเป็นอัตราโทษขั้นสูงและขั้นต่ำไว้ หรือกำหนดเอาไว้ว่า ผู้กระทำความผิดไม่ควรจะถูกลงโทษเกินกว่าอัตราใด แล้วก็ปล่อยให้ผู้พิพากษาเป็นผู้พิจารณาใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดตามเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้เอง โดยการกำหนดโทษนั้นผู้พิพากษาก็จะพิจารณาถึงสภาพความผิด เหตุผล และความจำเป็นในการกระทำความผิด รวมทั้งประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อมของผู้กระทำความผิด และเหตุอื่นอีกเท่าที่ปรากฏต่อศาล นำเอามาประกอบกันพิจารณาในการกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิด

สำหรับความผิดที่ไม่ร้ายแรง และผู้กระทำ

* ผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค 3 อาจารย์พิเศษคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต : LL.M. TEMPLE UNIVERSITY, U.S.A.

สิทธิบัตรฉบับหน้าเรื่อง INFOCOM

พบกับบทความที่น่าสนใจ อาทิ

- ☐ การประชาสัมพันธ์กับการเสริมสร้างภาพลักษณ์และวัฒนธรรมองค์การ
- ☐ คู่กับนักวางแผนสื่อสารการพัฒนา
- ☐ การสื่อสารกับระบบสารสนเทศ
- ☐ โฉมหน้าอย่างไร...จึงได้ผล
- ☐ เสรีภาพของสื่อมวลชนกับร่าง พ.ร.บ. ข่าวสาร

DuoDERM
YOUNG CARE SYSTEM

